

A SZENT HÁROMNAP RENDJE

ORDO DE TRIDUO SACRO

NAGYCSÜTÖRTÖK

Cena Domini

Matutínium: OT 3–53. Príma és tercia: DP 265–270 (a szent háromnap kishóráihoz tartozó kiegészítéseket lásd a fehér betétlapon). A bűnbánati liturgiát (NH 73–83) a vezeklők visszafogadásának emlékére tartjuk.

Közös bűnbánati liturgia

Kezdőének | *Ne szállj perbe énvelem (ÉE 70)*

70 *Poco rubato*

Ne szállj perbe énve-lem, én föl-sé-ges Is - te-nem,
mert nem i - ga-zul meg ak-kor az én lel-kem,
s mél-tán el - vet - hetsz en-gem.

2. Mert én anyám méhében
fogantattam vétekbén,
e világra jöttem
eredendő bűnbén,
s elestem sok vétekbén.

3. Neked bűnöm megovallom,
mert én azzal tartozom,
te bocsáthatod meg,
bizonynal jól tudom,
segítségedet várom.

4. Szent Fiad haláláért,
keserves nagy kínjáért,
áldott szent vérének
drága nagy áráért,
kegyelmezz meg mindezért!

5. A te áldott Szent Lelked,
kérelek, tőlem el ne vedd,
sőt újítsd meg bennem,
hogy dicsérjem neved,
szolgálhassak tenéked!

Könyörgés Könyörögjünk!

HALLGASD meg, Urunk, esdeklésünket, és könyörülj azokon, kik előtted bűnvallást tesznek, hogy bár lelkiismeretük vádoló szava elítéli őket, a te kegyelmed megbocsátó irgalma nyújtson feloldozást. A mi Urunk, Jézus Krisztus által. **℟.** Ámen.

Könyörgés Könyörögjünk!

ADD meg, kérünk, Urunk, nekünk, szolgálidnak az igaz bűnbánattartás gyümölcsét, hogy az Egyház kegyelmi közösségébe, melynek épségétől vétkezve elszakadtak, most bocsánatot nyerve visszakerüljenek. A mi Urunk. **℟.** Ámen.

Könyörgés Könyörögjünk!

ISTEN, kinek tulajdona a könyörület és az irgalom, fogadd könyörgésünket, hogy bennünket és minden szolgálodat, akiket a vétkek láncá nyűgöz, kegyesen feloldozzon könyörületességed. A mi Urunk. **℟.** Ámen.

Könyörgés Könyörögjünk!

MINDENHATÓ és irgalmas Isten, ki szomjazó népednek a sziklából élő vízforrást fakasztottál, fakaszd kemény szívünkéből is a töredelem könnyeit, hogy bűneinket megsirassuk, és a te irgalmadból a bűnbocsánatot elnyerhessük. A mi Urunk. **℟.** Ámen.

Szentlecke (R 2,1–11) Atyámfiai!

AZÉRT menthetetlen vagy, bárki légy, ó, ember, ki ítélsz; mert amiben mást ítélsz, magadat kárhoztatod, mivel ugyanazokat cselekszed, miket elítélsz. Tudjuk pedig, hogy az Isten ítélete igazság szerint vagy azok felett, kik efféléket cselekszenek. Vagy azt véled, ó, ember, ki azokat ítéled, akik efféléket cselekszenek, s magad ugyanazokat cselekszed, hogy te megmenekedel az Isten ítéletétől? Megvedted-e az ő jóságának, türelmének és hosszú várakozásának gazdagságát? Nem tudod-e, hogy Isten kegyessége bűnbánatra vezérel téged? De te megátalkodásod és töredelmetlen szíved szerint magadnak haragot gyűjtesz a harag napjára, melyen Isten igaz ítélete kijelentetik, ki megfizet kinek-kinek az ő cselekedetei szerint: azoknak ugyan, kik a jócselekedetben kitartók lévén, dicsőséget, tisztességet és halhatatlanságot keresnek, örök élettel; azoknak pedig, kik versengők, és nem engednek az igazságnak, hanem a hamisságnak hisznek, haraggal és

bosszankodással. Szorongás és gyötrelem minden gonosztévő ember lelkének, a zsidóéna először, (azután) a görögének; dicsőség pedig és tisztesség és béke minden jótcselekvőnek, a zsidónak először, (azután) a görögnek. Mert nincs személyválogatás az Istennél.

A hét bűnbánati zsoltár következik. A verseket felváltva imádkozzuk (pl. férfikar-női kar váltakozásban), de az antifónákat közösen énekeliük. Dicsőség nincs!

Antifóna | Figyelj reánk, Urunk

Fi-gyelj re-ánk, U-runk, s könyö-rülj raj-tunk, vét-kez-tünk
U-ram el-le-ned, kö-nyö-rülj raj-tunk! 2. tónus

6. zsoltár (részlet)

URAM, ne büntess engem haragodban, *
ne sújts engem felindulásodban!
Könyörülj rajtam, Uram, mert erőtlenség vagyok, *
gyógyíts meg, Uram, mert megháborodtak csontjaim.
Térj hozzám, Uram és mentsd ki lelkemet, *
szabadíts meg engem irgalmasságodért!
Mert nincs, aki a holtak közt megemlékezne rólad, *
a sírban pedig ki ad neked hálát! ANT.

Antifóna | Tekints reám

Te-kints re-ám, és kö-nyö-rülj raj-tam! 2. tónus

31. zsoltár (részlet)

BOLDOG, akinek megbocsáttatik gonoszága, *
és akinek befedettek bűnei.
Vétkemet megvallottam neked, *
és gonoszágomat el nem rejtettem.

Így szóltam: †

Megvallom gonoszságomat magam ellen az Úrnak, *
és te megbocsátottad bűnömnek istentelenségét.

Ezért imádkozik hozzád **minden** szent *
az alkalmas időben.

Ha a nagy vizek kiáradnak, *
őhozzá nem közelgetnek.

Sok a bűnös ostora, *
az Úrban bízót pedig körülveszi az irgalom. **ANT.**

Antifóna | Hozzám kiált

Hoz-zám ki - ált, és én meg-hall-ga - tom őt, megmen-tem és

meg-di-cső - í - tem őt. 3. tónus

37. zsoltár (részlet)

URAM, ne büntess engem haragodban, *
ne sújtsál engem felindulásodban;

Mert a te nyilaid belém hatoltak, *
és rám nehezült a te kezed!

Nincs egészség a testemben a te haragod miatt, *
nincs békessége csontjaimnak bűneim miatt;

Nyomorulttá lettem és igen meggörbedtem, *
napestig szomorkodva járok.

Uram, színed előtt minden kívánságom, *
és nincsen elrejtve előtted sírásom.

Ne hagyj el engem, én Uram, Istenem, *
ne menj el tőlem! **ANT.**

Antifóna | *Könyörülj rajtam, Isten*

Kö-nyö-rülj raj -tam Is - ten! 6. tónus

50. zsoltár

KÖNYÖRÜLJ rajtam, Isten, * (!)
 a te nagy irgalmasságod szerint;
És a te könyörületednek sokasága szerint *
 töröld el az én gonoszságomat!
Moss meg engem teljességgel az én gonoszságomból, *
 és bűnömből tisztíts meg engem;
Mert ismerem az én gonoszságomat, *
 és szemem előtt van az én bűnöm mindenkor!
Elled, csak te elled vétkeztem, *
 és gonoszat cselekedtem a te színed előtt;
Hogy igaznak találtassál beszédedben, *
 és győzedelmesnek ítéletedben;
Mert íme, már gonoszságban fogantattam, *
 és bűnben fogadott engem anyám.
Pedig te a szívnek igazságát szereted, *
 és bölcsességednek titkait kinyilatkoztattad nékem.
Hints meg engem izsóppal, és megtisztulok, *
 moss meg engem, és a hónál fehérebb leszek!
Engedd, hogy örömet és vigasságot halljak, *
 hogy örvendezzenek megalázott csontjaim!
Fordítsd el orcádat bűneimtől, *
 és töröld el minden gonoszságomat!
Tiszta szívet teremts bennem, ó, Isten, *
 és az igaz lelket újítsd meg bensőmben!
Ne vess el engem orcád elől, *
 és szent lelkedet ne vond meg tőlem!
Add vissza nekem a te üdvösségednek örömét, *
 és készséges lélekkel erősíts meg engem!
Hadd tanítsam meg a bűnösöket a te utaidra, *
 és az istentelenek majd megtérnek hozzád!

Szabadíts meg engem a vértől, Isten, →
 én üdvösségemnek **Istene**, *
 és nyelvem magasztalni fogja igazságodat!

Uram, nyisd meg **ajkamat**, *
 és szám a te dicséretedet **hirdeti**;

Mert nem az áldozatban gyönyörködöl, *
 és hiába hozok égőáldozatot, nincsen az **tetszésedre**!

A töredelmes lélek az Istennek tetsző **áldozat**, *
 a megtört és alázatos szívet, ó, Isten, **meg nem veted**.

Cselekedjél kegyesen, Uram, Sionnal jóakarated **szerint**, *
 hogy megépüljenek Jeruzsálemnek **falai**!

Akkor elfogadod az igazság áldozatát, †
 az ajándékokat és az égőáldozatot, *
 akkor visznek majd oltárodra áldozati állatot. **ANT.**

Antifóna | Emlékezz meg, Isten

Em-lé-kezz meg, Is - ten, ir - gal-mas-sá - god-ról, s kö-nyö-rü-

le - ted - ről, mely ö - rök-től va - ló! **2. tónus**

101. zsoltár (részlet)

URAM, hallgasd meg az én könyörgésemet, *
 és az én kiáltásom jusson eléd!

Ne rejtse el a te orcádat énelőlem, *
 szorongatásom napján hajtsd hozzám füledet!

Lehanyatlottak napjaim, mint az árnyék, *
 s én, mint a széna, elszáradtam.

Te pedig, Uram, örökké **megmaradsz**, *
 és a te emlékezedet nemzedékről nemzedékre.

Te fölkelvén könyörölsz Sionon, *
 mert ideje, hogy rajta könyörülj, mert eljött az idő;

Mert fölépíti az Úr Siont, *
 és megjelenik dicsőségében.

Az alázatosak imádságára tekintett, *
és meg nem utálta azok könyörgését.

Írassék fel mindez a jövőendő nemzedéknek, *
és a nép, amely majd teremtetik, dicséri az Urat. ANT.

Antifóna | A mélységből kiáltok

A mélység-ből ki - ál - tok hoz-zád, ó, U - ram!

129. zsoltár | 8g. tónus

A MÉLYSÉGEKBŐL kiáltok hozzád, ó, Uram, *
Uram, hallgasd meg az én szómat!

Legyen a te füled figyelmes *
az én könyörgésemnek szavára!

Ha a gonoszságokat számon tartod, Uram, *
Uram, ki áll meg akkor teelőtted?

De nálad kegyelem vagyok, *
és a te törvényed miatt reménykedem benned, Uram.

Reménykedik az én lelkem az Ő igéjében, *
az én lelkem az Úrra várakozik.

Miként virrasztó a hajnal jöttére, *
várakozzék az Úrra Izráel;

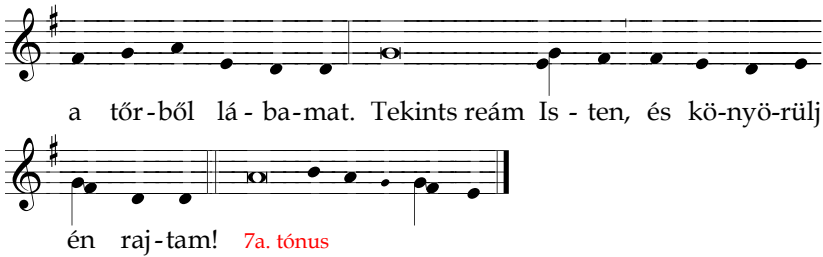
Mert az Úrnál az irgalmasság, *
és bőséges önála a szabadítás;

És ő szabadítja meg Izráelt *
mind az ő gonoszságaiból! ANT.

Antifóna | Szemeim mindenkor az Úrra néznek

Sze-me - im mindenkor az Úr-ra néz - nek, mert Ő vonja ki

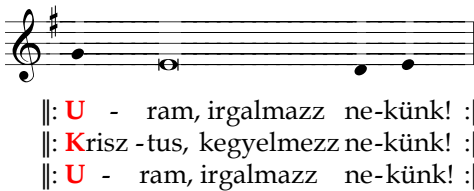

a tör-ből lá - ba-mat. Tekints reám Is - ten, és kö-nyö-rülj
 én raj - tam! 7a. tónus

142. zsoltár (részlet)

URAM, hallgasd meg imádságomat, †
 figyelmezz könyörgésemre a te *hűséged szerint*, *
 hallgass meg engem *igazságod szerint*;
Add hallanom reggel a te *irgalmasságodat*, *
 mert *benned bíz*tam!
Mutasd meg nekem az utat, *amelyen jár*jak, *
 mert hozzád emelem *az én lelkemet*!
Taníts meg, hogy akaratodat cselekedjem, †
 mert *Istenem vagy* te, *
 a jó Lelked vezessen engem az *igaz földre*! **ANT.**

Litánia (térden)

	: **U** - ram, irgalmazz ne-künk! :	
	: **K**risz - tus, kegyelmezz ne-künk! :	
	: **U** - ram, irgalmazz ne-künk! :	

Krisztus, hallgass minket! **K**risztus, hallgass meg minket!
Mennybéli Atya - is - ten, ir - galmazz nekünk!
Megváltó Fiúisten,
Szentlélek Úristen,

Szentháromság **egy** Isten,
 Szűz Mária, Isten **anya**ja, könnyö - rögj é - ret-tünk!
 Szent Mihály **fő**angyal,
 Keresztelő **Szent** János,
 Szent Péter és Pál **apostol**, könnyörögje-tek...
 Istennek minden **szent**jei, könnyörögje-tek...

Légy ir - galmas hozzánk: ments meg, U-ram, minket!
 Megtestesülésed **titka** által:
 Szent haláloed és feltámadásod **által**:
 Az **ítélet napján**:

Mi, bú - nö - sök, ké-rünk té-ged, hallgass meg!
 Hogy irgalmasságod **véd**el**me**zzen,
 Hogy minket az igaz töredelemre **tan**íts,
 Hogy a bűnbánóknak a bocsánat ajándékát **jutt**asd,
 Hogy minket a jó**ban** **me**gtarts,
 Hogy Egyházadat a bűnbánat által a szeretet**ben** **erő**sítsd,
 Hogy a bűnösöket és a hitetleneket a megtérésre **el**vezesd,

Is - ten bá - rá - nya, ki elveszed a vi - lát bű - ne - it: **3x**

1. kegyelmezz né-künk!
2. hallgass meg min-ket!
3. ir-gal-mazz né-künk!

A celebráns fennhangon elkezd a Pater noster-t, majd csöndben folytatja, idáig:

❧ Et ne nos inducās in tentatiōnem.

❧ Sed líbera nos a malo.

Könyörgés Könyörögjünk!

ISTEN, az emberi nemnek jószágos Alkotója és irgalmas Megújítója! Ki a sátán irigysége folytán az örök élet reménységéből kivetett embert egyszülött Fiad vére árán visszaváltottad, keltsd életre most bűnbánó szolgálodat! Mert te nem akarsz halálukat, és nem hagyod el azokat sem, akik elhagytak téged. Fogadd hát magadhoz a megtérőket! Indítsanak irgalomra, Urunk, a bűnbánat könnyei és sóhajai! Te gyógyítsd sebeiket, te nyújtsd ki segítő kezedet az elesetteknek! Ne engedd, hogy Egyházad testének egyetlen tagját is elveszítse, ne engedd, hogy nyájad fogatkozást szenvedjen, ne örvendhessen a gonosz ellenség családotnak elvesztése fölött, ne vehesse birtokba a második halál azokat, kik az üdvösség fürdőjéből már újjászülettek! Eléd öntjük, Urunk, az esdeklő imákat, a te elődbe szívünknek sírását: légy kegyelmes a bűneiket megvallók iránt! Add, hogy úgy sirassák meg még halandó földi életükben vétküket, hogy az ítélet félelmetes napján az örök kárhozatra szóló ítéletet majd elkerüljék! Ne ismerjék meg a sötétség rettenetét, ne ismerjék meg a lángok sistergését, a tévelygés útjairól a megigazultság ösvényére visszatérve többé ne sebezze őket a bűn, hanem sértetlen maradjon az, amit kegyelmed alkotott, és amit irgalmad megújított bennük. A mi Urunk, Jézus Krisztus által. **R.** Ámen.

Köszönet

GYÓNOM a mindenható Istennek és nektek, testvéreim, hogy sokszor és sokat vétkeztem, gondolattal, szóval, cselekedettel és mulasztással. Én vétkem, én vétkem, én igen nagy vétkem! Kérem ezért a boldogságos, mindenkor szeplőtelen Szűz Máriát, az összes angyalokat és szenteket és titeket, testvéreim, imádkozzatok érettem Urunkhoz, Istenünkhöz!

Feloldozás

IRGALMAZZON nekünk a mindenható Isten, bocsássa meg bűneinket, és vezessen el az örök életre. **R.** Ámen.

BŰNEINK elengedését, feloldozását és bocsánatát adja meg nekünk a mindenható és irgalmas Isten. **R.** Ámen.

Ezután a celebráns figyelmezteti a jelenlévőket, hogy a bűnbánati ájtatosság nem mentesíti a hívőt a halálos bűnök egyéni meggyónásának kötelessége alól.

Hálaadó ének | Az Úristent magasztalom (ÉE 190)

190

Az Úr - is - tent ma-gasz- ta - lom,
 jó - vol - tá - ról gon - dol - ko-dom,
 ir - gal-má-hoz fo - lya - mo - dom,
 mert meg-hall-gat, azt jól tu-dom.

2. Csodálatos tetteiről,
 szabadító erejéről,
 emlékezem jóvoltáról,
 bizodalmat veszek abból.

3. Mert ő erős hatalommal,
 dicsőséges szent jobbával
 az ő népét megmentette,
 fogságából kivette.

4. Úgy vezette szent Egyházát,
 mint jó pásztor kedves nyáját,
 ételéről gondoskodott,
 utat neki ő mutatott.

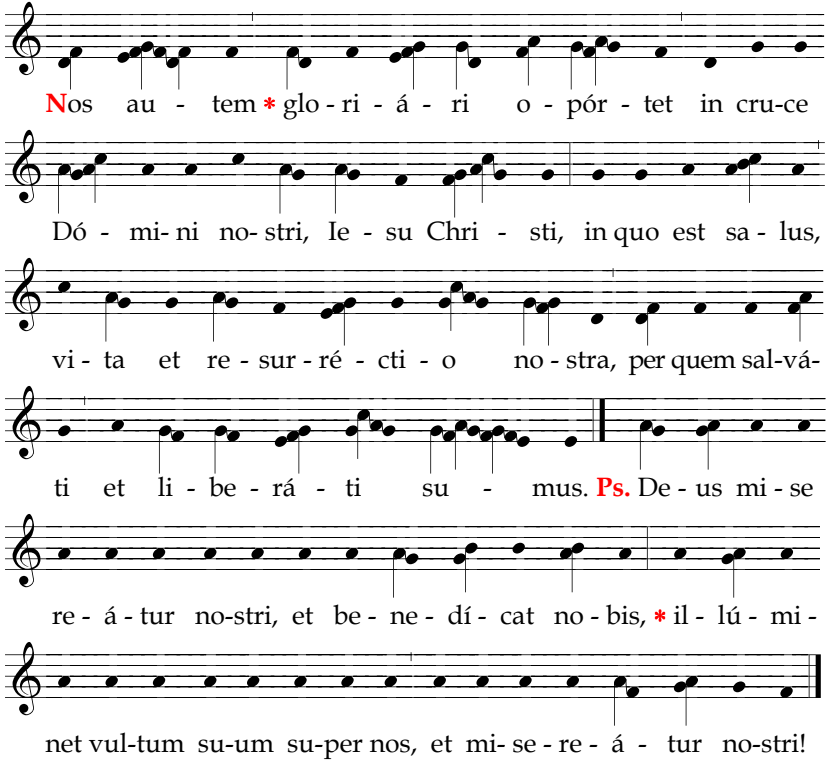
5. Hálát adjunk az Istennek,
 Atya-, Fiú-, Szentléleknek,
 három személy föltségének,
 egymivoltú Istenségnek!

Szexta és nóna: DP 270–275.

Szentmise

A szkóla latinul éneklí a Nos autem gloriári kezdetű introitust, Glória Patri nélkül:

Introitus 4 | *Nos autem gloriari*

Nos au - tem * glo - ri - á - ri o - pór - tet in cru-ce
Dó - mi - ni no - stri, Ie - su Chri - sti, in quo est sa - lus,
vi - ta et re - sur - ré - cti - o no - stra, per quem sal - vá -
ti et li - be - rá - ti su - mus. **Ps.** De - us mi - se
re - á - tur no - stri, et be - ne - dí - cat no - bis, * il - lú - mi -
net vul - tum su - um su - per nos, et mi - se - re - á - tur no - stri!

Majd a gyülekezet magyarul megismétli az introitust egyszerűbb dallamon. A zsoltárt a szköla éneкли, magyarul:

Introitus | *Mi pedig dicsekedjünk* (GH 112)

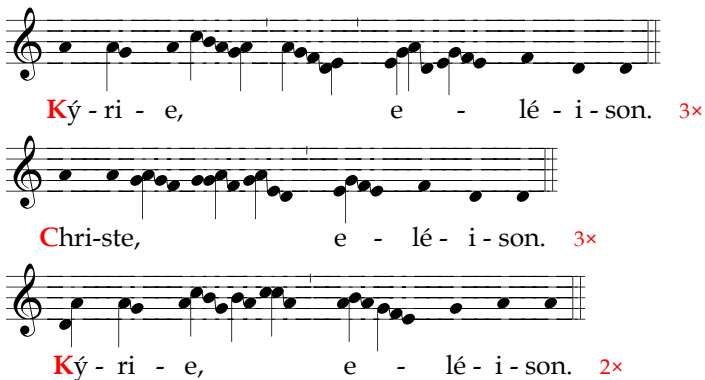
Mi pe- dig di- cse- ked-jünk * Urunk, Jé- zus Krisztus kereszt-
 jé - ben; ben-ne van a mi üd -vünk, é - le- tünk és fel - tá-
 ma-dá-sunk! 1d. tónus

Könyörülj rajtunk az Isten, és áldjon meg **m**inket, *
 világosítsa ránk az Ő orcáját, és **kö**nyörüljön **ra**jtunk. **ANT.**

Hogy megismerjük a földön a Te **u**tadat, *
 minden nemzet meglássa a Te üdvözítő **mű**vedet. **ANT.**

Hálát adjanak neked a népek, ó, Isten, *
 hálát adjanak neked **minden** **nem**zetek! **ANT.**

Kyrie | *Cunctipotens*

Ký - ri - e, e - lé - i - son. 3×

Chri-ste, e - lé - i - son. 3×

Ký - ri - e, e - lé - i - son. 2×

A Glória intonálására meghúzzák a harangokat és a templomban található minden csengettyűvel folyamatosan csöngetnek, majd mindezek elnémulnak a Glória nagyszombati visszatéréséig.

Gloria | *Missa mundi*

Gló - ri - a in ex-cél-sis De-o. Et in ter-ra pax ho-mí-
ni-bus bo-næ vo-lun-tá-tis. Laudá-mus te. Be-ne-dí-ci-
mus te. Ad-o-rá-mus te. Glo-ri-fi-cá-mus te. Grá-ti-as
á-gi-mus ti-bi propter magnam gló-ri-am tu-am. Dó-mi-
ne De-us, Rex cæ-lé-stis, De-us Pa-ter o-mní-pot-ens.
Dó-mi-ne Fi-li u-ni-gé-ni-te, Ie-su Christe. Dó-mi-
ne De-us, A-gnus De-i, Fí-li-us Pa-tris. Qui tol-lis pec-

cá - ta mun-di, mi - se - ré - re no - bis. **Q**ui tol - lis pec - cá - ta
 mun-di, sús - ci - pe de-pre - ca - ti - ó - nem nostram. **Q**ui se - des
 ad déx - te - ram Pa - tris, mi - se - ré - re no - bis. **Q**uó - ni - am tu
 so - lus Sanctus. **T**u so - lus Dó - mi - nus. **T**u so - lus Al - tís - simus,
 Ie - su Chri - ste. **C**um Sancto Spí - ri - tu in gló - ri - a De - i
 Pa - tris. **A** - men.

A pap recitálja a Deus, a quo et Iudas kollektát, magyar fordítása:

Isten, kitől mind Júdás megkapta bűnének büntetését, mind pedig a látor bűnbánatának jutalmát, engedd éreznünk könyörületednek megnyilvánulását, hogy miképpen a mi Urunk, Jézus Krisztus kínszenvedése közepette mindkettejüknek az érdemeiknek megfelelő különböző díjat adta, azonképpen eltávoztatóván tőlünk a régi ember tévelygéseit, az ő feltámadásának kegyelmét juttassa nekünk bőségesen! Ki veled él és uralkodik...

Az alszerpap/lektor magyarul olvassa a Conveniéntibus vobis in unum szentleckét:

Szentlecke (1K 11,20–32) Atyámfiai!

MIDŐN tehát egybegyűltek, immár nem az Úr vacsoráját eszitek. Mert ki-ki maga vacsoráját eszi meg előbb, és némelyik ugyan éhezik, más pedig részeg. Vajon nincsenek-e házaitek az evésre és

ivásra? Vagy az Isten házát megvetitek, és azokat szégyenítitek meg, kiknek nincsen? Mit mondjak nektek? Dicsérjelek-e titeket? Ebben nem dicsérlek. Mert én az Úrtól vettem, amit át is adtam nektek: hogy az Úr Jézus, amely éjjel elárultaték, vevé a kenyeret, és hálát adván, megszégé, és mondá: „Vegyétek és egyétek: Ez az én testem, mely értetek adatik; ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.” Hasonlóképpen a kelyhet is, minekutána vacsorált, mondván: „Ez a kehely az új szövetség az én véremben; ezt cselekedjétek, valahányszor isszátok, az én emlékezetemre.” Mert valahányszor eszitek e kenyeret, és isszátok e kelyhet: az Úr halálát hirdetitek, amíg eljő. Aki tehát méltatlanul eszi e kenyeret, vagy issza az Úr kelyhét, vétkezik az Úr teste és vére ellen. Vizsgálja meg azért magát az ember, és úgy egyék azon kenyérből, és igyék ama kehelyből. Mert aki méltatlanul eszik és iszik, ítéletet eszik és iszik magának, meg nem különböztetvén az Úr testét. Azért van köztetek sok beteg és erőtlen, és sokan alusznak. Hogyha mi magunkat megítélnők, bizonyára nem ítéltetnénk meg. Ha pedig ítéltettünk, az Úrtól fenyítettünk, hogy e világgal el ne kárhoztasunk.

Ezután a szköla ünnepélyes dallamon elénekli a *Christus factus est pro nobis* graduálét magyarul:

Graduále | *Krisztus engedelmes volt értünk* (NH 92)

Krisz-tus engedelmes volt ér - tünk mind

a ha - lá - lig, a ke-reszt-nek

ha - lá - lá - ig. V. A-zért az Is - ten is fel-

NAGYCSÜTÖRTÖK

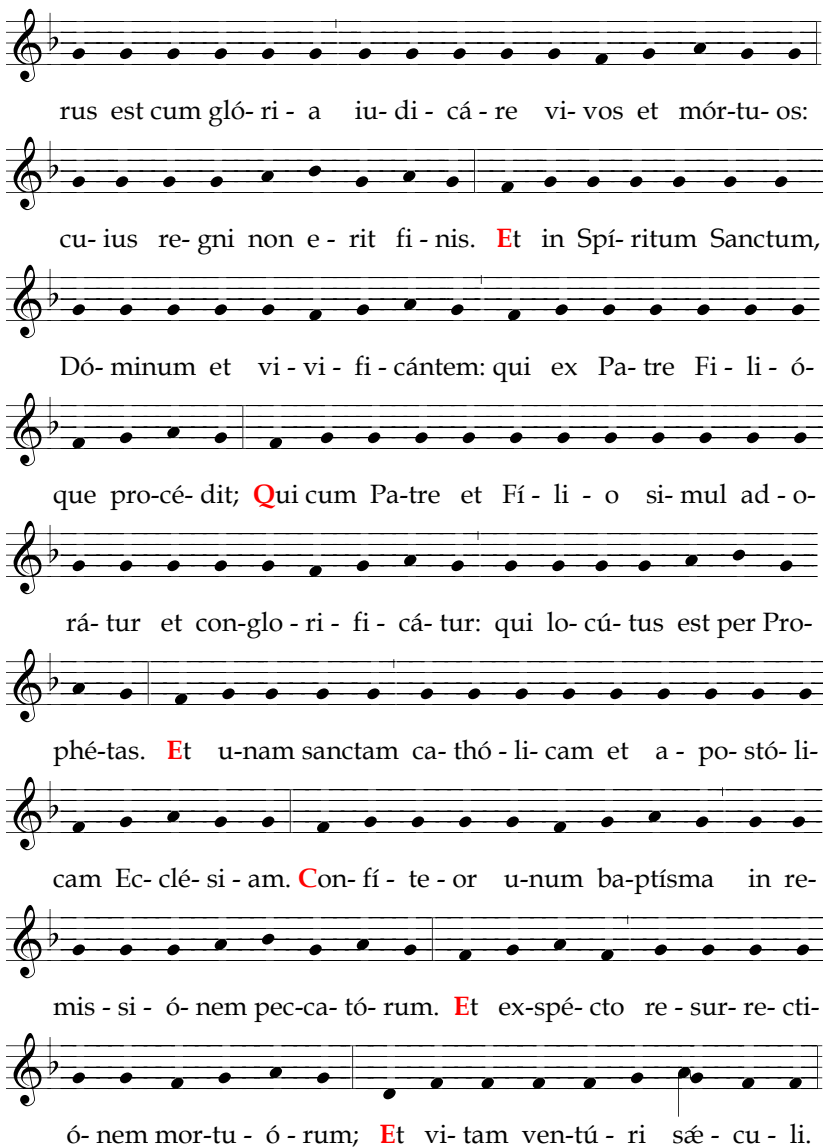
magasztalta Őt, és nevet
a - dott né - ki, mely minden név fölött va-
gyon.

Majd a diákonus/pap latinul olvassa az Ante diem festum evangéliumot (J 13,1-15), magyar fordítása a lábmosság szertartásánál fog elhangozni (a 40. oldalon). A gyülekezet ezután a hitvallást énekli:

Credo

Cre-do in unum De-um; Pa-trem o-mni pot-én-tem, factó-
rem cæ-li et ter-ræ, vi-si-bí-li-um ó-mni-um et in-
vi-si-bí-li-um. Et in unum Dóminum, Iesum Christum,
Fí-li-um De-i u-ni-gé-ni-tum; Et ex Pa-tre natum
an-te ó-mni-a sœ-cu-la; De-um de De-o, lumen de

lú-mi-ne, De-um verum de De-o ve-ro; **Gé**-nitum, non
fa-ctum, consubstan-ti - á - lem Pa-tri: per quem ó-mni-a
fa-cta sunt; **Qui** propter nos hó-mi-nes et propter nostram
sa-lú-tem de-scén-dit de cæ-lis. **Et** in-car-ná-tus est de
Spí-ri-tu San-cto ex Ma-rí-a Vír-gi-ne: et ho-mo
fa-ctus est. **Cru**-ci - fí - xus é - ti - am pro no-bis: sub Pón-ti-
o Pi-lá-to pas-sus, et se-púl-tus est. **Et** re-sur-ré-xit
tér-ti-a di-e, se-cúndum Scriptú-ras. **Et** a-scéndit in
cælum: se-det ad déx-te-ram Pa-tris. **Et** í-te-rum ven-tú-

rus est cum gló-ri - a iu-di - cá - re vi-vos et mór-tu-os:
cu-ius re-gni non e - rit fi - nis. **Et** in Spí-ritum Sanctum,
Dó-minum et vi-vi-fi-cántem: qui ex Pa-tre Fi-li-ó-
que pro-cé-dit; **Qui** cum Pa-tre et Fí-li-o si-mul ad-o-
rá-tur et con-glo-ri-fi-cá-tur: qui lo-cú-tus est per Pro-
phé-tas. **Et** u-nam sanctam ca-thó-li-cam et a-po-stó-li-
cam Ec-clé-si-am. **Con**-fí-te-or u-num ba-ptísma in re-
mis-si-ó-nem pec-ca-tó-rum. **Et** ex-spé-cto re-sur-re-cti-
ó-nem mor-tu-ó-rum; **Et** vi-tam ven-tú-ri sãe-cu-li.

A szköla latinul éneкли a Déxtera Dómini offertóriumot:

Offertorium 2 | *Dextera Domini*

Déx - te - ra Dó - mi - ni * fe - cit vir -
tú - tem, déx - te - ra Dó - mi - ni ex - al - tá - vit
me, non mó - ri - ar, sed vi - vam, et nar - rá - bo
ó - pe - ra Dó - mi - ni.

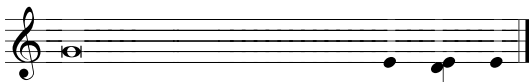
Majd következik a tétel magyarul, egyszerűbb dallamon (az R̃-rel jelölt visszatérést a gyülekezet a megfelelő helyeken megismétli):

Offertorium | *Az Úr jobbjá (GH 266)*

Az Úr jobbjá erőt cselekedett, —
az Úr jobbjá felmagasztalt engem, ✱

R̃. Nem halok meg, ha-nem é - lek, *

és hirdetem az Úr cseleke-de - te - it.

¶. **A** szorongatásban segítségül hívtam az Urat, —
és meghallgatott engem az Úr, †
és tágasságra vezetett, mert az Úr az én segítőm. ¶.

¶. **R**eám rohanván feltaszítottak engem, hogy elessem, ✠
de az Úr megtartott engem, †
és üdvösségemmé lett nekem. ¶.

Ha az idő engedi, felajánlásra még az Ubi caritas éneket énekli a szköla magyarul (a visszatérést a gyülekezet is énekli, latinul):

Felajánlási ének | *Ubi caritas et amor* (NH 95-96)

U - bi cá - ri - tas et a - mor, De - us i - bi est.

Hol sze - re - tet és e - gyet - ér - tés, ott az Is - ten.

¶. **M**in - ket Krisz - tus sze - re - te - te gyűj - tött egybe. Ör - ven -

dez - zünk, és ő - ben - ne vi - ga - dozzunk. Fél - jük és sze -

res - sük az é - lő Is - tent. És így ő - szin - te szív - vel

sze-res-sük-egy-mást. **U** - bi. **Ű**. Mi-kor te - hát egy-be-gyül-
 ve e-gyütt vagyunk, lé - lek-ben meg ne o - szol-junk, jól
 vigyázzunk! Szűn-je-nek a rút vi - szá - lyok, megszó-lá-sok,
 és ott le-gyen mi-kö-zöt-tünk Krisztus Is - ten. **U** - bi.
Ű. Szentje - id - del e - gye-sül - ten, Krisztus Is - ten, di - cső-
 ség-ben szent ar-co-dat meg-lát-has-suk, az ö - rö-met,
 a-mely i - gaz, s mérhe-tet-len, vég-te-len szá - za - da - in
 át szá - za - dok-nak. **Á** - men.

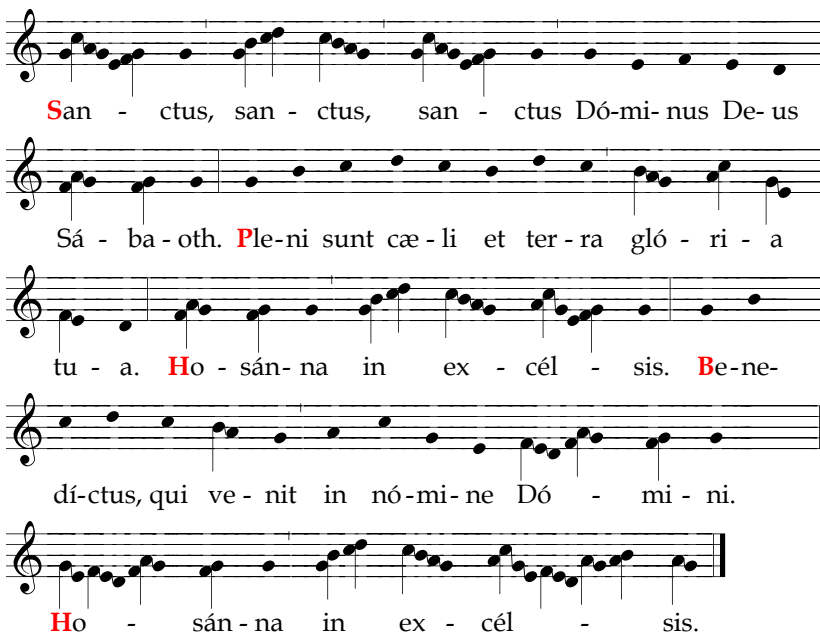
A pap a felajánlás végén csöndben imádkozza az Ipse tibi quæsumus **szekkrétát**, fordí-
 tása:

Ő tegye előtted, szentséges Úr, mindenható Atya, örök Isten, elfogadottá a
 mi áldozatunkat, ki ma rendelkezésével tanítványainak meghagyta, hogy ezt
 cselekedjék az ő emlékezetére. A te Fiad, a mi Urunk, Jézus Krisztus által...

Ezután fennhangon énekli a Szent Kereszt-prefációt, fordítása:

Valóban méltó és igazságos... örök Isten, ki az emberiség üdvösségét Krisztus keresztfájába helyezted, hogy ahonnan a halál származott, onnét támadjon fel az élet, és aki a fán győzelmet aratott, a fa által győzessék le, a mi Urunk, Jézus Krisztus által, aki által dicsérik fölségedet az angyalok... alázatos megvallással mondván:

Sanctus | Cunctipotens

San - ctus, san - ctus, san - ctus Dó-mi-nus De-us

Sá - ba - oth. Ple-ni sunt cæ-li et ter-ra gló - ri - a

tu - a. Ho - sán-na in ex - cél - sis. Be-ne-

dí-ctus, qui ve - nit in nó-mi-ne Dó - mi - ni.

Ho - sán-na in ex - cél - sis.

A pap csendben imádkozza a misekánont, amelynek úrfelmutatás előtti szakaszaiban ezen a napon különlegesen is megemlékezik az Oltáriszentség alapításáról. Két ostyát konzekrál, hogy az egyiket majd félretehesse a másnapi liturgiára. Az úrfelmutatás után a gyülekezet népének vagy a szkóla többszólamú motettát énekel az Oltáriszentségről. A kánon befejeztével a pap fennhangon énekli a Pater noster-t, majd a kenyértörés után a Pax Dómini-t, amelyre a gyülekezet szokás szerint felel, majd a szkóla az Agnus Dei-t énekli, kivételesen három misérére nobis-szal:

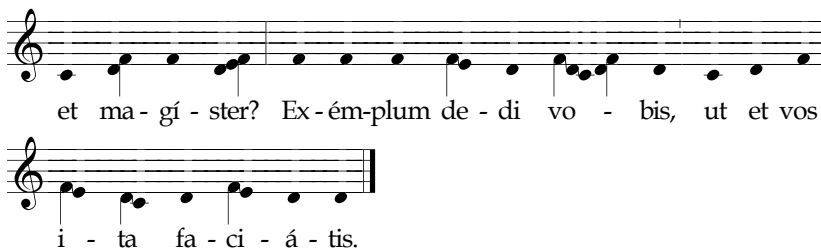
Agnus Dei | *Cunctipotens*

A-gnus De - i, qui tol - lis pec - cá - ta mun-di: mi-se-ré - re no - bis. A-gnus De - i, qui tol - lis pec - cá - ta mun-di: mi-se-ré - re no - bis. A - gnus De - i, qui tol - lis pec - cá - ta mun - di: mi-se-ré - re no - bis.

Ezután a pap áldozása és a nép áldoztatása a szokott módon történik, de az oltáron maradó Szent Test miatt végig érvényben maradnak a köteles tiszteletadások. Áldozás alatt a szköla latinul énekli a Dóminus Iesus *kommúniót*:

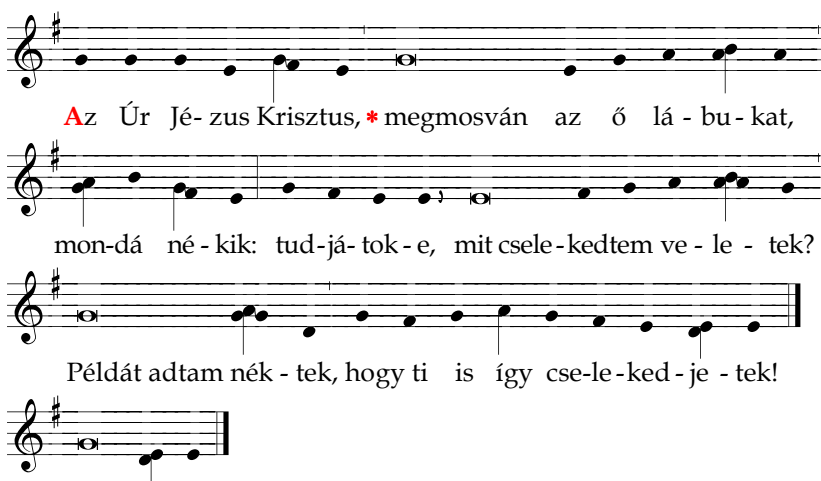
Communio 2 | *Dominus Iesus*

Dó-mi - nus Ie - sus, * postquam ce - ná - vit cum di - scíp - lis su - is, la - vit pe - des e - ó - rum, et a - it il - lis: Sci - tis, quid fé - ce - rim vo - bis, e - go, Dó - mi - nus

Majd a gyülekezet egy másik, magyar kommuniót énekel egyszerűbb dallamon:

Kommunió | Az Úr Jézus Krisztus (GSLH)

22. zsoltár | 2. tónus

Az Úr az én pásztorom, nincsen hiányom **semmiben**, *
zöldellő réteken ad helyet *nékem*.

Csöndes folyóvizek mellett nevelt föl **engem**, *
felüdítette az én lelkemet. **ANT.**

Az igazság ösvényein vezetett **engem** *
az ő nevéért.

Ha a halál völgyében járok is, nem félek a **rossztól**, *
mert te ott vagy *velem*. **ANT.**

A te vessződ és pásztor**botod** *
megvigasztal *engem*.

Asztalt terítesz nekem, *
 hogy szorongatóimat megszügyenítsed. **ANT.**
Megkented olajjal fejemet, *
 színültig töltöd kelyhemet;
És a te irgalmasságod kísér engem *
 életemnek minden *napján*;
Hogy az Úr házában lakjam *
 időtlen időkg. **ANT.**

A kommúnió végétével a gyülekezet az alábbi himnuszt énekli (ÉE 163):

<p>1. Itt jelen vagyok az Istennek Fia,
itt jelen vagyok feláldozott Bárány,
itt jelen vagyok erős, igaz Isten:
a Jézus Krisztus.</p>	<p>4. Itt jelen vagyok váltságunknak Napja,
itt jelen vagyok bűnünk megrontója,
itt jelen vagyok szeretetnek lángja:
a Jézus Krisztus.</p>
<p>2. Itt jelen vagyok mi édes Teremtőnk,
itt jelen vagyok a mi Közbenjárónk,
itt jelen vagyok Vigasztaló társunk:
a Jézus Krisztus.</p>	<p>5. Itt jelen vagyok a mi Vigasságunk,
itt jelen vagyok Órizőnk, Oltalmunk,
itt jelen vagyok lelki bátorítónk:
a Jézus Krisztus.</p>
<p>3. Itt jelen vagyok Út, Igazság, Élet,
itt jelen vagyok a mennyei Főlség,
itt jelen vagyok fényes Világosság:
a Jézus Krisztus.</p>	<p>6. Adja minékünk az ő szent országát,
hogy megláthassuk szentséges lakását,
anyagi karból tiszta, szép orcáját,
és ő szent Atyját.</p>

A purifikáció után a pap a Refécti vitálibus aliméntis posztkommúniót recitálja, fordítása:

Az életadó táplálékkal megerősítve arra kérünk téged, Urunk Istenünk, hogy amit halandó életünk folyamán végbeviszünk, azt halhatatlanságod ajándéka révén elnyerhessük. A mi Urunk...

Ite missa est | *Cunctipotens*

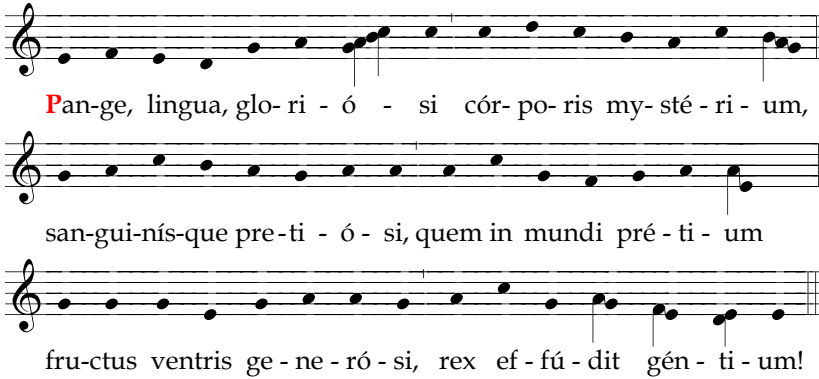
I - te
De - o

mis - sa est.
 grá - ti - as.

Az Oltáriszentség elrejtése

Ezt követően a pap a szokott módon áldást ad, és elolvassa az utolsó evangéliumot, míg a szköla és a gyülekezet az alábbi himnuszt kezdi énekelni, szükség szerint megismételve, amíg a processzió tart:

Hymnus | *Pange lingua*

Pan-ge, lingua, glo-ri - ó - si cór-po-ris my-sté-ri - um,
san-gui-nís-que pre-ti - ó - si, quem in mundi pré - ti - um
fru-ctus ventris ge - ne - ró - si, rex ef - fú - dit gén - ti - um!

Az 5. versszakot az Oltáriszentség őrzési helye elé érve a celebráns intonálja, térden:

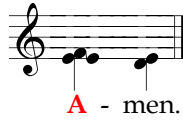
2. **N**obis natus, nobis datus
ex intácta Vírgine,
et in mundo conversátus,
sparso verbi sémine,
sui moras incolátus
miro clausit órđine.

3. **I**n suprémæ nocte cenæ,
recúbens cum frátribus,
observáta lege plene
cibis in legálibus,
cibum turbæ duodénæ
se dat suis mánibus.

4. **V**erbum caro panem verum
verbo carnem éfficit,
fitque sanguis Christi merum,
et si sensus déficit,
ad firmándum cor sincérum,
sola fides súfficit.

5. **T**antum ergo sacraméntum
venerémur cernui,
et antíquum documéntum
novo cedat rítui,
præstet fides suppléméntum
sénsuum deféctui!

6. **G**enitóri Genitóque
laus et iubilatio,
honor, virtus et potestas
sit et benedictio,
Procedénti ab utróque
compar sit laudatio!

Az utolsó evangélium után a szolgálattevők fáklyákat gyújtanak, a pap fehér palástot ölt, áldás nélkül tömjént rak a parázsra, megtömjénezi az Oltáriszentséget, majd vállvélummal ünnepélyesen az előre elkészített őrzési helyére viszi. Ott leteszi, ismét hódol előtte, és a szolgálattevőkkel együtt visszatér a szentélybe, ahol a gyülekezettel együtt elénekli a nagycsütörtöki vesperást, amelyet ezen a napon utoljára még éneklünk, de csak antifónákkal és zsoltárokkal, illetve kantikummal, Dicsőség nélkül.

Vesperás

Az első antifónát a celebráns intonálja:

Antiphona 2 | *Calicem salutaris accipiam*

115. zsoltár

HITEM és ki is **mondottam** *
még megalázottságomnak idején is;

Mikor így szóltam fölindulásomban: *

Hazug minden ember.

Mit adjak az **Úrnak** *

mindazokért, amiket nékem adott?

Az üdvösség kelyhét **veszem**, *
és az Úr nevét *hívom*.

Fogadalmimat megadom az **Úrnak** *
az ő egész népe előtt.

Drága dolog az Úr **szemében** *
az ő szentjeinek *halála*.

Ó, Uram, mert én a te **szolgád**, *
a te szolgád vagyok és szolgálód *fia*;

Elszakítottad az én kötelékeket, †
neked áldozom a dicséret **áldozatát**, *
és az Úr nevét *hívom*.

Fogadalmimat megadom az **Úrnak** *
az ő egész népének színe előtt;

Az Úr házának csarnokaiban, *
tebenned, ó, Jeruzsálem. **ANT.**

Antiphona 8g1 | *Cum his qui oderunt pacem*

Cum his, * qui o - dé - runt pa-cem, e - ram pa - cí - fi - cus,

cum lo- qué-bar il - lis, im-pu-gná-bant me gra - tis.

E u o u a e.

119. zsoltár

Az Úrhoz kiáltottam, midőn háborgattak **engem**, *
és meghallgatott **engem**.

Uram, szabadítsd meg lelkemet a *hazug ajkaktól*, *
az **álnok nyelvtől**!

Mi érjen téged, te **álnok nyelv**, *
mi legyen a te **jutalmad**?

A hatalmasnak *éles nyilai, **
s vele pusztító **tüzek.**

Jaj nekem, mert hosszúra nyúlik *zarándokságom ideje, **
a sötétség lakói *közt* **lako**zom.

Régóta van már számkivetésben *az én lelkem **
azok közt, kik a *békét* **gyűlöl**ik.

Én békességes voltam, *midőn szóltam, **
ok nélkül *támadtak* **ellenem. ANT.**

Antiphona 8g1 | *Ab hominibus iniquis*

Ne adj át engem, Uram, kívánságom ellen *a bűnösnek*, *
ne hagyjad teljesülni *az ő terveit!*

Fölemelik körülöttem *fejüket*, *
de ajkaik gonoszsága elborítja *őket*.

Eleven parázs *hullik rájuk*, *
leveted őket a mélységbe, és többé *föl nem kelnek*.

Meg nem állhat a földön, ki nyelvével *vétkezik*, *
az álnok embert romlásba hajszolja *gonoszsága*.

Tudom, hogy az Úr szolgáltató igazságot a *védtele*nek, *
elégítélt ad a *szegények*nek.

Az igazak pedig hálát adnak *a te nevednek*, *
és az egyenes szívűek színed *előtt laknak*. **ANT.**

Antiphona 7a | Custodi me a laqueo

Cu - stó - di me * a lá - que - o, quem sta - tu - é - runt mi - hi,

et ab scán - da - lis o - pe - rán - ti - um in - i - qui - tá - tem!

E u o u a e.

140. zsoltár

URAM, tehozzád kiáltok, *siess hozzám*, *
figyelmezzél az én szómra, *mikor kiáltok!*

Szálljon fel az én imádságom, miként a tömjénfüst, a te *színed elé*, *
s kezeimnek fölemelése legyen előtted esteli *áldozat!*

Zárd be, Uram, *az én számat*, *
és tégy őrizetet ajkamnak *ajtájához!*

Ne engedd szívemet gonosz *szavakra hajlani*, *
s mentségeket keresni *bűneimre;*

Mint azok az emberek, akik gonoszságot **tesznek**, *
ne legyen részem az ő gyönyörúséges **étkeikben**!

Feddjen meg engem irgalmasságában az igaz és fenyítsen meg engem, †
a bűnösök olaja pedig ne illatozzék **fejemem**, *
gonoszságaik ellen **imádkozom**!

Vezéreik a kősziklához **vettetnek**, *
akkor meghallják **szavam erejét**.

Mint a földből kiszántott és széthasított **rögök**, *
úgy hulljanak a pokol torkába **csontjaik**!

Rajta, ó, Uram, terajta **az én szemeim**, *
hozzád menekülök, ne oltsd ki **az én lelkemet**!

Őrizz meg engem a törtől, melyet nekem **állítottak**, *
a gonosztevőknek botrányköveitől!

Saját hálójukba esnek a **bűnösök**, *
én pedig egymagamban **átmegyek**. **ANT.**

Antiphona 7g | *Considerabam ad dexteram*

Con-si- de- rá-bam * ad déx-te- ram, et vi- dé- bam, et non e -

rat, qui co-gnó-sce-ret me. E u o u a e.

141. zsoltár

SZAVAMMAL az Úrhoz **kiáltok**, *
szavammal az Úrhoz **könyörgök**.

Kiöntöm színe előtt az én **síralmam**at, *
és nyomorúságomat **előtte feltárom**;

Mert megfogyatkozott bennem a **lélek**, *
pedig ismered az én **ösvényeim**et.

Az úton, amelyen járok, *
tört rejtének **el nekem**.

Jobbra tekintek és **nézek**, *
és nincs, ki megismerjen **engem**.

Elveszett a menekvés **ént**őlem, *
és nincs, ki megkeresse az **én lelkemet**.

Hozzád kiáltok, Uram, †
s mondom: Te vagy az **én reménységem**, *
osztályrészem az **élőknek földjén**.

Figyelmezz az **én könyörgésemre**, *
mert igen **megaláztak engem!**

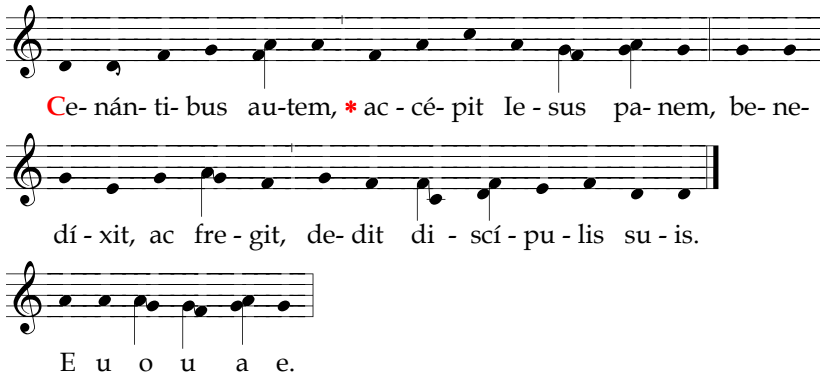
Szabadíts meg **üldözőimtől**, *
mert **elhatalmasodtak rajtam!**

Hozd ki a börtönből az **én lelkemet**, *
hogy dicsőíttessék **a te neved;**

És vegyenek körül **engem az igazak**, *
hisz **megfizetsz nékem! ANT.**

A Magnificat antifónáját a celebráns intonálja:

Antiphona 1g | *Cenantibus autem*

Ce - nán - ti - bus au - tem, * ac - cé - pit le - sus pa - nem, be - ne -
dí - xit, ac fre - git, de - dit di - scí - pu - lis su - is.
E u o u a e.

Canticum beatæ Mariæ Virginis

MAGNÍFICAT *
ánima mea Dóminum;

Et exultávit **spíritus meus** *
in Deo salutári **meo;**

Quia respéxit humilitátem ancíllæ suæ, *
ecce enim, ex hoc beátam me dicent omnes generatiónes;

Quia fecit mihi **magna**, qui **potens** est, *
et sanctum *nomen eius*;

Et misericórdia eius a progénie **in** progénies *
timéntibus eum.

Fecit poténtiam in **bráchio suo**, *
dispérsit supérbos mente *cordis sui*.

Depósuit poténtes de **sede**, *
et exaltávit **húmiles**.

Esuriéntes implévit bonis, *
et dívites dimísit *inánés*.

Suscépit Israël, **púerum suum**, *
recordátus misericórdiæ *suæ*;

Sicut locútus est ad **patres nostros**, *
Abraham et sémini *eius in sǎcula*. **ANT.**

Az antifóna visszatérése után mindenki letérdel, a szkóla pedig az alábbi graduále-részletet énekli:

Graduale | *Christus factus est* (részlet)

Christus * fa- ctus est pro no - bis ob - æ - di -

ens us - que ad mor - tem.

A hórát a DP betétlapja szerint fejezzük be a végig csöndes Pater noster-rel, a prózában elmondott 50. zsoltárral és a Réspice quæsumus könyörgéssel, Orémus és konklúzió nélkül.

Oltárfosztás

A vesperás végeztével a pap és a szolgálattevők lecsupaszítják és megmossák az oltárt, illetve oltárokat. A celebráns intonálja a Diviserunt sibi antifónát:

Antiphona 8g1 | *Diviserunt sibi*

Di- vi - sé-runt si - bi * ve-sti-mén-ta me - a, et su-per ve-stem

me-am mi - sé - runt sor-tem.

Majd a gyülekezet megismétli magyarul, mint alább. A szköla a 21. zsoltárt énekli Dicsőség nélkül, a magyar antifóna pedig kétversenként visszatér:

Antifóna | *Elosztották maguk között*

El- osz-tot- ták maguk között * ru- há - i - mat, s kön-tő- söm-re

sor-sot ve - tet - tek. 8g. tónus

21. zsoltár (részletek)

ISTENEM, Istenem, miért hagyta el engem, *

miért vagy messze kiáltásom szavától?

Én Istenem, napestig kiáltok és meg nem hallgatsz, *

és éjjel, és nem figyelsz reám. **ANT.**

Én pedig féreg vagyok már és nem is ember, *

emberek gyalázata és a nép megvetette.

Mindnyájan, akik látnak engem, megcsúfolnak engem, *
ajkukkal megszólanak és fejüket *hajtogatják*: ANT.

Az Úrban bízott, *mentse meg* őt, *
szabadítsa meg, ha *kedveli* őt!

Ne távozzál *messze tőlem*, †
mert a szorongatás *közel vagyok*, *
és nincs, ki nékem *segítséggel legyen*. ANT.

Kiszáradt, mint a cserép, az én torkom, †
nyelvem az *ínyemhez tapadt*, *
a halál porába *vetettél engem*;

Mert körülvettek engem az *ebek*, *
a gonoszok gyülekezete *reám szállott*. ANT.

Átlyuggatták kezeimet és *lábaimat*, *
és megszámolták *minden csontomat*.

Csak néznek és szemlélnék engem, †
elosztották maguk között *ruháimat*, *
és köntösömrre *sorsot vetettek*. ANT.

De te, Uram, ne légy *messze tőlem*, *
én erősségem, az én *segítségemre siess!*

Ragadd el a kard élétől, ó, Isten, az én *lelkemet*, *
s mi bennem a legdrágább, az ebek *hatalmából!* ANT.

Akik félték az Urat, *dicsérjétek* őt, *
mert nem utálta meg és nem nézte le a szegénynek *könyörgését*.

És nem fordította el az *orcáját tőle*, *
s midőn kiáltott hozzá, *meghallgatta!* ANT.

Dicsérik az Urat, akik *keresik* őt, *
él az ő szívük *örökön örökké*.

Emlékeznek és az Úrhoz térnek a föld *minden határai*, *
és hódolnak előtte a népek *családjai*; ANT.

Mert az Úr az *ország*, *
és uralkodik a *nemzeteken*.

És az én lelkem *őneki* él, *
és az én magzatom *néki szolgál*; ANT.

És hirdettetik az Úr a jövőendő *nemzedéknek*, †
hirdetik az egek az ő igazságát a népnek, →
mely egykor *megszületik*, *
melyet majdan az Úr *teremt*.

Hogy megismerjék az *Úrnak* hűségét, *
és mindazt, amit *köztünk végbevitt*. **ANT.**

A szolgálattevők a pappal ezután csöndben átvonulnak a lábmosás előkészített helyére, a lábmosásra kiválasztottakkal.

Lábmosás

A diákonus/pap fölolvassa a napi szentmise evangéliumát, immár magyarul:

℣. Dóminus vobiscum!

℟. Et cum spíritu tuo!

℣. Sequéntia sancti Evangélii, secúndum Ioánnem.

℟. Glória tibi, Dómine!

A HÚSVÉT ünnepe előtt tudván Jézus, hogy eljött órája, hogy e világból az Atyához menjen, mivel szerette övéit, kik e világon valának, mindvégig szerette őket. És a vacsora véghezmenvén, midőn az ördög Júdásnak, az iskarioti Simon fiának szívét már megvesztegette, hogy ez elárulja őt, tudván, hogy mindent kezébe adott neki az Atya, és hogy az Istentől jött ki, és az Istenhez megyen, fölkele a vacsorától, és letevén az ő ruháit, és vevén a kendőt, átövezé magát. Azután vizet öntö a medencébe, és kezdé mosni a tanítványok lábait, és megtörölni a kendővel, mellyel átövezve vala. Jöve tehát Simon Péterhez. És mondá neki Péter: „Uram! Te mosod-e az én lábaimat?” Felelvén Jézus, mondá neki: „Amit én cselekszem, te most nem érted; megérted pedig ezután.” Mondá neki Péter: „Nekem soha nem mosod lábaimat!” Felelé neki Jézus: „Ha meg nem moslak téged, nem lesz úgy részed énvelem.” Mondá neki Simon Péter: „Uram! Hát nem csak lábaimat, hanem kezeimet és fejemet is.” Mondá neki Jézus: „Aki meg van mosva, nincs szüksége, hanem csak hogy lábait mossa meg, és tiszta egészen. Ti is tiszták vagytok, de nem mindnyájan.” Mert tudta, ki az, ki őt elárulja, azért mondá: „Nem vagytok tiszták mindnyájan.” Minekutána tehát megmosta lábaikat, és ruháit fölvette, ismét leülvén, mondá nekik: „Tudjátok-e, mit cselekedtem veletek? Ti engem mesternek és úrnak híttok, és jól mondjátok, mert

az vagyok. Ha tehát én, az Úr és mester, megmostam lábaitokat, ti is tartoztok egyik a másika lábait megmosni. Mert példát adtam nektek, hogy a mint én cselekedtem veletek, ti is úgy cselekedjetek.”

Majd átöltözik, és mosni kezdi az erre kiválasztott tizenkét férfi lábát. A szköla ezalatt az evangélium szövegét használó Ante diem festum antifónát éneкли:

Antiphona 8 | *Ante diem festum*

An - te * di - em fe - stum Pa - schæ, sci -
 ens Ie - sus, qui - a e - ius ho - ra ve - nit, ut
 trãs - e - at ex hoc mun-do ad Pa - trem, et ce -
 na fa - cta sur - ré - xit, lín - te - o præ - cín -
 xit se, mi - sit a - quam in pel - vim, cœ - pit la - vá -
 re pe - des di - sci - pu - ló -
 rum. Ve - nit ad Pe - trum, di - cit

NAGYCSÜTÖRTÖK

e - i Pe - trus: Non la - vá - bis mi - hi pe - des in
 æ - tér - num. Re - spón - dit Ie - sus: Si non lá - ve - ro
 ti - bi, non ha - bé - bis par - tem me - cum. Dó - mi - ne,
 non tan - tum pe - des, sed et ma - nus et ca - put!

A lábmósás befejeztével a szköla a Mandátum novum antifónát énekl:

Antiphona 3 | Mandatum novum

Man - dá - tum no - vum do vo - bis: * ut di - li - gá - tis ín - vi - cem,
 sic - ut di - lé - xi vos, di - cit Dó - mi - nus.

A gyülekezet magyarul megismételi:

Antifóna | Új parancsot adok

Új pa - ran - csot a - dok nék - tek: * sze - res - sé - tek egymást, a -

mint én sze- ret - te - lek ti - te- ket, mondja az Úr Krisztus.

Pater noster **csöndben** idáig:

℣. Et ne nos indúcas in tentatiónem.

℟. Sed líbera nos a malo.

℣. Tu mandásti mandáta tua, Dómine.

℟. Custodíri nimis.

℣. Tu lavásti pedes discipulórum tuórum.

℟. Ópera manuum tuárum ne despicias.

Dómine exáudi és Dóminus vobíscum **után a pap az** Adésto, Dómine **kezdetű könyörgést imádkozza magyarul:**

Könyörgés Könyörögjünk!

LÉGY jelen, Urunk, a szolgavoltunkat kifejező szertartásnál, és mivel te tanítványaid lábát megmosni méltóztattad, ne vesd meg azt, amit tettünk, hiszen te parancsoltad, hogy híven megtartsuk, hanem add meg, hogy miképpen e külső cselekmény lemosta a testi szennyet, úgy a te irgalmad mossza meg bensőnket minden bűntől. Ki élsz és uralkodol.

A könyörgés után következik a virrasztás Jézus búcsúbeszédének olvasásával.

Virrasztás

A virrasztás kezdetén az alábbi antifóna énekelhető:

Antifóna | *Szomorú az én lelkem*

Szo-mo- rú az én lel - kem * mind-ha - lá - lig; ma-rad- ja-

tok itt e- gyütt, és vir-rasz-sza- tok vé- lem.

A búcsúbeszéd olvasója áldást kér, és megkezdi Urunk végrendeletének recitálását. A bevezető párbeszéd elmarad, ha nem pap vagy diákonus olvassa.

℣. Az Úr legyen veletek!

℟. És a te lelkeddel!

℣. Evangélium Szent János könyvéből.

℟. Dicsőség neked, Istenünk.

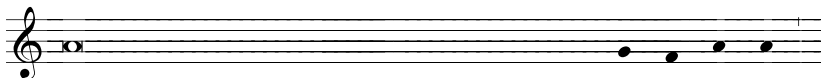
Evangélium | Jézus búcsúbeszéde (NH 117-127; J 13,34-35. 14,1-31)

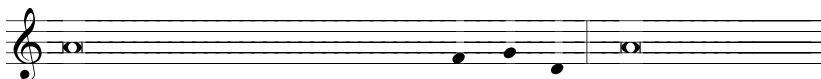
„Új parancsot adok nektek: hogy szeressétek egymást, a-mint

én sze-ret-te - lek ti - te -ket, ti is úgy szeressé-tek egymást.

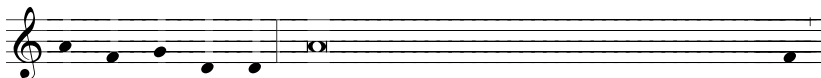
Arról ismeri meg mindenki, hogy tanítvá - nya - im vagytok,

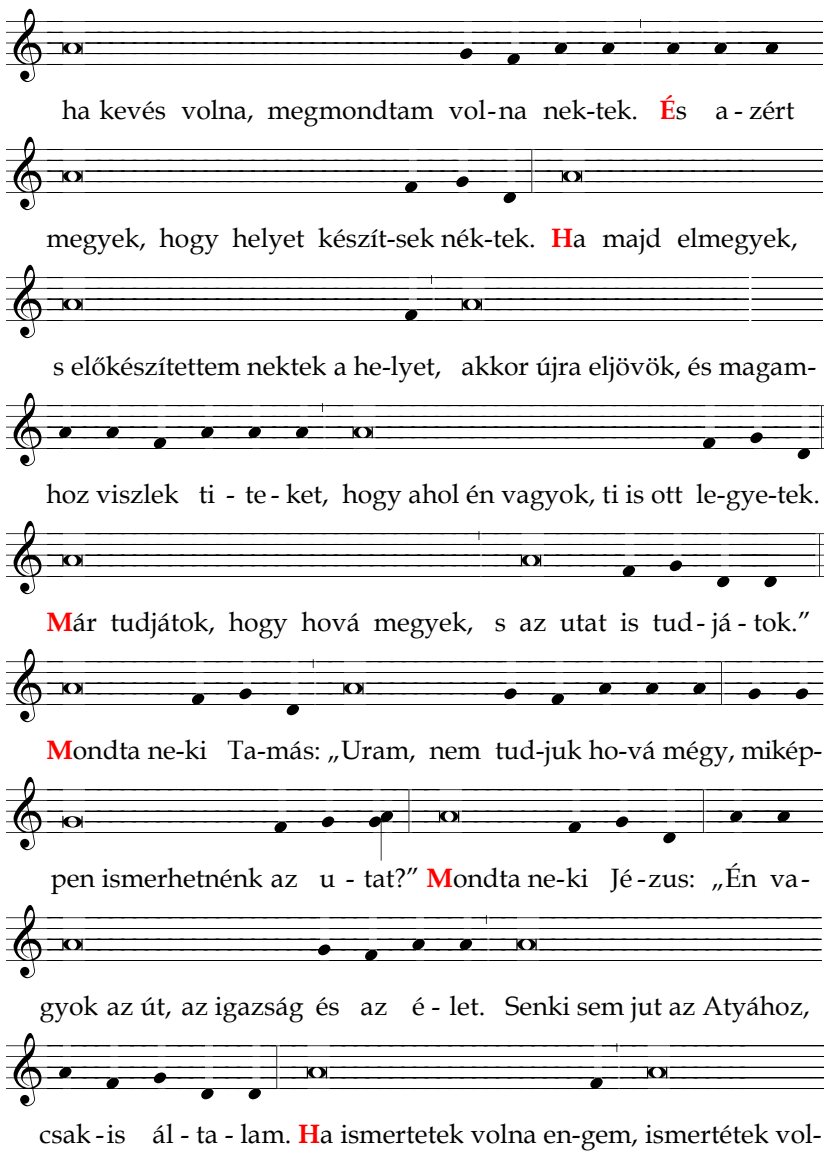
ha szeretet van bennetek egy-más i - ránt. Ne nyugtalan -

kod-jék a szí-ve - tek. Higgye - tek az Is - ten-ben, és ben-

nem is higgye - tek. Az én Atyám házában sok lakóhely van,

ha kevés volna, megmondtam vol-na nek-tek. **És** a - zért

megyek, hogy helyet készít-sek nék-tek. **Ha** majd elmegyek,

s előkészítettem nektek a he-lyet, akkor újra eljövök, és magam-

hoz viszlek ti - te - ket, hogy ahol én vagyok, ti is ott le-gye-tek.

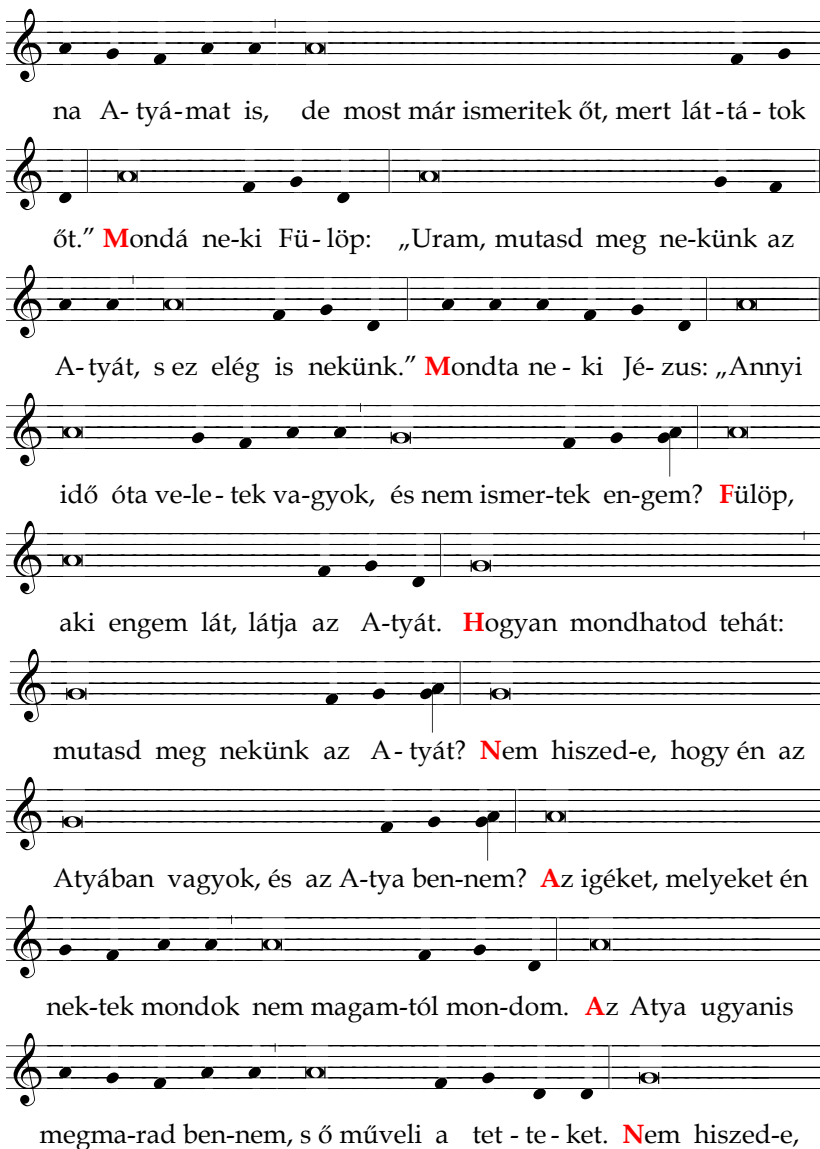
Már tudjátok, hogy hová megyek, s az utat is tud-já - tok."

Mondta ne-ki Ta-más: „Uram, nem tud-juk ho-vá még, mikép-

pen ismerhetnénk az u - tat?" **Mondta** ne-ki Jé - zus: „Én va-

gyok az út, az igazság és az é - let. Senki sem jut az Atyához,

csak - is ál - ta - lam. **Ha** ismertetek volna en-gem, ismertétek vol-

na A-tyá-mat is, de most már ismeritek őt, mert lát-tá-tok

őt." **M**ondá ne-ki Fü-löp: „Uram, mutasd meg ne-künk az

A-tyát, s ez elég is nekünk.” **M**ondta ne - ki Jé- zus: „Annyi

idő óta ve-le-tek va-gyok, és nem ismer-tek en-gem? **F**ülöp,

aki engem lát, látja az A-tyát. **H**ogyan mondhatod tehát:

mutasd meg nekünk az A-tyát? **N**em hiszed-e, hogy én az

Atyában vagyok, és az A-tya ben-nem? **A**z ígéket, melyeket én

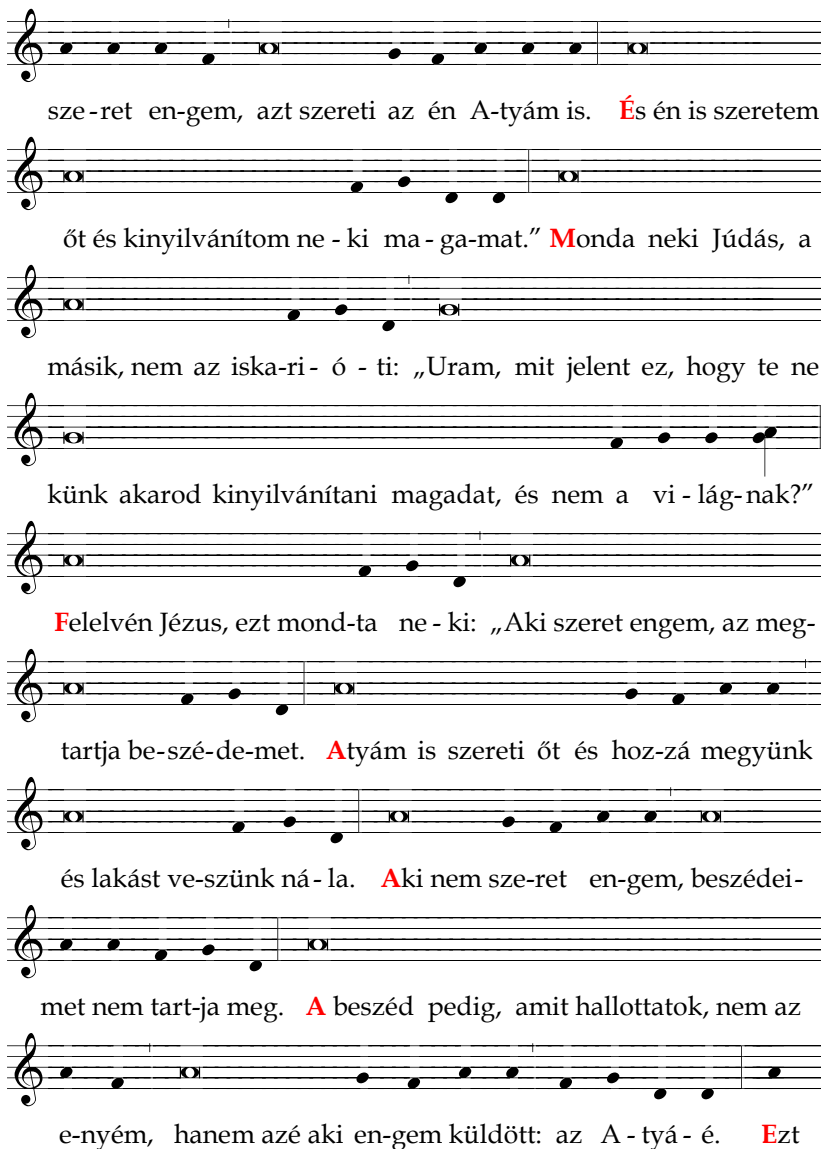
nek-tek mondok nem magam-tól mon-dom. **A**z Atya ugyanis

megma-rad ben-nem, s ő műveli a tet - te - ket. **N**em hiszed-e,

hogy én az Atyában vagyok, s az A -tya én-ben-nem? **H**a má-
sért nem, a cselekedeteim mi-att higgyé-tek. **B**izony, bizony
mondom nektek: aki énbennem hisz, ugyanazokat a csele-
kedeteket, melyeket én teszek, ő is tenni fog-ja. **É**s még na-
gyobba -kat is ten-ni fog, mivel én az Atyá -hoz me-gyek.
Bármit kértek az Atyától az én nevemben, azt én meg-te-szem,
hogy megdicsőüljön az A-tya a Fi - ú - ban. **H**a valamit kér-
tétek az én nevemben, azt meg-teszem. **H**a sze-ret-tek engem,
tartsátok meg paran-csa - i - mat. **S** én kérni fogom az Atyát, és

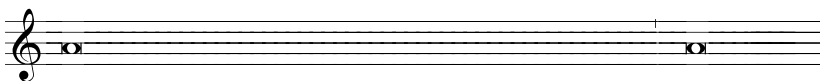

más Vigasztalót ad nektek, hogy veletek maradjon mindörök-ké:
az Igaz-ság-nak lel-két, akit a világ nem képes befogadni,
mert nem látja őt és nem tud-ja őt. **Ti** azonban ismeritek őt
és ná-la-tok ma-rad, és ve-le-tek lesz majd. **Nem** hagylak
ár-ván ti-te-ket: el-jö-vők hoz-zá-tok. **Egy** kis idő még,
és a világ már nem lát engem, ti azonban láttok engem és élni
fog-tok. **Azon** a napon majd megtudjátok, hogy én az A-tyá-
ban va-gyok, és ti énbennem, és én ben-ne-tek. **Aki** parancso-
csomat bír-ja és meg-tart-ja, az sze-ret en-gem. **Aki** pedig

sze-ret en-gem, azt szereti az én A-tyám is. **É**s én is szeretem
őt és kinyilvánítom ne - ki ma - ga-mat." **M**onda neki Júdás, a
másik, nem az iska-ri - ó - ti: „Uram, mit jelent ez, hogy te ne
künk akarod kinyilvánítani magadat, és nem a vi - lág-nak?”
Felelvén Jézus, ezt mond-ta ne - ki: „Aki szeret engem, az meg-
tartja be-szé-de-met. **A**tyám is szereti őt és hoz-zá megyünk
és lakást ve-szünk ná - la. **A**ki nem sze-ret en-gem, beszédei-
met nem tart-ja meg. **A** beszéd pedig, amit hallottatok, nem az
e-nyém, hanem azé aki en-gem küldött: az A - tyá - é. **E**zt

mondtam nektek, amíg nála-tok vol-tam. **A** védelmező Szent-
lélek pedig, akit az Atya az én nevemben küld, ő majd meg-
ta - nít ti - te -ket minden-re, és eszetekbe juttat mindent,
amit megmond-tam nek-tek. **B**ékességet hagyok rá - tok: az én
békémet a-dom nektek. **N**em úgy, miként a világ adja, nem úgy
a-dom én nek-tek. **N**e nyugtalankodjék a szívetek és ne retteg-
jen. **H**allottátok, hogy azt mondtam nek-tek: Elmegyek, de eljő-
vök hozzá-tok is-mét. **H**a szerettek engem, bizony örültök,
hogy az A-tyá-hoz me-gyek, mert az Atya na-gyobb ná-lam.

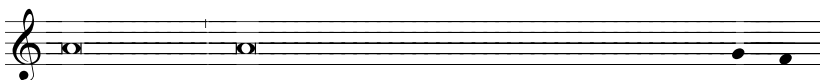
Most elmondom nektek, mielőtt még megtörténne, hogy mikor

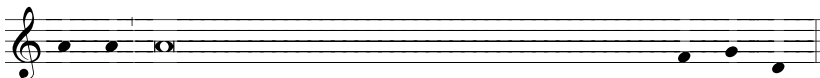
meg-tör-té-nik, higgye-tek. **M**ár nem sokat beszélek vele-tek.

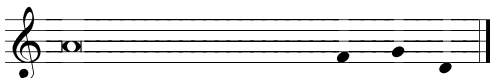
Jön ugyanis az evilág fe-je-del-me, bennem ugyanis nincsen

semmi része, de hogy megtudja a világ, hogy szere-tem az

A-tyát, és ami parancsot adott nekem az Atya, úgy cse-leksem.

Azért keljünk fel, men-jünk in-nét.”

A Keljünk fel... szavak után (ha a szertartást nem a templomban végeztük eddig) körmenetben átmehetünk a templomba, és ott hallgatjuk meg János evangéliumának 15-17. fejezetét, melyeket az alszerpap/lektor prózában olvas:

ÉN vagyok az igaz szőlő, és Atyám a szőlőműves. Minden szőlővesszőt, mely énrajtam gyümölcsöt nem hoz, lemetsz; és minden gyümölcstermőt megtisztít, hogy többet teremjen. Már ti tisztátok vagytok a beszédnél fogva, melyet nektek szólottam. Maradjatok én bennem, és én tibennetek. Miképpen a szőlővessző nem hozhat gyümölcsöt önmagától, ha nem marad a szőlőtőn; azonképpen ti sem, ha én bennem nem maradtok. Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők; a ki én bennem marad és én őbenne, az sok gyümölcsöt terem; mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek. Ha ki én bennem nem marad, kivettetik, mint a szőlővessző, és elszárad; és összeszedvén azt, tűzre

vetik, és elég. Ha én bennem maradtok, és az én igéim tibennetek maradnak, a mit akartok, kérjétek, és meglesz nektek. Ez által dicsőítitek meg az én Atyám, hogy sok gyümölcsöt teremjétek, és tanítványaim legyetek. A mint engem szeretett az Atya, én is szerettelek titeket. Maradjatok az én szeretetemben. Ha parancsaimat megtartjátok, megmaradtok szeretetemben; valamint én is megtartottam Atyám parancsait, és az ő szeretetében maradok. Ezeket szólottam nektek, hogy az én örömem tibennetek állandó, és a ti örömetek teljes legyen. Ez az én parancsolatom, hogy szeressétek egymást, a mint én szerettelek titeket. Nagyobb szeretete senkinek sincs ennél, mint ha valaki az ő életét adja barátiért. Ti az én barátim vagytok, ha megcselekszitek, a miket parancsolok nektek. Már nem mondalak titeket szolgálknak, mert a szolga nem tudja mit mível az ő ura; hanem barátimnak mondom titeket, mert mindent, a mit hallottam Atyámtól, megjelentettem nektek. Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket, s én rendeltelek, hogy elmenvén, gyümölcsöt teremjétek, és a ti gyümölcsötök megmaradjon; hogy akármit kértek az Atyától az én nevében, megadja nektek. Ezt parancsolom nektek, hogy szeressétek egymást. Ha a világ gyűlöl titeket, tudjátok meg, hogy engem előbb gyűlölt nálatoknál. Ha e világból volnátok, a világ azt, mi övé, szeretné; de mivel e világból nem vagytok, hanem én választottalak titeket e világból, azért gyűlöl titeket e világ. Emlékezzetek meg beszédemről, melyet én mondtam nektek: Nem nagyobb a szolga uránál. Ha engem üldöztek, titeket is üldözni fognak; ha az én beszédemet megtartották, ti titeket is megtartják. Hanem mindezeket az én nevéért cselekszik majd nektek: mert nem ismerik azt, ki engem küldött. Ha nem jöttem és nem szólottam volna nektek, vétkükhöz nem volna; most pedig mentségük nincs az ő vétkükről. A ki engem gyűlöl, Atyámat is gyűlöl. Ha a tetteket nem cselekedtem volna közöttük, melyeket senki más nem cselekedett, vétkükhöz nem volna; most pedig láttak és gyűlöltek engem is, Atyámat is. De hogy beteljesedjék a mondás, mely az ő törvényükben megíratott: hogy ok nélkül gyűlölnek engem. Mikor pedig eljövend a Vigasztaló, kit én küldök nektek az Atyától, az igazság Lelkét, ki az Atyától származik, ő bizonyosságot tesz felőlem. Ti is bizonyosságot tesztek, mert kezdettől velem vagytok.

Ezeket szólottam nektek, hogy meg ne botránkozzatok. A zsinagógákból kizárnak titeket; sőt eljön az óra, hogy mindaz, ki megöl titeket, szolgálatot vél tenni az Istennek. És ezeket cselekszik nektek, mert nem ismerik az Atyát, sem engemet. De ezeket szólottam nektek, hogy mikor eljön az óra, azokról megemlékezzetek, hogy én megmondottam nektek. Ezeket pedig nektek kezdetben nem mondtam, mivelhogy veletek valék. De most immár ahhoz megyek, ki engem küldött; és senki közületek nem kérdi tőlem: Hová mégy? Hanem mivel ezeket szólottam nektek, szomorúság tölti be szíveteket. De én igazságot mondok nektek: Hasznosabb nektek, hogy én elmenjek; mert ha el nem megyek, a Vigasztaló nem jó hozzátok. Ki mikor eljövend, megfeddi e világot a bűnről, az igazságról és az ítéletről: a bűnről ugyan, mert nem hittek énbennem; az igazságról pedig, mert az Atyához megyek, és már nem láttok engem; az ítéletről pedig, mert e világ fejedelme már megítéltetett. Még sokat kellene nektek mondanom, de most el nem viselhetitek. Mikor pedig eljön amaz igazságnak Lelke, megtanít titeket minden igazságra; mert nem szól ő magától, hanem a miket hall, azokat mondja, és a jövendőket hirdeti nektek. Ő engem megdicsőít; mert enyéből veszi, és hirdeti nektek. Minden, a mi Atyámé, enyém; azért mondtam: hogy enyéből veszi, és hirdeti nektek. Egy kevésbé, és már nem láttok engem; és ismét egy kevésbé, és megláttok engem; mert az Atyához megyek.” Mondák azért az ő tanítványai közül egymásnak: „Mi ez, amit nekünk mond: Egy kevésbé, és nem láttok engem; és ismét egy kevésbé, és megláttok engem; és mert az Atyához megyek? Mondák azért: „Mi ez, amit mond: Egy kevésbé? Nem tudjuk, mit beszél.” Észrevevé pedig Jézus, hogy kérdeni akarják őt, és mondá nekik: „Efelől tudakozódtok egymás között, hogy mondtam: Egy kevésbé, és nem láttok engem; és ismét egy kevésbé, és megláttok engem? Bizony, bizony mondom nektek: hogy ti majd könnyeztek és sírtok, a világ pedig örülni fog; ti megszomorodtok, de a ti szomorúságtok öröme forduló. Az asszony midőn szül, szomorúsága vagyon, mert eljött az ő órája; miután pedig megszülte a gyermeket, már nem emlékezik szorongatásáról örömében, hogy ember született e világra. Nektek is most ugyan szomorúságtok vagyon, de ismét meglátlak titeket, és örvendeni fog szívetek, és örömetek senki sem veszi el tőletek. És az napon semmit sem kérdetek éntőlem. Bizony, bizony mon-

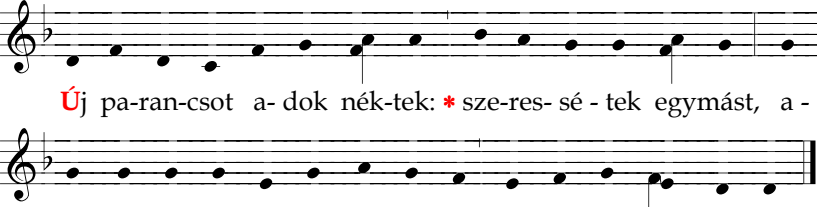
dom nektek: ha mit kérendetek az Atyától az én nevemben, megadja nektek. Eddig semmit sem kértetek az én nevemben. Kérjétek, és megnyeritek, hogy örömetek teljes legyen. Ezeket példabeszédekben mondtam nektek; de eljön az óra, midőn már nem példabeszédekben szólok nektek, hanem nyíltan beszélek nektek az Atyáról. Az napon kértek majd az én nevemben; és nem mondom nektek, hogy én kérem az Atyát érettetek; mert maga az Atya szeret titeket, mivel hogy ti szerettetek engem, és elhittétek, hogy én az Istentől jöttem ki. Kijöttem az Atyától, és e világra jöttem; ismét elhagyom e világot, és az Atyához megyek.” Mondák neki az ő tanítványai: „Íme, most nyíltan szólasz, és semmi példabeszédet nem mondasz. Most tudjuk, hogy mindeneket tudsz, és nincs szükséged, hogy valaki kérdezzen téged; ebből hisszük, hogy az Istentől jöttél ki.” Felelé nekik Jézus: „Most hiszitek-e? Íme, eljön az óra, és már eljött, hogy eloszoljatok, ki-kí az ő tulajdonába, és engem egyedül hagyjatok; de én nem vagyok egyedül, mert az Atya velem vagyon. Ezeket szólottam nektek, hogy énbennem békességtek legyen. E világon szorongatástok lesz; de bízzatok, én meggyőztem a világot.”

Ezeket szólá Jézus; és az égre emelvén szemeit, mondá: „Atyám! Eljött az óra, dicsőítsd meg Fiadat, hogy Fiad is megdicsőítsen téged; amint hatalmat adtál neki minden test fölött, hogy mindennek, a kit neki adtál, örök életet adjon. Ez pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, egyedül igaz Istent, és a kit küldöttél, Jézus Krisztust. Én téged dicsőítettem a földön; a munkát elvégeztem, melyet rám bízta, hogy megcselekedjem. És most dicsőíts meg engem, te Atyám, tenmagadnál azon dicsóséggel, melyet bírtam tenálad, mielőtt e világ lett. Kijelentettem a te nevedet az embereknek, kiket nekem adtál e világból. Tied voltak, és nekem adtad őket; és a te beszédedet megtartották. Most megismerték, hogy minden, a mit nekem adtál, tőled vagyon. Mert az ígéket, melyeket nekem adtál, közlöttem velük; és ők elfogadták, és igazán megismerték, hogy tőled jöttem ki, és elhitték, hogy te küldöttél engemet. Én óérettük könyörgök. Nem e világért könyörgök, hanem azokért, kiket nekem adtál; mert ők tied. Az enyéim mind tied, és a tied enyéim; és én megdicsőítottam bennük. Én már nem vagyok e világon, de ők e világon vannak, és én tehozzád megyek. Szent Atyám! Tartsd meg őket a te nevedben, kiket nekem adtál, hogy eggyé legyenek, mint mi vagyunk. Míg velük vol-

tam, én tartottam meg őket a te nevedben. A kiket nekem adtál, megőriztem; és senki sem vezett el közülük, hanem csak a kárhozat fia, hogy az írás beteljesedjék. Most pedig hozzád megyek, és ezeket mondom e világon, hogy az én örömem teljes legyen bennük. Én a te ígédet közlöttem velük, és a világ gyűlöli őket, mert nem e világból valók, amint én sem vagyok e világból. Nem kérem, hogy vedd el őket e világból, hanem hogy óvd meg őket a gonosztól. Ők nem e világból valók, amint én sem vagyok e világból. Szenteld meg őket az igazságban. A te beszéded igazság. A mint te küldöttél engem e világra, úgy küldöm én is őket e világra. És én őérettük fölszentelem magamat, hogy ők is fölszentelve legyenek az igazságban. Nem csak őérettük könyörgök pedig, hanem azokért is, kik az ő ígékük által hinni fognak bennem, hogy mindnyájan eggyé legyenek, a mint te, Atyám, én bennem, és én tebenned, úgy ők is mibennünk eggyé legyenek, s így elhiggye a világ, hogy te küldöttél engemet. Én a dicsőséget is, melyet nekem adtál, közlöttem velük, hogy eggyé legyenek, mint mi is egy vagyunk. Én őbennük, és te én bennem; hogy tökéletesen eggyé legyenek, és megismerje a világ, hogy te küldöttél engem, és szeretted őket, amint engem is szerettél. Atyám! Akiket nekem adtál, azt akarom, hogy ahol én vagyok, ők is velem legyenek, hogy lásák az én dicsőségemet, melyet nekem adtál, mert szerettél engem a világ alkotása előtt. Igazságos Atyám! E világ téged nem ismert meg; én pedig ismertelek téged, ezek is megismerték, hogy te küldöttél engem. És én megismertettem velük a te nevedet, s meg is ismertetem, hogy a szeretet, mellyel engem szerettél, bennük legyen, és én őbennük."

A gyülekezet a kar vezetésével antifónát énekel, zsoltárversekkel:

Antifóna | Új parancsot adok

Új pa-ran-csot a-dok nék-tek: * sze-res- sé - tek egymást, a -

mint én sze- ret - te - lek ti - te- ket, mondja az Úr Krisztus.

1a. tónus

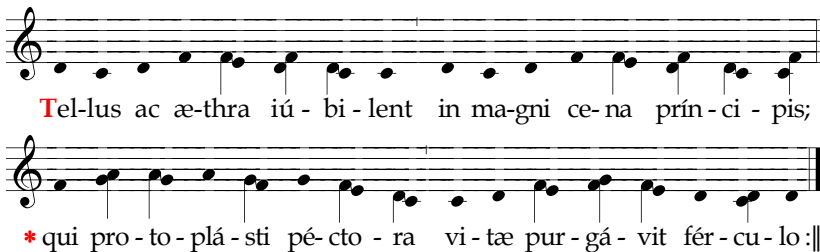
(!) **Fiacskáim!** *

Már csak rövid ideig vagyok veletek. **ANT.**

Arról ismerje meg mindenki, hogy tanítványaim vagytok, *
 hogy szeretettel vagytok egymás *iránt.* **ANT.**

A bűcsűbeszéd után a celebráns rövid beszédet intézhet a gyülekezethez, majd kivonulásra a szköla elkezd a Tellus ac æthra himnusz, a gyülekezet pedig hol elejétől, hol felétől (a csillagtól) megismétli az alábbi strófát:

Hymnus | *Tellus ac æthra*

2. **H**ac nocte factor ómnium
 poténti hoc mystério
 carnem suam cum sáanguine
 in escam transfert ánimæ. **Qui.**

3. **E**xclsis surgens dápibus,
 præbet formam mortálibus,
 humilitátis grátia
 Petri petens vestígia. **Tellus.**

4. **P**allet servus obséquio,
 cum angelórum Dóminum,
 feréndo lympham, línteum,
 cernit ceno procúbere. **Qui.**

5. **P**ermítte, Simon, áblui,
 acta figúrant mýstica,
 dum summus ima báiuat,
 quod cinis servit cíneri. **Tellus.**

6. **S**anátor thoris áccubat,
 verbíque favos ággreat,
 quos inter hostem dénotat,
 necis qui dolos rúminat. **Qui.**

7. **N**exi solvúntur hódie
 carnis ac cordis cárcere,
 unguéntum sacrátur chrísmatis,
 spes inde crescat míseris. **Tellus.**

8. **T**rux lupe, Iuda, péssime,
fers agno miti básia,
das membra loris régia,
quæ sordes tergunt sæculi. **Q**ui.

9. **V**ictóri mortis ínclytam
pangámus laude glóriam
cum Patre et Sancto Spírítu,
qui nos redémit óbitu! **T**ellus.

Kompletórium: DP 276–278.

NAGYPÉNTEK

Parasceve

Matutínium: OT 54–96. *Príma, tercia, szexta, nóna*: DP 265–275.

Keresztúti ájtatosság

Népeinek | *Jézus szenvedéséről, bűnösök, emlékezzünk (ÉE 695)*

695

Jé-zus szen-ve-dé-sé - ről, bű-nő-sök, em-lé-kez-zünk!
Fájdalmas szent anyjá-val ha-lá-lán ke-se-reg-jünk!

Szá-na-koz-va és zo-kog-va, fo-hász-kod-va

szent ke-reszt-út - ra men-jünk!

Könyörgés Könyörögjünk!

FOGADD el, Szentháromság, ezen szolgálatomat, midőn Megváltónk üdvözítő szenvedésén és kereszthalálán kívánok elmélkedni. Legyen ezen áhítat bűneim engesztelésére, élők és holtak segítésére, s adja meg nekem a kegyelmet, hogy Urunk, Jézus Krisztus érdemeiben részesedjem. Dicséret, áldás és dicsősége neked, ó, boldog Szentháromság, mindörökké. **✠** Ámen.

1. stáció: Jézus bírái előtt

*Halálra ítéltetik értünk az élet Ura,
hogy számtalan bűnünkért mi ne jussunk pokolra.
Egek Ura magát kínra, rút halálra
adja, a keresztfára!*

☩. Imádunk téged, Krisztus, és áldunk téged.

☩. Mert a te szent kereszted által megváltottad a világot.

Allokúció

SÍGY szóltak maguk között az istentelenek: „Támadjunk az igazra, mert ellene van a mi tetteinknek. Azt mondja, nála van az Isten ismerete, Isten Fiának mondja magát. Lássuk hát, igazak-e a beszédei? S ha valóban Isten Fia, szabadítsa ki magát a kezünkből! Azért adjuk őt csúfos halálra!”

☩. Saját Fiának nem kegyelmezett az Isten.

☩. De értünk mindnyájunkért kínhalálra adta.

☩. Föláldoztatott, mert ő maga akarta.

☩. És nem nyitja szóra ajkát.

☩. Könyörülj rajtunk, Uram!

☩. Könyörülj mirajtunk!

2. stáció: Jézus magára veszi a keresztet

*Sebes, gyenge vállára keresztfáját fölveszi.
Köszönd, hogy bűn terhétől lelkedet így megmenti.
Ó, enyhítsed, könnyebbítsed, ne terheljed
bűnnel Jézus keresztyét!*

☩. Imádunk téged, Krisztus, és áldunk téged.

☩. Mert a te szent kereszted által megváltottad a világot.

Allokúció

ÜDVÖZLÉGY, Királyunk! Ki egyedül voltál könyörületes tévelygéseink iránt, s az Atyának engedelmeskedve engedted magad hurcolni, mint szelíd bárány a leöletésre. Tiéd a glória, tiéd a győzelem, tiéd a tisztelet koronája!

℣. Rátette az Úr mindnyájunk gonoszságát.

℞. A nép bűnei miatt verte meg őt az Isten.

℣. Könyörülj rajtunk, Uram!

℞. Könyörülj mirajtunk!

3. stáció: Az első elesés

*A nagy kínzások miatt elfogy minden ereje,
Nehéz kereszt súlyától arccal földre esik le.
Jaj, nem szánják, sőt gúnyolják és rángatják:
Ezt a bűnök okozták!*

℣. Imádunk téged, Krisztus, és áldunk téged.

℞. Mert a te szent kereszted által megváltottad a világot.

Allokúció

MEGALÁZTA magát Urunk, Jézus Krisztus, megalázta a halálig, mégpedig a kereszthalálig. Ezért Isten felmagasztalta őt, s oly nevet adott neki, mely fölötte van minden névnek.

℣. Betegségeinket ő viselte.

℞. És fájdalmainkat ő hordozta.

℣. Megsebesítették a mi gonoszságaink miatt.

℞. Összetöretett a mi bűneink miatt.

℣. Könyörülj rajtunk, Uram!

℞. Könyörülj rajtunk!

4. stáció: Jézus Máriával találkozik

*Nagyobb Jézus gyötrelme, midőn szent anyját látja,
s a Szűz anyai szívét hegyes tűr által járja,
hogy szent Fiát, az ártatlant, szelíd Bárányt
halálra így hurcolják.*

℣. Imádunk téged, Krisztus, és áldunk téged.

℞. Mert a te szent kereszted által megváltottad a világot.

Allokúció

Ó TI mindnyájan, akik átmentek az úton, nézzetek ide és lássátok: van-e még olyan fájdalom, mint az én fájdalmam? Ezért sírok

én, s szememből patakként ömlenek a könnyek, mert távol van tőlem a vigasztaló.

☩. Mária, mint a tenger, nagy a te fájdalmaid!

☩. Ki ne szánakozna tehát rajtad?

☩. Lelkedet a fájdalomnak tűre járta át.

☩. Hogy feltáruljanak sok szívnek gondolatai.

☩. Könyörülj rajtunk, Uram!

☩. Könyörülj mirajtunk!

5. stáció: Cirenei Simon segít a kereszthordozásban

*Látván gonosz kínzóit, hogy Jézus elfáradott,
S kereszt viselésére ereje már elfogyott:
Simont kéri, kényszerítik, fenyegetik,
Keresztjét hogy hordozza.*

☩. Imádunk téged, Krisztus, és áldunk téged.

☩. Mert a te szent kereszted által megváltottad a világot.

Allokúció

NEKÜNK pedig Urunk, Jézus Krisztus keresztjében kell dicsekednünk: benne van üdvösségünk, életünk és feltámadásunk, általa nyertünk megváltást, általa lettünk szabadok.

☩. Távol legyen tőlem, hogy másban dicsekedjem,
mint a Krisztus keresztjében.

☩. Általa a világ nekem megfeszítettett, s én is a világnak.

☩. Legnemesebb minden fák közt, hű keresztfá, áldalak.

☩. Erdő egy sem termett ilyet, ily gyümölcscsel gazdagot.

☩. Könyörülj rajtunk, Uram!

☩. Könyörülj mirajtunk!

6. stáció: Jézus képe Veronika kendőjén

*Fáradt, véres szent arcát Veronika meglátja,
szíve rajta megesvén, kendőjét odanyújtja.
Jézus képét rajta hagyja, s visszaadja,
Hogy szívében hordozza.*

℣. Imádunk téged, Krisztus, és áldunk téged.

℞. Mert a te szent kereszted által megváltottad a világot.

Allokúció

IME, láttuk őt, s nem volt ékessége, sem szépsége, lenézett volt, és megvetett a férfiak között. A fájdalmaik férfiai, aki megismerte a gyöngeséget. Arca mintegy elrejtve, s így nem vettük semmibe. Orcája dicsőség nélkül való, pedig mi az ő sebei által gyógyultunk meg.

℣. Téríts magadhoz minket, Urunk, Istenünk!

℞. Mutasd meg nekünk arcodat, és megszabadulunk!

℣. Ne fordítsd el arcodat tőlünk!

℞. Ne hagyd el haragodban szolgálóidat!

℣. Könyörülj rajtunk, Uram!

℞. Könyörülj mirajtunk!

7. stáció: A második elesés

Földre esik másodszer arccal a szelíd Bárány.

Összezuzza tagjait, folyik vére orcáján.

Tele teste porral, szennyel, kékségekkel,

fájó, égő sebekkel.

℣. Imádunk téged, Krisztus, és áldunk téged.

℞. Mert a te szent kereszteddel megváltottad a világot.

Allokúció

AZ istentelenek kezébe adtak engem, a gonoszok közé löktek engem, nem kegyelmeztek életemnek. Összeszóvetkeztek ellenem az erősek, s mint az óriások álltak velem szemben, szörnyű szemekkel rám meredtek, kegyetlen ütésekkel ütve összetörtek engem.

℣. Féreg vagyok már, nem is ember.

℞. Meggyalázott az emberek között.

℣. Rám nézve csak kigúnyolnak engem.

℞. Ajkukat biggyeszti és fejüket ingatják.

℣. Könyörülj rajtunk, Uram!

℞. Könyörülj mirajtunk!

8. stáció: Jézus Jeruzsálem leányaival találkozik

*Jeruzsálem lányait látja könnyes szemekkel.
Ne miatta sírjanak, mondja intő beszéddel.
Nagyobb okon: önmagukon, s fiaikon
bűnbánattal sírjanak!*

℣. Imádunk téged, Krisztus, és áldunk téged.

℞. Mert a te szent kereszteddel megváltottad a világot.

Allokúció

JERUZSÁLEM leányai, ne miattam sírjatok, hanem magatok és fiaitok miatt. Ha így tesznek a zöldellő fával, mi lesz a sorsa a száraznak?

℣. Lehullott fejünknek ékes koronája.

℞. Jaj nekünk, mert vétkeztünk az Úr ellen!

℣. Könyörülj rajtunk, Uram!

℞. Könyörülj mirajtunk!

9. stáció: A harmadik elesés

*Földre esik harmadszor, elesettek gyámola.
Az okozza új sebé, ki bűneit halmozza!
Ó, ne újítsd, ne szaporítsd
Bűnnel Jézus kínjait!*

℣. Imádunk téged, Krisztus, és áldunk téged.

℞. Mert a te szent kereszteddel megváltottad a világot.

Allokúció

ÉN nemzetem! Mit tettem én ellened? Vagy mivel szomorítottalak meg téged? Felelj nékem! Én kivezettelek téged Egyiptom földjéről, te kivezetsz engem a keresztfeszítés helyére. Én mannával tápláltalak téged a pusztában negyven napon át, s te ütésekkel viszonzod jóvoltomat? Én királyi jogart adtam neked, te pedig fejemre töviskoronát teszel? Mit kellett volna még tennem neked, amit meg nem tettem?

℣. Úgy viszik, mint leölésre szánt juhót.

℞. S mint a bárány, megnémul nyírója előtt.

✠. Halálra adta életét.

✠. Hogy életre keltse népét.

✠. Könyörülj rajtunk, Uram!

✠. Könyörülj mirajtunk!

10. stáció: Megfeszítják ruháitól

*Sebeihez ragadott köntösét lerángatják,
tépék róla ruháit, sebeit megújítják.
Kifosztottan, kigúnyoltan, gyalázottan,
ott áll Jézus szótlanul.*

✠. Imádunk téged, Krisztus, és áldunk téged.

✠. Mert a te szent kereszteddel megváltottad a világot.

Allokúció

ÉN a szolgaság házából átvezettelek az ígéret földjére, és te engem, az Atyától küldöttet, a kereszt helyére hurcolsz. Az élet vizével itattalak téged, s te ecettel és epével itatsz? Mit kellett volna még tenem neked, amit meg nem tettem?

✠. Elszáradt erőm, mint a cserép.

✠. Nyelvem a torkomhoz tapadt.

✠. Italul epét adtak nekem.

✠. Szomjúságomban ecettel itattak engem.

✠. Könyörülj rajtunk, Uram!

✠. Könyörülj mirajtunk!

11. stáció: Jézust keresztre szögezik

*Kalapácsot ragadva keresztfához szögezik.
Szörnyű nagy fájdalommal teste megfeszítettetik.
Nincsen színe, szédül feje, kihagy szíve,
vérbe borul szent teste.*

✠. Imádunk téged, Krisztus, és áldunk téged.

✠. Mert a te szent kereszteddel megváltottad a világot.

Allokúció

ÉN felmagasztallak téged nagy erővel, s te felmagasztaltál engem a kereszt fájára. Én megnyitottam előtted a Vörös-tengert, s te lándzsával nyitottad meg oldalamat! Mit kellett volna még tennem neked, amit meg nem tettem?

🕊. Ó, mik ezek a sebek a te kezeidnek közepén?

✠. Ezeket verték rám azok, akiket szerettem.

🕊. Átszúrták kezeimet és lábamat.

✠. És megszámlálták minden csontomat.

🕊. Könyörülj rajtunk, Uram!

✠. Könyörülj mirajtunk!

12. stáció: Jézus meghal a kereszten

*Ott függ már a kereszten bűnödért felfeszítve,
karja feléd kitárva, ölelésre terjesztve.
Szíve eped, szava reked, jaj, mint reszket,
végül meghal érted.*

🕊. Imádunk téged, Krisztus, és áldunk téged.

✠. Mert a te szent kereszteddel megváltottad a világot.

Mindenki térden maradj.

Allokúció

Íme, mint hal meg az igaz, és békében lesz az ő emlékezete!

🕊. Krisztus engedelmes lett értünk a halálig.

✠. Éspedig a kereszthalálig.

🕊. Könyörülj rajtunk, Uram!

✠. Könyörülj mirajtunk!

13. stáció: Jézust leveszik a keresztről

*Jézus anyja, Mária, fájdalomban elmerül,
midőn halott szent fiát levették a keresztről.
Átölelte, sírt fölötte, bár keserve
minket megtérítene!*

℣. Imádunk téged, Krisztus, és áldunk téged.

℟. Mert a te szent kereszteddel megváltottad a világot.

Allokúció

KIEZ hasonlítsalak téged Jeruzsálem leánya? Kivel tegyelek egyenlővé, Sion leánya? Miként a tenger, nagy a te fájdalmad, irgalmasság édesanyja, tedd, hogy veled együtt hordozzam Krisztus halálát, tégy szenvedésed társává!

℣. Általad üdvösséget merítünk, ó, Szűz Mária.

℟. Krisztusnak sebeiből.

℣. Kegyes Jézus, add, hogy édesanyáddal eljuthassak

℟. a győzelem pálmájához!

℣. Könyörülj rajtunk, Uram!

℟. Könyörülj mirajtunk!

14. stáció: Jézust sírba teszik

*Hegyes törnek fájdalma sérti Mária szívét,
mídon sírba helyezik szent fiának holttestét.
Hol a kincse, ott a szíve: eltemetve;
zokog és sír érte.*

℣. Imádunk téged, Krisztus, és áldunk téged.

℟. Mert a te szent kereszteddel megváltottad a világot.

Allokúció

ASÍRBA szállók közé számláltattam, olyan lettem, mint a segítség nélkül való ember, de a holtak között szabad.

℣. Az én testem reménységben nyugszik.

℟. Nem engeded, hogy a te szented rothadást lásson.

℣. Kelj fel, Uram, és szabadíts meg engem!

℟. Vált meg engem az én bűneimtől!

℣. Könyörülj rajtunk, Uram!

℟. Könyörülj mirajtunk!

*Jézus, aki érettünk feláldoztad az életed,
mutasd be szent Atyádnak szenvedéseidet,*

*hogy sebeid, vércseppjeid, gyötrelmeid
minket üdvözítsenek!*

Könyörgés Könyörögjünk!

Ó JÓSÁGOS Jézusom, úgy állok sírodnál, mint az asszonyok: sírva, és zokogva. Eddig mily méltatlannak mutatkoztam, hogy lelkemben megőrizzem kegyelmedet. Add, kérlek, hogy szenvedésed és haláloed emlékét szívembe véssem, és haláloed és temetésed útján a föltámadás dicsőségére eljuthassak. Ki élsz és uralkodol mindörökön örökké. **R.** Ámen.

Záróének | *Ómagyar Mária-siralom* (NH¹ 126-127)

Valék siralmat nem tu - dó, most si - ra - lom - tól senyve - dek,

bú - val a - szok, e - pe - dek. **V**á - laszt vi - lá - gom - tól, é - des

ö - rö - memtől. **Ó**, én é - des u - racskám, e - gyet - len egy fi -

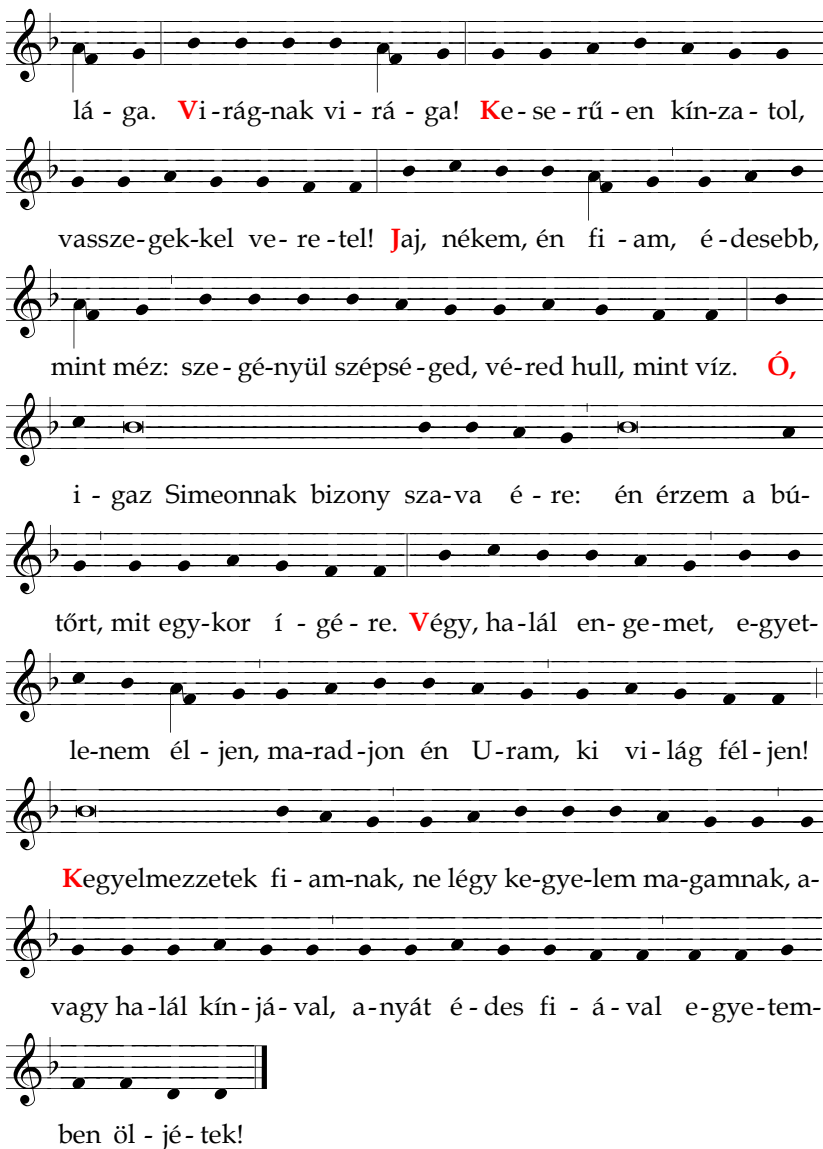
acs - kám! **Sí** - ró a - nyád te - kint - sed, nagy bú - já - ból ki - von -

jad. **S**zemem könnyel á - rad, én keb - lem bú - val fá - rad, te

vé - red hul - lá - sa: én keb - lem a - lé - lá - sa. **V**i - lát vi -

lá - ga. **V**i - rág - nak vi - rá - ga! **K**e - se - rű - en kín - za - tol,
vassze - gek - kel ve - re - tel! **J**aj, nékem, én fi - am, é - desebb,
mint méz: sze - gé - nyűl szépsé - ged, vé - red hull, mint víz. **Ó**,
i - gaz Simeonnak bizony sza - va é - re: én érzem a bú -
tört, mit egy - kor í - gé - re. **V**égy, ha - lál en - ge - met, e - gyet -
le - nem él - jen, ma - rad - jon én U - ram, ki vi - lág fél - jen!
Kegyelmezzetek fi - am - nak, ne légy ke - gye - lem ma - gamnak, a -
vagy ha - lál kín - já - val, a - nyát é - des fi - á - val e - gyet - tem -
ben öl - jé - tek!

Előszenteltek liturgiája

A pap feketében és a szolgálattevők gyertyák és tömjén nélkül csöndben bevonulnak, és az oltár előtt földre borulnak, majd az akolitusok egyetlen leplet terítenek a csupasz oltárra. A pap a megfelelő csöndes imádsággal föllép, és megcsókolja az oltárt. A lektor cím nélkül kezdi a próféciaát magyarul:

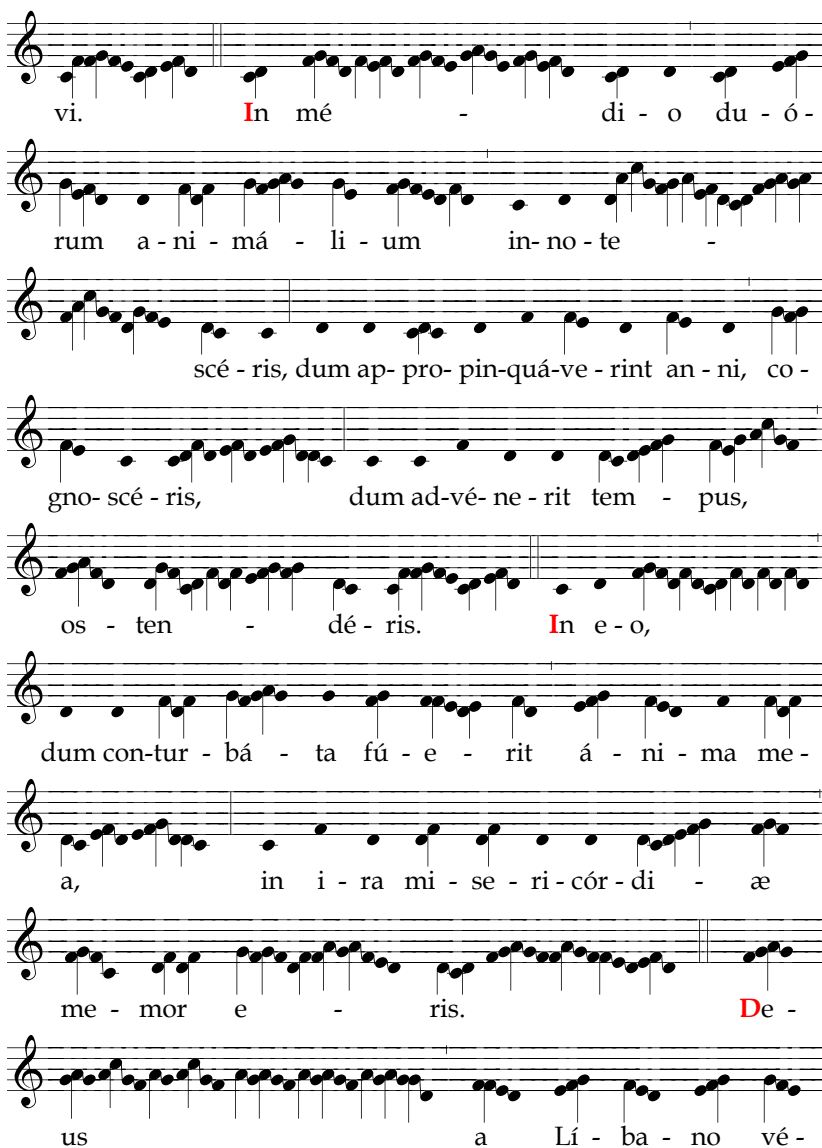
Prófécia (Hos 6,1-6) Ezeket mondja az Úr.

Az ő szorongásukban reggel fölkelnek énhozzám: Jertek és térjünk az Úrhoz: mert ő fogott meg és kiszabadít minket; megver és megorvosol minket. Megelevenít két nap múlva, harmadnapon feltámaszt minket, és élni fogunk az ő színe előtt. Megtudjuk és utána leszünk, hogy megismerjük az Urat; mint a hajnal, készül az ő kijövele, és hozzánk jó, mint az őszi és tavaszi eső a földre. Mit cselekedjem neked? Efraim! Mit cselekedjem neked? Júda! A ti irgalmasságtok, mint a reggeli felhő, és mint a harmat, mely korán elenyészik. Azért gyalulom őket a próféták által, öldöklöm őket az én szám igéivel; és a te ítéleteid előtűnnek, mint a világosság. Mert irgalmasságot kívánok én, és nem áldozatot; és az Isten ismeretét inkább, mint az égő áldozatokat.

A szkóla ezután a Dómine, audívi traktust énekli latinul:

Tractus 2 | *Domine audívi*

Dó - mi - ne, * au - dí - vi au - dí - tum tu -
um, et tí - mu - i, con - si - de - rá -
vi ó - pe - ra tu - a, et ex - pá -

vi. In mé - di - o du - ó -
rum a - ni - má - li - um in - no - te -
scé - ris, dum ap - pro - pin - quá - ve - rint an - ni, co -
gno - scé - ris, dum ad - vé - ne - rit tem - pus,
os - ten - dé - ris. In e - o,
dum con - tur - bá - ta fú - e - rit á - ni - ma me -
a, in i - ra mi - se - ri - cór - di - æ
me - mor e - ris. De -
us a Lí - ba - no vé -

ni - et, et sanctus de mon - te um-

bró - so et con - dēn - so. **O** - pé

ru - it cæ - los ma - ié - stas e -

ius, et lau-dis e - ius ple - na est

* ter - ra.

A traktus fordítása:

Uram, hallottam a te szavadat és féltem, megláttam művedet, és rettegek. Két élőlény között megjelensz, midőn eljöttek az évek, hogy megismertesd magad, midőn eljött az idő, hogy megmutatkozz. Megrendült az én lelkem, midőn haragodban megemlékezel irgalmasságodról. Eljön az Isten Libanonról, a Szent a beárnyékozott és erdős hegyről. Befödi az eget az ő fensége, és az ő dicséretével teljes a föld.

A könyörgés előtt a Flectamus génua felszólításra mindenki letérdel, majd a Leváte szóra föláll, ugyanígy a későbbiekben is. A pap a Deus, a quo et Iudas könyörgést imádkozza, mint nagycsütörtökön, ld. fentebb, a 18. oldalon. Ezután az alszerpap/lektor a szentleckét olvassa magyarul:

Szentlecke (Ex 12,1-11) Ama napokban.

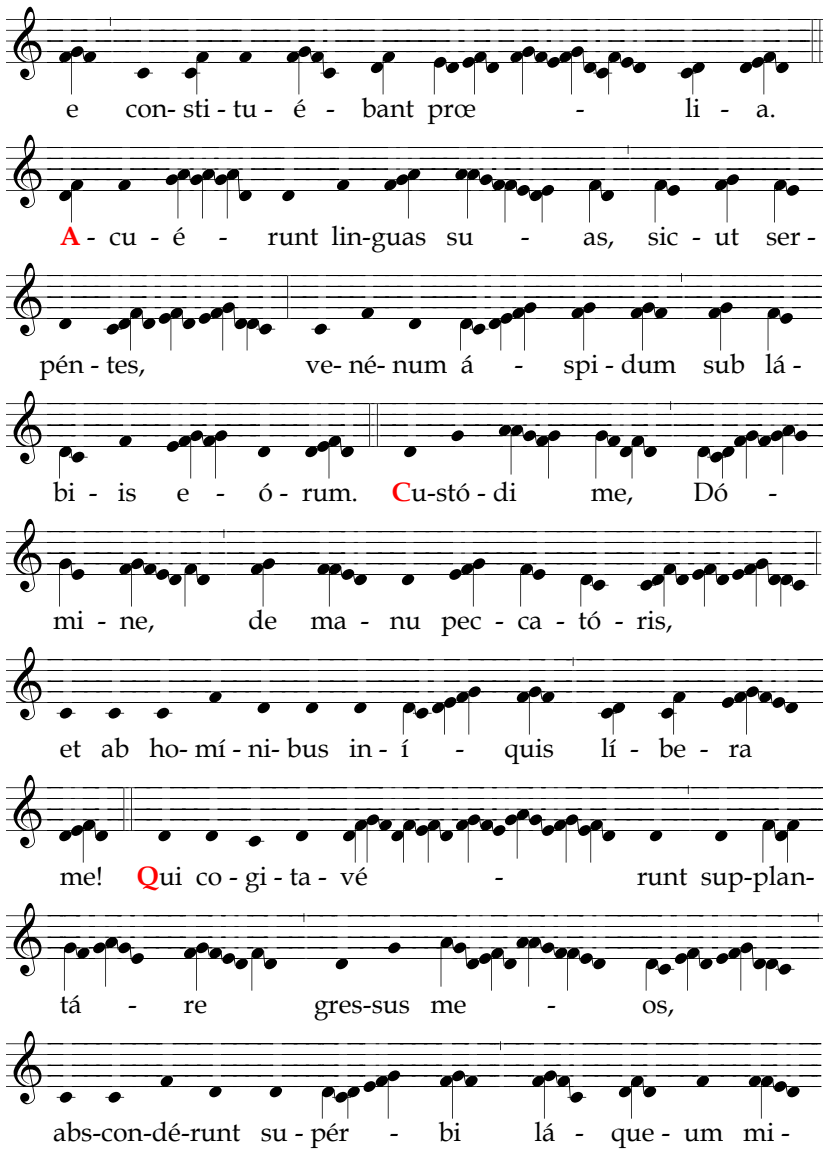
MONDÁ az Úr Mózesnek és Áronnak Egyiptom földén: „E hónap legyen nektek a hónapok kezdete; ez legyen első az esztendő hónapjai között. Szóljatok Izrael fiai egész közönségéhez, és mondjátok nekik: E hónap tizedik napján vegyen ki-kí egy bárányt családja és háza szerint. Ha pedig kevesebb a szám, mintsem hogy egy bá-

rányt elfogyaszthasson, vegye magához szomszédját, ki háza mellett vagyon, a lelkek annyi száma szerint, mennyi elegendő lehet a bárány megevésére. A bárány pedig hiba nélküli, hím, esztendősen legyen; mely rendelés szerint vehettek egy gödölyét is. És tartsátok azt e hónap tizennegyedik napjáig; s akkor ölje le azt Izrael fiainak egész sokasága este felé. És vegyenek annak véréből és kenjenek mind a két ajtómellékére és felső küszöbére azon házaknak, melyekben azt eszik. És azon éjjel egyék meg a tűznél sült húst és kovásztalan kenyeret, vad salátával. Semmit abból nyersen meg ne egyetek, se vízben főttet, hanem csak tűznél süttöt; fejét lábaival és belső részeivel együtt megegyétek. És reggelig abból semmi se maradjon. Ha mi megmaradand, égesseitek el tűzben. Azt pedig ekképpen egyétek: Ágyékaitok felövezve, és lábaitok felsaruzva legyenek; botjaitokat tartsátok kezeitekben, és sietve egyetek: mert az az Úr Fázéja (azaz átmenete).

A szkóla újabb traktust énekel latinul:

Tractus 2 | *Eripe me Domine*

E - ri - pe me, * Dó - mi - ne, ab
 hó - mi - ne ma - lo, a vi - ro in - í -
 quo lí - be - ra me! Qui co - gi - ta - vé -
 runt ma - lí - ti - as in cor - de, to - ta di -

e con- sti - tu - é - bant proe - li - a.

A - cu - é - runt lin-guas su - as, sic - ut ser -

pén - tes, ve - né - num á - spi - dum sub lá -

bi - is e - ó - rum. **C**u - stó - di me, Dó -

mi - ne, de ma - nu pec - ca - tó - ris,

et ab ho - mí - ni - bus in - í - quis lí - be - ra

me! **Q**ui co - gi - ta - vé - runt sup-plan-

tá - re gres-sus me - os,

abs-con-dé-runt su - pér - bi lá - que - um mi -

hi. Di - xi Dó - mi - no: De - us me - us es

tu, ex - áu - di, Dó - mi - ne, vo - cem o - ra - ti -

ó - nis me - æ! Dó - mi - ne, Dó - mi - ne, virtus

sa - lú - tis me - æ, ob - úm - bra ca - put me -

um in di - e bel - li! Ne tra - das

me, a de - si - dé - ri - o

me - o pec - ca - tó - ri, co - gi -

ta - vé - runt ad - vér - sum me, ne de - re - lín - quas me, ne

umquam ex - al - tén - tur! Ca - put

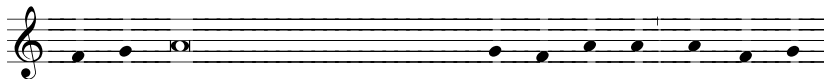
cir-cú - i - tus e - ó - rum, la- bor la - bi - ó - rum
 i - psó - rum o - pé - ri - et e - os. **Ve-**
 rúm-ta- men iu - sti con- fi - te - bún-tur nó - mi - ni
 tu - o, et ha - bi - tá- bunt re - cti
 cum vul - tu tu - o.

A traktus fordítása:

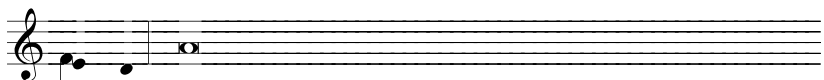
Ments meg engem, Uram, a gonosz embertől, az álnok férfiaktól ments meg engem! Kik gonoszságokat gondoltak szívükben, egész nap háborúságot színtanak! Megélesítették nyelvüket mint a kígyóét, ápisok mérge az ő ajkuk alatt. Őrizz meg engem, Uram, a bűnös kezétől, és az álnok férfiaktól ments meg engem! Kik megejteni gondolták lépésemet, tört rejtettek el nekem a kevélyek. Mondám az Úrnak: Én Istenem vagy te, hallgasd meg, Uram, könyörgésem szavát! Uram, Uram, én megszabadulásom ereje, beárnyékoztad fejemet a harc napján. Ne adj át engem, Uram, kívánságom ellen a bűnösnek, ne hagyjad teljesülni az ő terveit! Fölemelik körülöttem fejüket, de ajkuk gonoszsága elborítja őket. Az igazak pedig hálát adnak a te nevednek, és az egyenes szívűek színed előtt laknak.

Ezt követi a János-passió éneklése magyarul. Krisztus halálának említésekor csöndben letérdelünk. A passió utolsó szakaszát a diákonus/pap csendes előkészületi imája előzi meg; legalább erre a részre azok is fölállnak, akik a passiót eddig ülve hallgatták.

Evangélium | János-passió (NH¹ 130-144; Jn 18,1-19,30)*

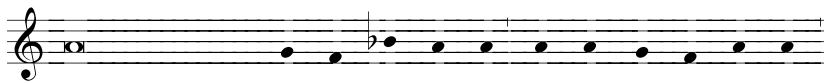
C. A mi Urunk Jézus Krisztus kín-szen-ve - dé - se Szent Já- nos

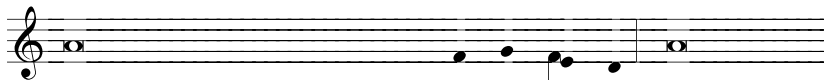
sze- rint. Az időben: Jézus kiméne tanítványaival a Kedron pata -

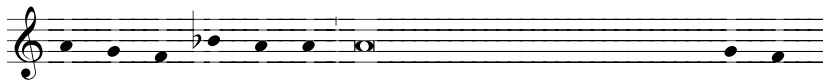
kon át, hol egy kert va - la, melybe beméne ő és ta-nít-vá- nya - i.

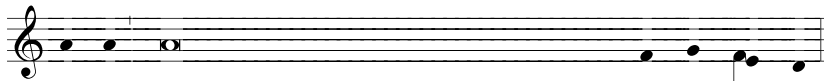
Tudta pedig ama he-lyet Jú -dás is, ki őt el - á - rul - ta,

mert Jézus gyakran járt oda tanít-vá- nya - i - val. Júdás tehát

ve- vén egy csa-pa- tot, s a papoktól és a farizeusoktól po-rosz -

lő- kat, odaméne lámpákkal és szövétnekekkel és fegyve - rek- kel.

* Jelmagyarázat: **C** = cantor/chorista; **✱** = Jézus; **S** = superius/synagoga (minden magassabb fekvésű szólam, az összes többi „szerep”).

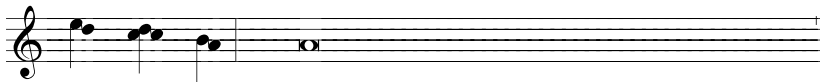
Jézus pedig tudván mindent, ami rá jö- ven-dő va - la, eléjük
méne és mon-dá né - kik: ✠ Kit ke - res - tek? C. Fe - le - lék
né - ki: S. A ná - zá - re - ti Jé - zust. C. Mondá ne- kik
Jé - zus: ✠ Én vagyok. C. Ott álla pedig ve-lük Jú-dás is,
ki őt el - á - rul - ta. Amint tehát mondotta ne-kik: Én vagyok,
megháttrálának és a föld- re e - sé - nek. Ismét kérdezé a- zért
ő - ket: ✠ Kit ke - res - tek? C. A - zok pe- dig mon-dák.
S. A ná - zá - re - ti Jé - zust. C. Fe - le - lé Jé - zus:
✠ Mondtam nektek, hogy én va- gyok; ha tehát en-gem ke- res-tek,

hagyjátok e - ze - ket el - men-ni. **C.** Hogy beteljesedjék a beszéd,
melyet mondott, hogy: akiket ne-kem ad- tál, senkit sem vesz-
tettem el a- zok kö- zül. Simon Péternek pedig kardja lé- vén,
kirántván azt és rásújtván a főpap szol- gá - já - ra, elvágá annak
jobb fü - lét. A szolga neve pedig Malchus va - la. Mondá azért
Jé- zus Pé - ter- nek: ✠ Tedd hüvelyébe kar- do - dat. A po-
ha- rat, melyet nekem A-tyám a- dott, ne i- gya- m - e meg?
C. A csapat tehát és a hadnagy és a zsidók poroszlói megfogák
és meg-kö - tö - zék őt. És először Annáshoz vivék, ki ipa volt

Ka - i - fás-nak, a főpapnak abban az esz-ten-dő-ben. Ka - i - fás
meg az va - la, ki azt a tanácsot ad-ta a zsi-dóknak, hogy jobb
egy embernek meghal-ni a né-pért. Követé pedig Jézust
Simon Péter és egy má-sik ta-nít-vány. Ez a tanítvány ismerőse
volt a fő-papnak, és beméne Jézussal a főpap ud-va - rá - ba.
Péter meg az ajtón kí-vül áll va - la. Kiméne tehát az a másik
tanítvány, ki ismerőse volt a fő-papnak, és szóla az ajtónálló
szol-gá-ló-nak, és be-ve - ze - té Pé - tert. Akkor mondá az aj -
tónálló szol-gá-ló Pé - ter-nek: S. Nem vagy-e te is ennek az

embernek tanítvá- nya - i kö-zül va- ló? **C.** Fe - le - lé ő:

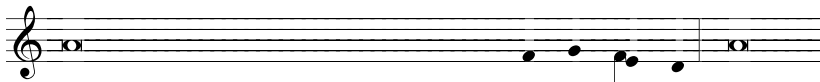
S. Nem va - gyok. **C.** Ott állának pedig a szolgák és poroszlók,

tűzet rak-ván, mert hi-deg volt, és me - le - ge - dé - nek; ve - lük

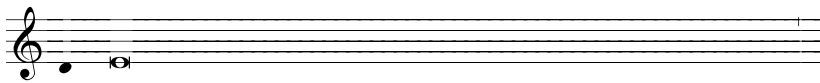
va - la Pé- ter is, ott állván és fű- tűz- vén. A főpap tehát

kérdezé Jézust az ő tanítványai és taní- tá - sa fe - lől. Felelé

ne - ki Jé - zus: ✠ Én nyilván szóltam a világnak,

én mindenkor a zsinagógában tanítottam és a templomban,

ahová a zsidók mindnyájan össze- gyűlnek, és titokban semmit

sem szó - lot-tam. Mit kérdesz en-gem? Kérdezd azokat, kik hal-

lották, mit beszél-tem ne- kik: íme, ezek tudják, mit mondot-tam.

C. Midőn pedig e-ze- ket mondot-ta, az ott álló poroszlók egyike

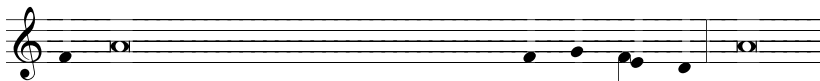
arcul üté Jézust, mondván: **S.** Így fe- lelsz-e a fő-pap-nak?

C. Felelé ne- ki Jé - zus: ✠ Ha rosszul szólottam, tégy bi -

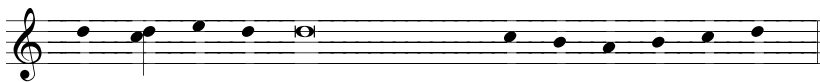
zonyrágot a rosszról, ha pe- dig jól, mi - ért ütsz en- gem?

C. És elküldé őt Annás megkötözve Kai- fás fő- pap-hoz. Simon

Péter pedig ott áll és me-legszik va - la. Mondá te- hát ne - ki:

S. Nem- de te is az ő tanítványa - i kö- zül va - ló vagy?

C. Ő meg taga- dá és mondá: **S.** Nem va - gyok! **C.** Szóla neki a

fő-pap e-gyik szol-gá-ja, ro-ko-na an-nak, kinek Péter le -

vág-ta a fü-lét: **S.** Nem látta-lak-e té-ged a kertben

ő-ve-le? **C.** Péter pedig is-mét tagadá; és mindjárt megszö-

la-la a ka-kas. És Kaifástól Jézust a helytartóság-ra ve -

zet-ték. Ak-kor reg-gel va-la, és ők nem menének be a tör-

vényház-ba, hogy meg ne fertőztessenek, hanem hogy megehessék

a hús-vé-tot. Azért Pilátus méne ki hozzá-juk és mon-dá:

S. Micsoda vádat hoztok föl ez el-len az em-ber el-len? **C.** Felelék

és mondák ne-ki: **S.** Ha nem vol-na go-nosz-te-vő, nem ad -

tuk vol-na őt ke-zed-be! **C.** Mondá ne-kik Pi-lá-tus:

S. Ve-gyé-tek át ti őt, és törvényetek szerint í-tél-jé-tek meg.

C. Ámde felelék ne-ki a zsi-dók: **S.** Nekünk senkit sem szabad

meg-öl-nünk. **C.** Hogy beteljesedjék Jé-zus be-szé-de, me-lyet

mondott, je-lez-vén, minő halállal fog meg-hal-ni. Ismét be-

méne tehát Pilátus a törvény-ház-ba és előszólítván Jé-zust,

kér-dé őt: **S.** Te vagy-e a zsi-dók ki-rá-lya? **C.** Fe-le-lé

Jé-zus: ✠ Magadtól mondod-e ezt, vagy mások beszélték

neked én-fe-lő-lem? **C.** Mondá Pi-lá-tus: **S.** Hát zsi-dó

va-gyok- e én? Saját nemzeted és a főpapok adtak téged ke -

zem - be! Mit mí - vel - tél? **C.** Fe - le - lé Jé - zus:

✠ Az én országom nem e vi - lág-ból va - ló. Ha e világból

volna az én országom, harcra kelnének szol-gá - im, hogy kezébe

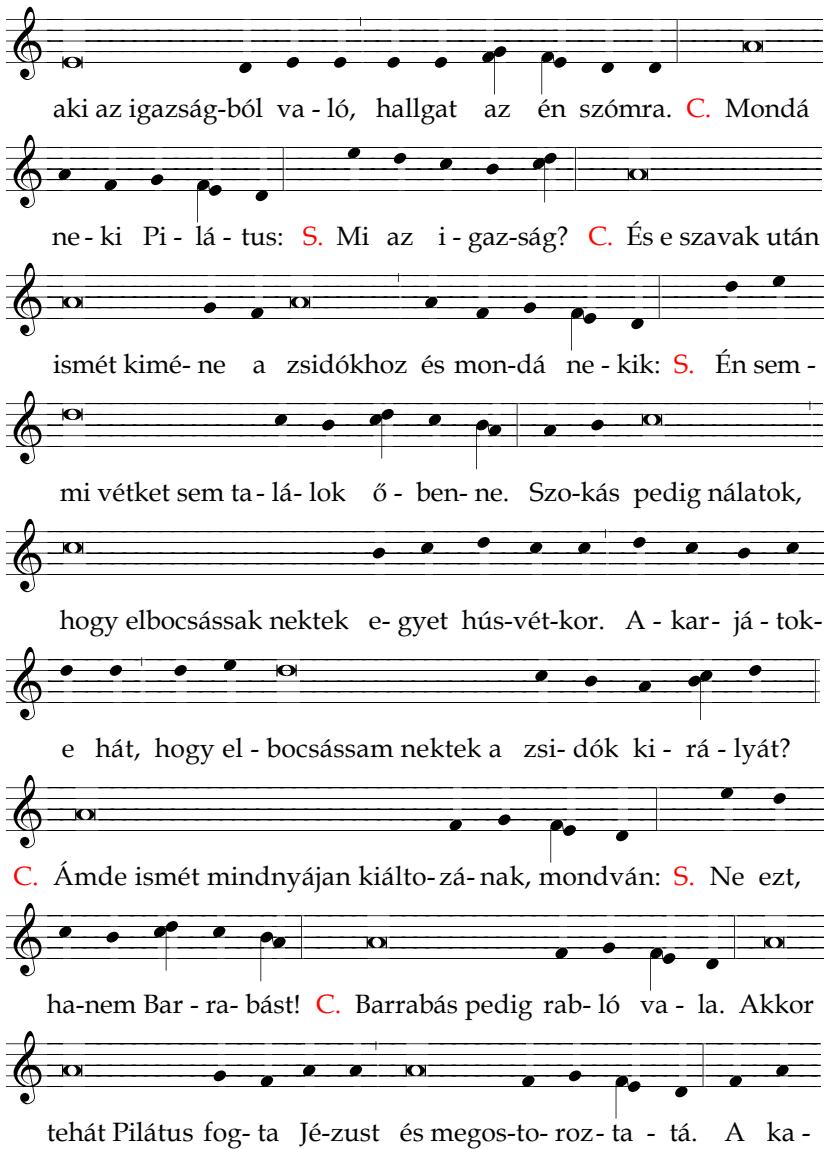
ne adassam a zsi-dók-nak. Va - ló - jában az én országom

nem in-nét va - ló. **C.** Mondá erre ne-ki Pi - lá - tus: **S.** Te-hát

ki - rály vagy te? **C.** Fe - le - lé Jé - zus: ✠ Te mondd,

hogy én ki - rály vagyok. Én arra születtem, és azért jöttem

e világra, hogy bizonytságot tegyek az i - gaz - ság-ról. Mind- az,

aki az igazság-ból va - ló, hallgat az én szómra. **C.** Mondá
 ne - ki Pi - lá - tus: **S.** Mi az i - gaz-ság? **C.** És e szavak után
 ismét kimé- ne a zsidókhoz és mon-dá ne - kik: **S.** Én sem -
 mi vétket sem ta - lá- lok ő - ben- ne. Szo-kás pedig nálatok,
 hogy elbocsássak nektek e- gyet hús-vét-kor. A - kar- já - tok-
 e hát, hogy el - bocsássam nektek a zsi- dók ki - rá - lyát?
C. Ámde ismét mindnyájan kiálto-zá- nak, mondván: **S.** Ne ezt,
 ha-nem Bar - ra- bást! **C.** Barrabás pedig rab- ló va - la. Akkor
 tehát Pilátus fog- ta Jé-zust és megos-to- roz- ta - tá. A ka -

tonák pedig tövisből ko-ro-nát fonván, fejére tevék, és bíborszín

köponyeget ve-té-nek rá-ja, és hozzá lépdelvén mondo-gat-ták:

S. Üd-vöz-légy, zsi-dók ki - rá - lya! **C.** És ar-cul ve-rék őt.

Ismét kimé - ne Pi - lá - tus és mon-dá ne - kik: **S.** Í - me,

ki - ho-zom őt nektek, hogy megtudjátok, hogy én sem-mi

vétket sem ta-lá-lok ő - ben-ne. **C.** Kiméne te-hát Jé-zus,

a töviskoronát viselvén és bíbor kö-pö-nye-get. És mondá nekik

Pi - lá - tus. **S.** Í - me, az em - ber! **C.** Midőn tehát látták őt

a papi fejedel-mek és po-ro-szlók, ki - ál - to-zá-nak, mondván:

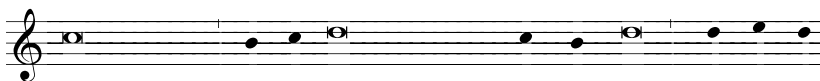
S. Feszítsd meg, feszítsd meg őt! **C.** Mondá nekik Pi - lá - tus:

S. Ve-gyé- tek ti őt és fe-szít- sé- tek meg, mert én nem ta - lá - lok

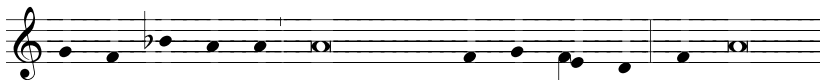
vét-ket ő - ben- ne. **C.** Felelék ne- ki a zsi- dók: **S.** Nekünk

törvényünk van, és a törvény szerint meg kell halnia, mert Isten

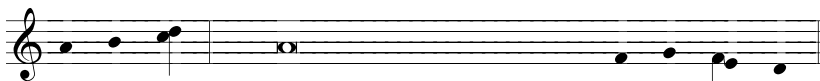
Fi - á - vá tet - te ma - gát. **C.** Midőn pedig Pilátus ezt a be -

szé-det hal-lot- ta, még jobban meg - i - je - de. És megint

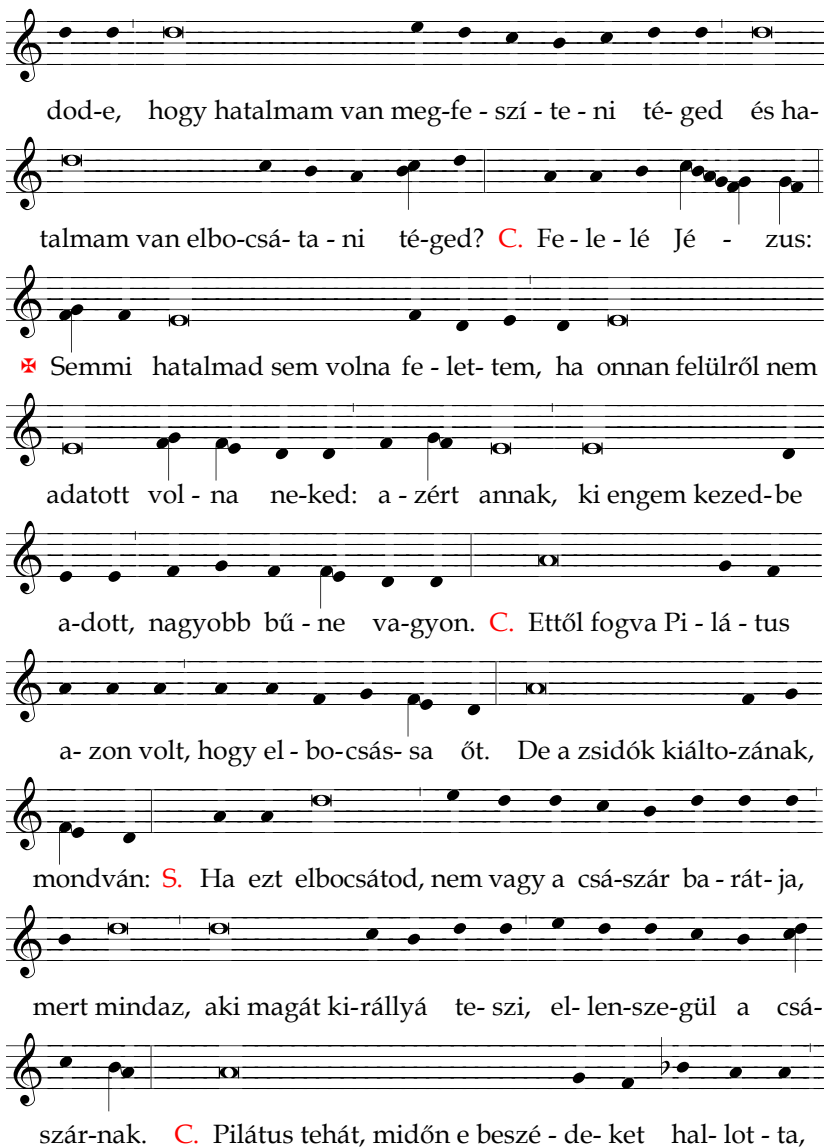
beméne a törvényház- ba, és mon- dá Jé - zus-nak: **S.** Honnan

va - ló vagy? **C.** Jézus pedig nem adott neki fe - le - le - tet.

Mondá azért ne- ki Pi - lá - tus: **S.** Nekem nem szólasz? Nem tu-

dod-e, hogy hatalmam van meg-fe - szí - te - ni té-ged és ha-

talmam van elbo-csá- ta - ni té-ged? **C.** Fe - le - lé Jé - zus:

✠ Semmi hatalmad sem volna fe - let- tem, ha onnan felülről nem

adatott vol - na ne-ked: a - zért annak, ki engem kezéd-be

a-dott, nagyobb bú - ne va-gyon. **C.** Ettől fogva Pi - lá - tus

a- zon volt, hogy el - bo-csás- sa őt. De a zsidók kiálto-zának,

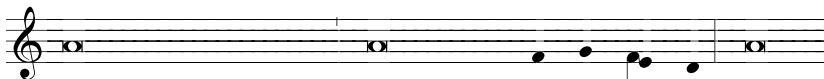
mondván: **S.** Ha ezt elbocsátod, nem vagy a csá-szár ba - rát- ja,

mert mindaz, aki magát ki-rállyá te - szí, el - len-sze-gül a csá-

szár-nak. **C.** Pilátus tehát, midőn e beszé - de- ket hal - lot - ta,

kihozatá Jézust, és a bírói szék-be ü - le, azon a helyen, mely kő-

emelvénynek neveztetik, héberül meg Gab-ba - tá - nak. Akkor

pedig a húsvéti készület nap-ja va - la, mintegy hat ó - ra.

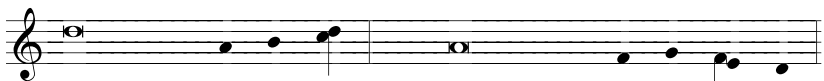
És mondá a zsi-dók-nak: S. Í - me, a ti ki - rá - lyo - tok!

C. Azok pedig ki-ál - to - zá - nak: S. El ve - le, el ve - le, feszítsd

meg őt! C. Mondá ne-kik Pi - lá - tus: S. A ti ki - rá -

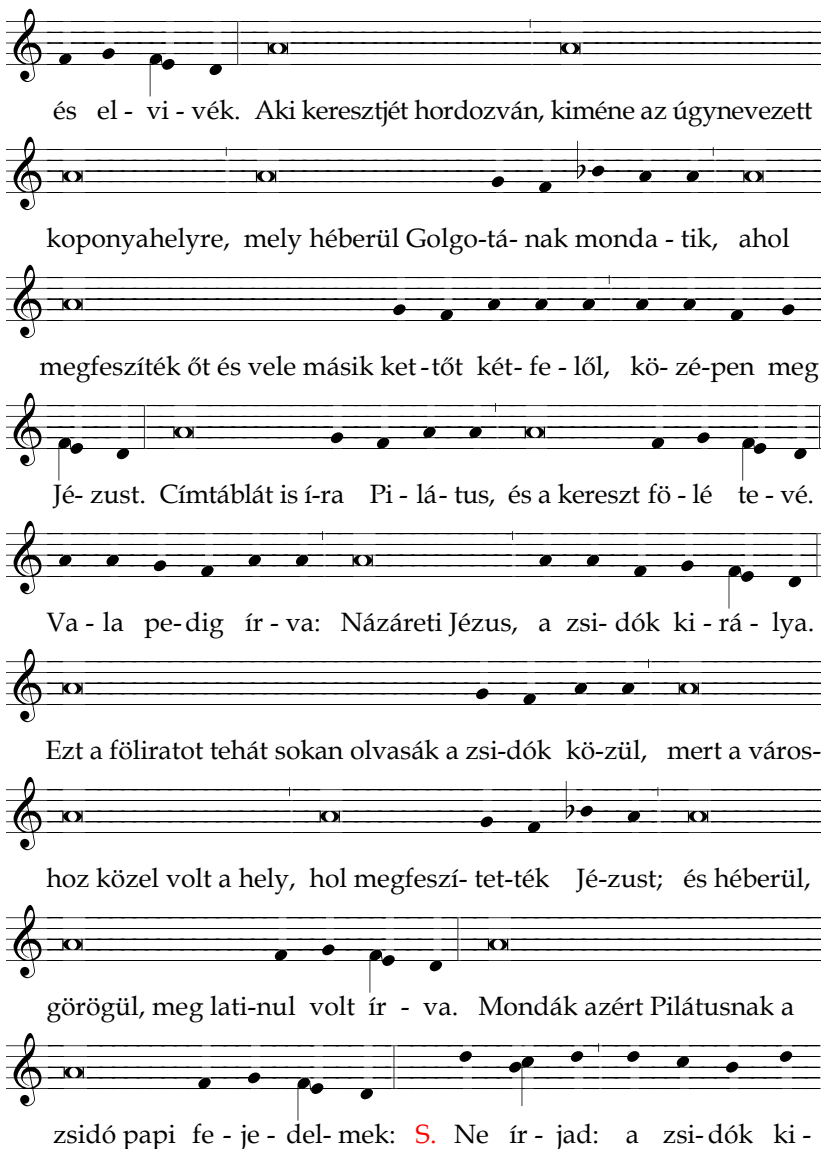
lyotokat fe - szít-sem meg? C. Felelék a papi fe - je - del - mek:

S. Nincsen ki - rályunk, csak csá- szá - runk! C. Akkor aztán ke-

zük-be a - dá őt, hogy meg-fe-szít-sék. Átvevék tehát Jézust

és el - vi - vék. Aki keresztjét hordozván, kiméne az úgynevezett
koponyahelyre, mely héberül Golgo-tá- nak monda - tik, ahol
megfeszíték őt és vele másik ket-tőt két- fe - lől, kö- zé- pen meg
Jé- zust. Címtáblát is í- ra Pi - lá- tus, és a kereszt fö - lé te - vé.
Va - la pe- dig ír - va: Názáreti Jézus, a zsi- dók ki - rá - lya.
Ezt a fölratot tehát sokan olvasák a zsi-dók kö-zül, mert a város-
hoz közel volt a hely, hol megfeszí- tet-ték Jé-zust; és héberül,
görögül, meg lati-nul volt ír - va. Mondák azért Pilátusnak a
zsidó papi fe - je - del- mek: **S.** Ne ír - jad: a zsi-dók ki -

rá-lya, ha-nem, hogy maga mondotta: A zsidók ki - rá - nya

va - gyok. **C.** Fe - le - lé Pi - lá - tus: **S.** A - mit ír - tam,

azt meg - ír - tam! **C.** A katonák pedig miután megfeszí -

tet - ték őt, vevék ruháit (és négyfelé oszták, minden kato-nának

egy részt) és a könt - töst is. A köntös pedig var - rat - lan va - la,

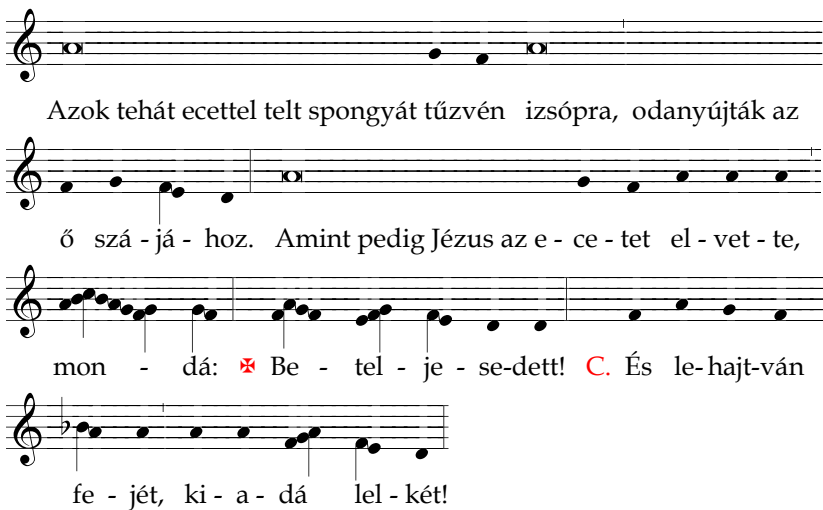
föülről egy da - rab - ban sző - ve. Mondák a - zért egy - más - nak:

S. Ne vagdal - juk el azt, hanem vessünk rá sorsot, ki - é le - gyen.

C. Hogy beteljesedjék az Í - rás, mely így szól: Eloszták maguk közt

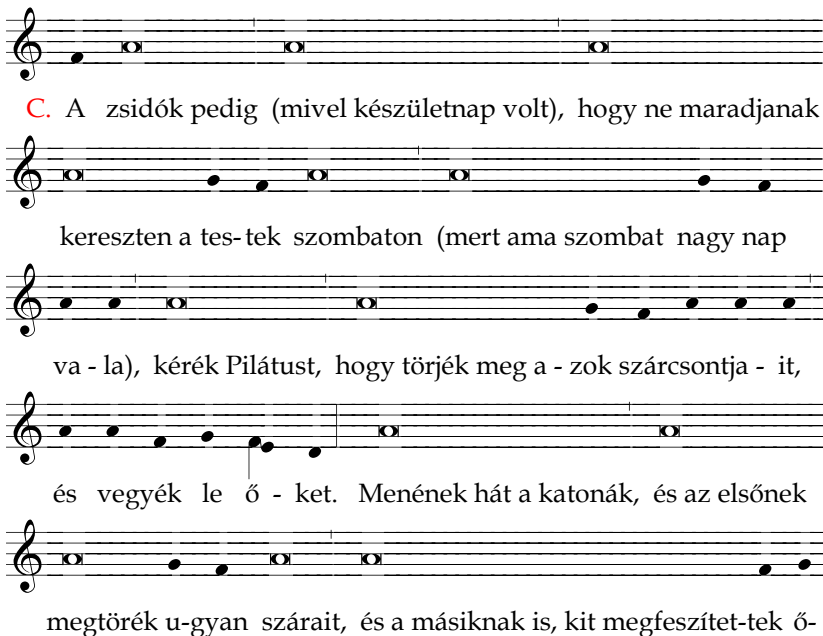
ruháimat és köntösömre sor - sot ve - té - nek. A katonák tehát

ezt cse - le - ked - ték. Jézus keresztje mellett pedig állnak vala
 az ő any - ja, és anyjának testvére, Mária, Kleofás fe - le - sé - ge,
 és Mári - a Mag - dol - na. Jézus azért látván anyját és az ott álló
 tanítványt, kit sze - ret - va - la, mondá any - já - nak: ⌘ Asszony,
 í - me, a te fi - ad! C. Aztán mondá a ta - nít - vány - nak:
 ⌘ Í - me, a te a - nyád! C. És azon órától magához vevé őt
 a ta - nít - vány. Ennek utána, tudván Jézus, hogy minden el van
 vé - gez - ve, hogy beteljesed - jék az Í - rás, mon - dá:
 ⌘ Szom - jú - hozom! C. Vala pedig ott egy edény te - le - e - cet - tel.

Azok tehát ecettel telt spongyát tűzvé - n izsópra, odanyújták az
 ő szá - já - hoz. Amint pedig Jézus az e - ce - tet el - vet - te,
 mon - dá: ✠ Be - tel - je - se-dett! C. És le-hajt-ván
 fe - jét, ki - a - dá lel - két!

Letérdelünk, és csendben imádkozunk.

C. A zsidók pedig (mivel készületnap volt), hogy ne maradjanak
 kereszten a tes-tek szombaton (mert ama szombat nagy nap
 va - la), kérék Pilátust, hogy törjék meg a - zok szárcsontja - it,
 és vegyék le ő - ket. Menének hát a katonák, és az elsőnek
 megtörék u-gyan szárait, és a másíknak is, kit megfeszítet-tek ő-

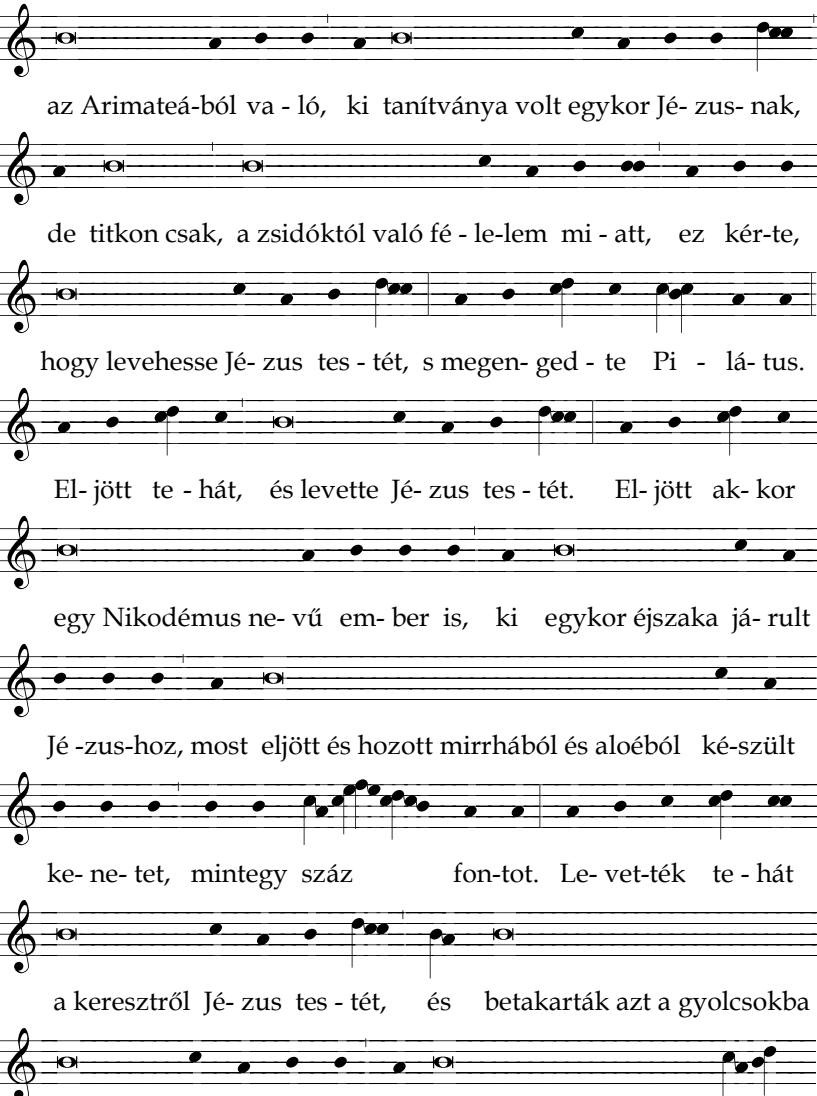

ve - le. Mikor pedig Jé- zus-hoz ér- tek, látván, hogy ő már
 meghalt, nem törék meg szárait, hanem egyik katona lándzsával
 meg-nyi - tá oldalát, melyből legottan vér és víz jö - ve ki.
 És aki ezt látta, bizonyá- got tett ró - la, és igaz az ő ta - nú-
 sá - ga. És az tudja, hogy igazat mond, hogy ti is higgye-tek!
 Mert e - zek a- zért történtek, hogy beteljesed- jék az Í - rás:
 csontot nem fogtok tör- ni ben- ne. És ismét más Í - rás mondja:
 látni fogják, kit ver - te - nek ál - tal.

A passió záró szakaszát (*planctus*) a diákonus/pap énekli saját tónuson:

Majd, hogy mind - e - zek megtörténtek, kérte Pilátust Jó-zsef,

az Arimateá-ból va - ló, ki tanítványa volt egykor Jé- zus- nak,

de titkon csak, a zsidóktól való fé - le-lem mi - att, ez kér-te,

hogy levehesse Jé- zus tes - tét, s megen- ged - te Pi - lá- tus.

El- jött te - hát, és levette Jé- zus tes - tét. El- jött ak- kor

egy Nikodémus ne- vű em- ber is, ki egykor éjszaka já- rult

Jé- zus-hoz, most eljött és hozott mirrhából és aloéból ké- szült

ke- ne- tet, mintegy száz fon- tot. Le- vet- ték te - hát

a keresztről Jé- zus tes - tét, és betakarták azt a gyolcsokba

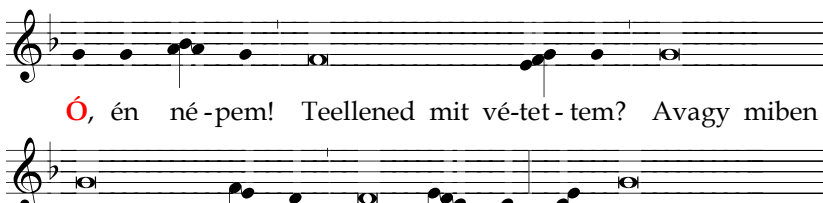
az illatsze- rek- kel egyűt, mi- ként a zsidóknál szokás te-

met - kez - ni. Volt ott egy kert, közel a keresztrefeszí - tés he -
lyéhez, a kertben pedig volt egy új sír - bolt, melybe még sen -
kit sem he - lyez - tek. E nap már a zsidók Húsvétjának készü -
let - nap - ja va - la, s mi - vel kö - zel volt az a sír - bolt, o - da
he - lyez - ték Jé - zust.

A passió végeztével a pap imádságra szólít, majd ünnepélyes könyörgést énekel 1. az Egyházért, 2. a pápáért, 3. az egyházirendért, 4. a királyért vagy a világi vezetőkéért, 5. a hittanulókért, 6. a szenvedőkért, 7. az eretnekekért és szakadárokkért, 8. a zsidókért, 9. a pogányokért. Ezután következik a kereszt behozatala és a kereszthódolat szertartása. A kereszt behozatala közben a keresztet kísérő énekesek Jézus panaszénekét, az úgynevezett impropériát éneklék, melynek egyes szakaszai után mindenki letérdel, és az előénekesek görögül és latinul felváltva éneklék a háromszorszent éneket. A görög - latin váltakozás után, a „Nép” jelzésű szakasznál a gyülekezet magyarul kapcsolódik be, majd az ismétléseknél megint:

Improperia (GH 147) | 1. stáció

Ó, én né - pem! Teellened mit vé - tet - tem? Avagy miben
szomorította - lak meg? Felelj né - kem! Én Egyiptom földjéről

Előénekesek 1. **A**giosz o The-osz! 2. Sanctus De - us! 1. Agiosz

[illegible]

Nép:

2. stáció:

Negyven éven át a pusztában vezet-te - lek, és mannával

tápláltalak té - ged. Be-ve-zettelek a megígért föld-re, ste

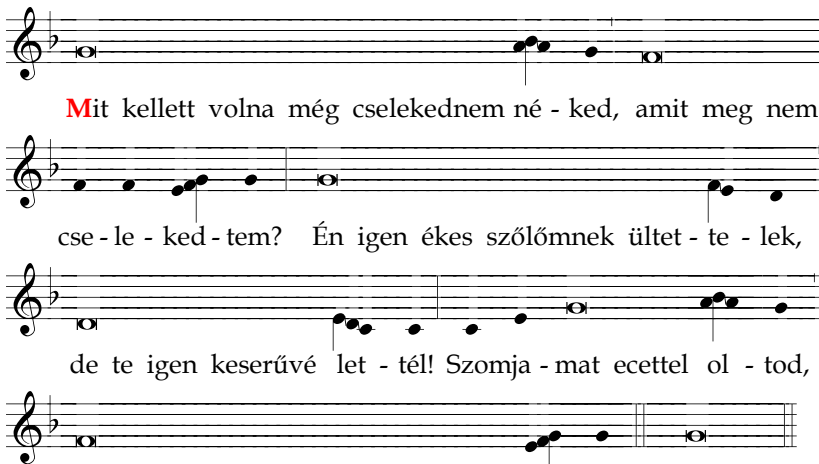
keresztet készítesz Üdvözi - tőd - nek? **E. Agiosz.**

Nép (mint előbb):

Szent az Is - ten.

3. stáció:

Mit kellett volna még cselekednem né - ked, amit meg nem

cse - le - ked - tem? Én igen ékes szőlőmnek ültet - te - lek,

de te igen keserűvé let - té! Szomja - mat ecettel ol - tod,

s lándzsával döföd át oldalát Üdvözi-tőd - nek! **[E.] Agiosz.**

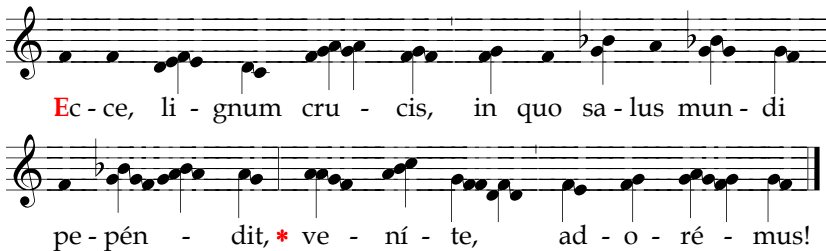
Nép (mint előbb):

Szent az Is - ten.

A pap ezután háromszor fömutatja, és közben fokozatosan leleplezi a keresztet az Ec-ce, lignum crucis-t intonálva (előbb egyszer latinul, majd kétszer magyarul), s a szkö-la, illetve a nép a veníte adorémus-tól, illetve a Jöjjetek, imádjuk-tól bekapcsolódik:

Antiphona | *Ecce lignum* (1×)

Ec-ce, li - gnum cru - cis, in quo sa - lus mun - di
pe - pén - dit, * ve - ní - te, ad - o - ré - mus!

Antifóna | *Íme, a keresztnék fája* (2×)

Í - me a ke - reszt - nek fá - ja, me - lyen a vi - lág
Üd - vös - sé - ge füg - gött. * Jöj - je - tek,
i - mád - juk! 6. tónus

A harmadik fölmutatás után az antifónához a 118. zsoltár első szakaszát énekli a szkö-la, a gyülekezettel váltakozva:

BOLDGOK, kik szeplőtelenek az ő útjukon, *
és az Úr törvénye szerint járnak.

Boldgok, kik az ő bizonyosságaira figyelnek, *
teljes szívükből keresik őt;

Akik nem cselekszenek gonoszságot, *
hanem az ő útjaiban járnak.

Te rendelted, *
hogy parancsolataidat híven megőrizzük.

Bár igazíttatnának arra **u**taim, *
 hogy megtartsam a te igazsá**g**aiddat!
Meg nem szégyenülök **a**kkor, *
 ha minden parancsolatodat szemem **e**lőtt **t**artom.
Hálát adok néked egyen**e**s szí**v**vel, *
 mert megtanultam a te igazv**o**ltodnak í**t**éle**t**eit.
A te igazsá**g**aiddat meg**ő**rizem, *
 ne hagyj el **s**oha **e**ngemet! **ANT.**

Ezalatt a pap és a szolgálattevők hódolnak a kereszttel. A kereszthódolat három teljes térdhajtással történik a kereszthez közeledve, majd megcsókoljuk a megfeszített képmását. A szköla ezalatt a Dum fabricator mundi antifónát éneкли:

Antiphona | Dum fabricator mundi

Dum fa-bri-cá-tor mun-di mor-tis sup-plí-ci-um
 pa-te-ré-tur in cru-ce, cla-mans vo-ce
 ma-gna trá-di-dit spí-ri-tum. Et ec-ce,
 ve-lum templi di-ví-sum est, mo-nu-mén-ta a-pér-ta
 sunt, ter-ræ-mó-tus e-nim fa-ctus est
 magnus, qui-a mor-tem Fí-li-i De-i cla-

má - bat mundus se sus - ti - né - re non pos - se.
 A - pér - to er - go lán - ce - a mí - li - tis lá - te - re
 cru - ci - fí - xi Dó - mi - ni, ex - í - vit san - guis et
 a - qua in red - em - pti - ó - nem sa - lú - tis
 no - stræ. ✠ O, ad - mi - rá - bi - le
 pré - ti - um, cu - ius pón - de - re ca - ptí - vi -
 tas red - ém - pta est mun - di, Tar - tá - re - a con - frá - cta
 sunt claustra in - fér - ni, a - pér - ta est no - bis iá -
 nu - a re - gni.

Az antifóna fordítása:

Ki alkotá a mindent, halálra ítélve kereszten függ és szenved, s íme, fennszóval kiált, kiadja lelkét. Az ősi templom kárpítja meghasad, megnyitja mélységét sok sír, és szerte a földön nagy rengés támadt, mert az egész nagyvilág kiált, hogy Isten Fiát meghalni nem tudja túrni. Megnyitja végül katona lándzsája az Úr megfeszített oldalát, és abból vér és víz árad, emberek üdvének nagy váltságdíja. Ó, mily csodás e kincs, e sebvér, melynek ára kiváltott a fogságból minket, széttört végre az alvilág börtönének zárja, és megnyílt nekünk kapuja a mennynek.

Utána a szkóla magyarul himnuszot énekel. Az első strófát a gyülekezet minden versszak után megismétli:

Himnusz | Legnemesebb minden fák közt (GH 149)

Leg-ne-me-sebb minden fák közt, hú Ke-reszt-fa, ál-da-lak!

Er-dő egy sem termett i-lyet, ily gyümölcscsel gaz-da-got,

é-des fa, mely é-des szeggel é-des ter-het hor-do-zol: ||

2. Dicsőséges viadalnak
zengje nyelvünk himnuszát,
keresztfának győzedelmén
énekeljünk diadalt;
miként győzött halálával
mi megváltó Krisztusunk.

Legnemesebb.

3. Egyedül csak te vagy méltó
váltságunkat hordani,
és a hajótört világot
biztos partra menteni:
pusztulástól ezt a földet
Bárány vére óvta meg.

Legnemesebb.

4. **Ó**, magas fa, hajtsd meg ágad,
már ne legyen oly kemény,
enyhítsd bensőd merevségét,
mit a természet adott,
a mennyei Király testét
úgy karold át szelíden!
Legnemesebb.

5. **H**ódolattal adjunk hálát,
Háromságban egy Úrnak,
Atya, Fiú, Szentléleknek,
imádandó Fölségnek.
Őt dicsérje minden élő,
mindörökkön örökké.
Legnemesebb.

A kereszthódolat végeztével meggyújtják az oltár gyertyáit, és korporálét helyeznek rá. A pap és a szolgálattevők processzióban az Oltáriszentség őrzési helyére vonulnak fáklyákkal és tömjénnel, hódolnak előtte, majd ünnepélyesen előhozzák. Ezalatt a székola a Laudes, omnipotens körmeneti himnusz énekli, amelynek visszatérését hol teljesen, hol félig megismétli a gyülekezet:

Hymnus | Laudes omnipotens

Lau-des, o - mní - pot - ens, fé - ri - mus ti - bi, do - na
co - lén - tes; *cór - po - ris im - mén - si, sán - gui - nis at - que
tu - i. **L**audes. **P**án - gi - mus, ec - ce, tu - am, re - ctor san -
ctís - si - me, mensam, tu, li - cet in - dí - gnis, pro - pi - ti -

á - re tu - is! **Córporis.**

Angelus æthéreus sanctus descéndat ab astris,
purificans corpus cor paritérque piis! **L**audes.

Hæc medicína potens cæli nos ducat in arces,
intérea terris dans medicámen opis! **Córporis.**

Hoc Pater omnípotens cum Christo pérfice clemens,
Spíritus atque potens, trinus et unus apex! **L**audes.

Miután a pap a Szentséget az oltárra helyezte és megtömjénezte, csöndben elvégzi a felajánlási rítusok egy részét. Ezalatt a gyülekezet az alábbi népéneket énekli (ÉE 84):

1. Jézus, világ Megváltója,
üdvözlégy, élet adója,
megfeszített Istenfia,
szent kereszted szívem hívja.

R. Jézus add, hogy hozzád térjek,
veled haljak, veled éljek.

2. Általszegve kezed, lábad,
átvert tested roskad, bágyad,
mezítelen tépett melled:
ó, siratlak, ó öllelek!

R. Jézus add...

5. Szent karjaid széjjeltárod,
mert az embereket várod,
kiken vérrel könnyörültél,
betegekért betegültél.

R. Jézus add...

3. Virágoknak szép virága,
honnét orcád sárgasága?
Hegyes tövis koronázott,
édes orcád vérrel ázott.

R. Jézus add...

4. Asszú földet harmatozván
vérzel, vérzel a keresztfán,
úgy piroslik tested róla,
mint a most nyílt piros rózsza.

R. Jézus add...

6. Jézusom, ha jön a végnap,
ismerj engem magadénak,
homlokomon piros véred:
tiéd vagyok, úgy ítélj meg!

R. Jézus add...

Az Oráte, fratres után a pap mindjárt elkezd a Pater noster-t, és ezen a napon fennhangon imádkozza utána az embolizmust is. Tiszteletadás után fölmutatja az Oltáriszentséget, majd a misében máskor szokásos előkészületek egy részét elvégezve ő egyedül magához veszi a Szent Testet. Az embolizmus utáni szertartások végig csöndben történnek. A purifikáció után a pap csöndben elmondja a Quod ore sumpsimus imádságot, majd a szolgálattevőkkel együtt tiszteletadás után kivonul.

Vesperás és sírbatétel

Ezután elvégezzük a vesperást a szent háromnapban szokott módon, a pénteki zsoltárokkal: DP 239–243. A vesperás végén, a sírbatételi szertartás kezdetére, amikor a pap megtömjénezi a Szentséget, a szköla és a gyülekezet előbb népéneket énekel, majd az utána következő antifónát:

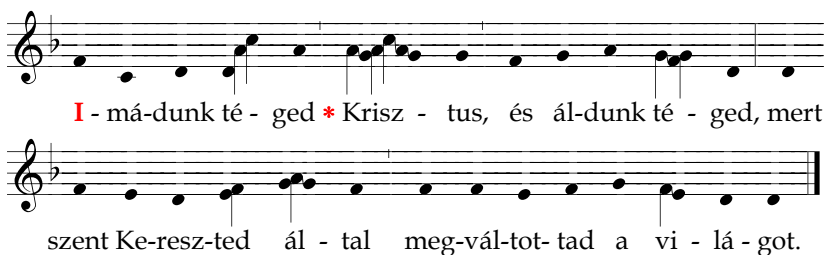
Népének | *Gyászba borult Isten csillagóra* (ÉE 95)

95 *Poco parlando*

Gyászba bo-rult Is-ten csil-lag - vá - ra,
függönyt vontak mennynek ab - la - ká - ra,
meghalt, meghalt az ár - tat - lan Bá - rány,
vér - től á - zott szent ke - reszt ol - tá - rán.

Antifóna | *Imádunk téged, Krisztus*

I - má-dunk té - ged * Krisz - tus, és ál-dunk té - ged, mert
szent Ke-resz-ted ál - tal meg-vál-tot-tad a vi - lá - got.

Ekkor a pap a szentsírhoz vonul, és elhelyezi ott az Oltáriszentséget, amelyet ettől kezdve folyamatosan őriz valaki, a zsoltároskönyvet imádkozva. Megtömjénezi, majd kivonul. A sírbatétel alatt a szkóla a Jerúsalem, luge **responzóriumot** énekl:

Responsorium | *Ierusalem luge*

Ie-rú-sa-lem, lu - ge, et éx - u - e te vé - sti - bus

iu - cun - di - tá - tis, in - dú - e - re cí - ne -

re et ci - lí - ci - o, * qui - a in te est oc -

cí - sus Sal - vá - tor Is - ra - el! ¶. U - lu -

lá - te, pa - stó - res, et cla - má - te, a - spér - gi - te

vos cí - ne - re! Qui - a in te.

Más, alkalmas nagyszombati responzóriumok követhetik:

Responsorium 5 | *Plange quasi virgo*

Plan - ge, qua - si vir - go, plebs me - a, u - lu -

lá - te, pa - stó - res, in cí - ne - re et ci -
lí - ci - o, * qui - a vé - ni - et di - es Dó - mi - ni
ma - gna et a - má - ra val - de!
V. Plausé - runt su - per me má - ni - bus omnes trans - e - ún - tes
per vi - am, si - bi - la - vé - runt, et mo - vé - runt
ca - put. Qui - a vé - ni - et.

Responsorium 8 | *Recessit pastor noster*

Re - cés - sit pa - stor no - ster, fons a - quæ
vi - væ, ad cu - ius tráns - i - tum sol ob -
scu - rá - tus est, nam et il - le ca - ptus est,

qui ca-ptí-vum te-né-bat pri-mum hó-mi-nem.

* Hó-di-e por-tas mor-tis et se-ras

pá-ri-ter Sal-vá-tor no-ster de-strú-xit.

V. De-strú-xit qui-dem claustra in-fér-ni, et sub-vér-

tit pot-én-ti-am di-á-bo-li. Hó-di-

e por-tas.

NAGYSZOMBAT

Sabbatum Sanctum

Matutínium: OT 97–134. Príma, tercia, szexta, nóna: DP 265–275.

Lucernárium

A templomnál kőből pattintott tüzet gyújtanak, az oltárt fölékesítik, de a gyertyákat nem gyújtják meg. Míg a megszentelendő tűzhöz vonul a menet, a szkóla az Invéntor rútili himnuszt énekli latinul. A gyülekezet a visszatérést minden strófa után megismétli magyarul:

Hymnus | *Inventor rutili*

In- vén- tor rú - ti - li, * dux bo- ne, lú - mi - nis, qui cer- tis

ví - ci- bus tém-po - ra dí - vi dis; * mer - so so - le, cha - os

ín - gru - it hór- ri - dum, lu- cem red - de tu - is, Chri- ste, fi -

dé - li - bus!

Tündök-lő fé-nyeknek te-rem-tő-je, Is - ten, az i - dők rit-
mu-sát te szabod meg bölcsen. Lement már a nap, ránk tör a
rút ká - osz; add nekünk fé-nye-det, add meg, jó Ve - zé - rünk!

Sunt de spirítibus sæpe nocéntibus
pœnârum célebres sub Styge fœriæ
illa nocte sacer qua rédiit Deus
stagnis ad súperos ex Acherónticis. Tündöklő.

Quamvis innúmero sídere régiam
lunaríque polum lámpade pínxeris,
incússu sílicis lúmina nos tamen
monstras saxígeno sémine quærere. Tündöklő.

Ne nescíret homo spem sibi lúminis
in Christi sólido córpore cónditam,
qui dici stábilém se vóluit petram,
nostris ignículis unde genus venit. Tündöklő.

Per Christum génitum, summe Pater, tuum,
in quo visíbilis stat tibi glória,
qui noster Dóminus, qui tuus únicus
spirat Deo Patri corde Paráclitum. Tündöklő.

A himnusz után a pap három könyörgéssel megszenteli a tüzet, majd egy negyedikkel a húsvéti gyertyába tűzendő öt tömjénzemet. Ekkor a szent tűz paraszából a tömjénezőbe tesznek, a pap tömjént szór rá, megáldja, és előbb az Aspérget me zsoltárverset mondva szenteltvízzel meghinti, utána pedig megtömjénezi a tüzet. A diakonus/pap megfogja a nádszála tűzött hármassal gyertyát, és a többi szolgálattevő kíséretében bevonul a sötét templomba. Ahogy a szentélyhez közeledik, háromszor megáll. Egy akolitus a szent tűzről mindháromszor meggyújt egy-egy gyertyát, mire a diakonus/pap a nádszálat magasba tartva, egyre emelkedő hangon énekl:

Lumen Christi!

A gyülekezet letérdelve így válaszol:

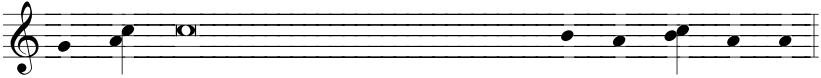
De - o grá - ti - as!

A szentélybe érve a diákonus/pap átadja a nádszálat egy akolitusnak, és az evangéliumolvasáshoz hasonló előkészület után megkezdi az Exsúltet éneklését magyarul. Ezalatt mindenki áll, a prefációdialógus szavaira a szokott módon válaszol. A megfelelő helyen a diákonus/pap betűzi a tömjénsemeket a gyertyába, meggyújtja a gyertyát, majd arról a szolgálattevők a gyülekezet gyertyáit.

A húsvéti gyertya megáldása | *Exsultet* (NH 253-263)

Im-már ujjong-jon a mennyben, az an-gya- lok kó - ru - sa,

és uj - jongjanak az Isten körül szolgáló tit- kos szel - le- mek,

s mert győ-zel-met szerzett a nagy ki-rály: zen- düljön meg az üd-

vös-ségnek har-so - ná - ja! Most ör-vendjen a föld is, sugár-

zásában e vil-lám-ló fé- nyeknek, és meg- világosítva az örök

Király ragyo-gá-sa ál-tal az e-gész föld-ke-rek-ség lás -
sa meg, hogy a sö-tét-ség már el-tűnt ró-la! És vi-gadjon
a mi A-nyánk, az Egyház is, ily nagy fényesség sugara-i-val
é-ke-sen, s az egy-begyűlt nép hangos szó-za-tát a temp-
lomcsarnok visszhan-goz-za! Most kér-lek azért, kedves test -
vé-rek, ti-te-ket, kik e szent fény csodálatos világánál körü -
löt-tem áll-tok, a mindenható Istennek irgalmát szó-lít-sá-tok
ve-lem együtt, kér-ve, hogy ő, ki engem, bár nem vagyok rá
érdemes, levitá-i-nak so-rá-ba ke-gye-sen meg-hí-vott,

fé-nyé-nek ke-gyel-mé-vel tölt-sön el, s e Gyer-tyának dicsérő

énekét vigye vég-be aj-kam ál - tal.

Prex

℣. Az Úr le-gyen ve - le-tek!

℟. És a te lel-keddel!

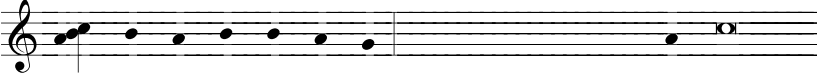
℣. E-mel-jük föl szí-vün-ket!

℟. Föl-e-mel-tük az Úrhoz.

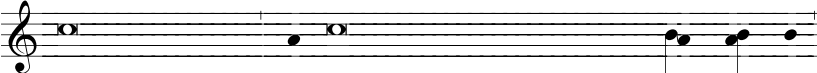

℣. Adjunk há - lát U-runknak, Is- te-nünknek!

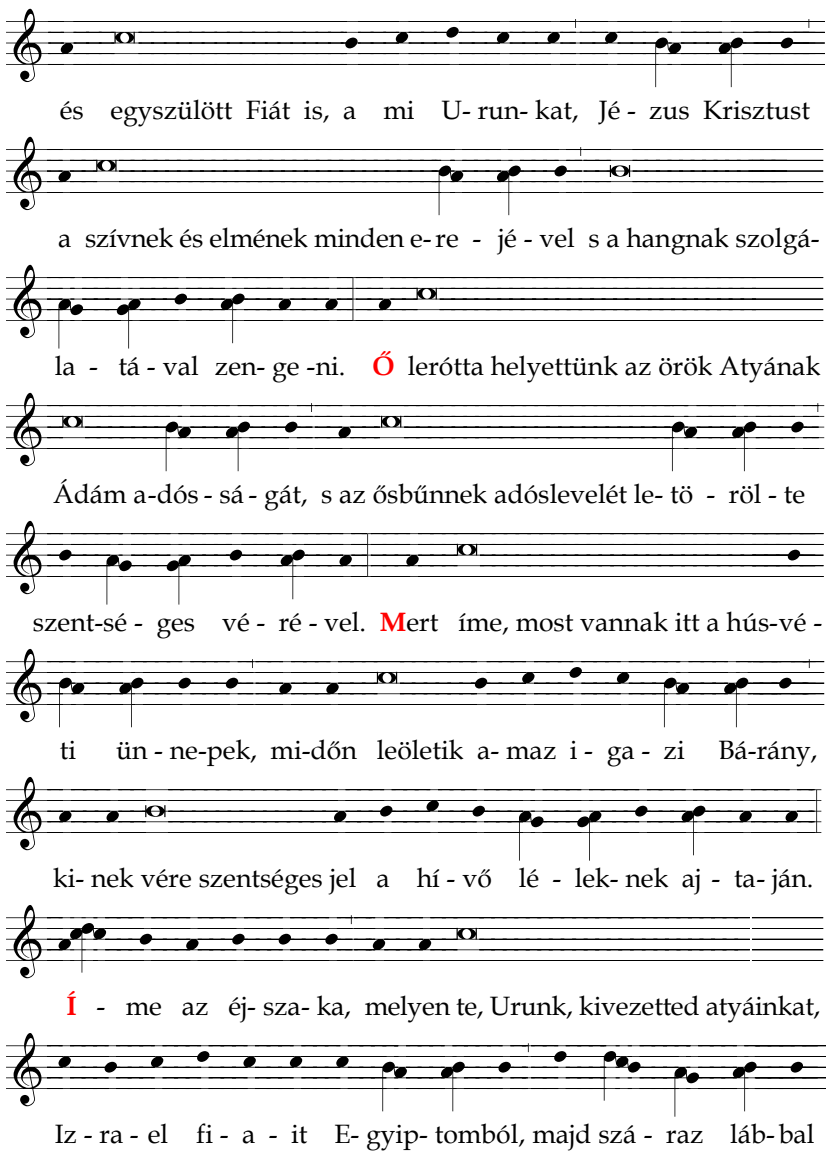

℟. Mél - tó és i - gaz-sá-gos!

Mert valóban

méltó és igazságos a láthatatlan és mindenható A-tya - is - tent

és egyszülött Fiát is, a mi U-run-kat, Jé - zus Krisztust

a szívnek és elmének minden e-re - jé - vel s a hangnak szolgálá - tá - val zen - ge - ni. **Ő** leróttá helyettünk az örök Atyának

Ádám a-dós - sá - gát, s az ősbűnnek adóslevelét le - tö - röl - te

szent-sé - ges vé - ré - vel. **Mert** íme, most vannak itt a hús-vé - ti ün - ne - pek, mi-dőn leöletik a - maz i - ga - zi Bá-rány,

ki - nek vére szentséges jel a hí - vő lé - lek - nek aj - ta - ján.

Í - me az éj - sza - ka, melyen te, Urunk, kivezted atyáinkat,

Iz - ra - el fi - a - it E - gyip - tomból, majd szá - raz láb - bal

a Vö-rös-ten-ge-ren át - vit - ted ő - ket. **És** va - ló - ban
ez az az éj - sza - ka, mely a bűnök sötétséget el - osz - lat - ta
a tűzoszlop vilá - gos - sá - ga ál - tal. **Ez** az az éj - sza - ka,
mely ma szerte az e - gész vi - lá - gon a Krisztus - hí - vő - ket
a világ tévelygéseitől és a bűnök homályától el - vá - laszt - ván
a ke - gye - lem - nek át - ad - ja, s a szentségbe kap - csol - ja
ő - ket. **Í** - me az éj - sza - ka, melyen széttörve a halál bilin -
csét, Krisztus az alvilágból győz - te - sen fel - jött. **Mert** mit ért
volna nekünk meg - sü - let - nünk, ha a megváltás nem ér el

min-ket! Ó, milyen csodálat-ra mál-tó, hogy a-tya-i
jó-sá-god így le-haj-lik hozzánk! Ó, mily fölbecsülhetetlen
szerelmednek ked-ve-zé-se: hogy kiváltsd a szol-gát, kiszol-
gáltattad saját Fi-a-dat ér-te. Ó, Á-dámnak va-ló-ban
szük-sé-ges vét-ke! Mert Krisztus halála lett el-tör-lő-je
an-nak! Ó, ál-dás-ter-mő vé-tek, melyhez i-lyen és ily
nagy meg-vál-tó il-lett. Ó, valóban bol-dog éj-sza-ka,
mely csak maga volt méltó tudni az időt s az ó-rát, melyben
Krisztus az alvi-lág-ból fel-tá-madt! Ez az az éj-sza-ka,

a- melyről az Í-rás mondja: „A- maz éjszaka fénylik, mint a
nap- pal, és az éj világosság lesz majd nékem, mely gyönyö- rű-
sé- get á- raszt.” **H**i- szen ennek az éjszakának megszente- lő
e - re - je el - ű - zi a bú - nő- ket, lemossa a vét -
ke- ket, a bukottaknak az ártat- lan - sá - got, s a szomorúaknak
a vidámsá- got visz- sza - ad - ja. **A** gyűlölséget tá- vol ű - zi,
egyetér- tést köz- ve - tít, s a hatalmakat meg- haj - lás - ra kész-
te - ti.

A diákonus most a húsvéti gyertyába illeszt öt tömjénzemet, a következő rendben:

1
4 2 5
3

És azért ezen a kivált - sá- gos éj- sza-kán, ó, szent Atyánk, fo -
gadd el, ké-rünk, a dicséret ez égő esteli áldoza-tát tő-lünk,
melyet a méhek szorgosságával ké-szí- tett gyer-tyá-nak ünnepi
felaján- lá - sá - val szolgáinak ke- ze ál - tal megad néked a
szent- sé - ges Egy-ház. Ám tudjuk immár, hogy mit hirdet ez
a fényosz-lop, melyet Istennek tiszteletére a pirosuló tűz láng-
ra gyúj-tott.

A diákonus most a háromágú gyertyáról meggyújtja a húsvéti gyertyát, majd meg-
tömjénezi a húsvéti gyertyát.

És e láng, hogyha sokfe-lé oszt-juk is, meg nem fogyatkozik
a szét - osz- tás ál - tal. **M**ert táplálja azt az olva-dó vi - asz,
me-lyet e drága lámpásnak a - nya - gá - ul a méhek ki-rály-
nő - je ké - szí- tett.

A diákonus most az egyik akolitus gyertyáját meggyújtja a húsvéti gyertyáról, és ezzel megkezdődik a fény szétosztása:

Ó, valóban bol- dog éj - sza - ka, melyben Egyiptomot ki -
fosz - tot - ta és Izráelt gaz - dag - gá tet - te. Ó, éjszaka,
melyben egyesült a földivel a mennye - i s az emberi-vel az,
mi is - te - ni. **M**ost kérünk tehát, U - runk, té- ged, hogy e

gyertya, melyet nevednek tiszteletére meg-szen - tel- tünk, hogy le-
győzze az éj-nek ár-nyát, maradjon meg fogy-ha - tat- lan fényben!
És elfogadván, mint jóillatú áldozat-tólünk, add, hogy vi-
lágossága az é - gi fé-nyekkel ol - vad- jon egy-be! Fény-
lő láng-ját ta - lál - ja ég- ve a Haj-nal- csil- lag: Az a
Haj- nal - csil- lag, ki nem is- mer al- konyt. Ki az alvilágból
visz-sza - tér-vén derűs fényében felragyogott az em - be - ri
nem-nek. Most tehát, Urunk, arra ké-rünk té- ged, hogy minket,
há - zad né - pét, a papságot és a neked szentelt hí - ve - ket,

N. pápánkkal és N. püspökünk- kel e- gyütt, és szent N.-nek
csa- lád-ját, itt egybegyűlt közös- sé - gün- ket, mi hazánkat és
előljá- ró - in- kat, békés i- dő- ket en- ged- vén a Húsvét szent
örömében megőriz- ni mél- tóz- tas- sál! A mi Urunk Jé- zus
Krisztus, a te Fi - ad ál - tal, ki Veled él és uralkodik a
Szentlélek- kel egy- ség- ben, Isten, mindö- rök- kön ö - rök- ké.
Á - men.

Miután az ének a végére ért, a lektor megkezdí a tizenkét prófécia magyar nyelvű olvasását cím nélkül (más, szintén hiteles ősi hagyományok szerint ilyenkor csak az alább csillaggal jelölt négy vagy öt olvasmány hangzik el):

Első prófécia (Gn 1,1-2,2)*

A FÖLD pedig puszta és üres vala, és sötétség vala a mélység szí-
nén, és az Isten lelke lebeg vala a vizek fölött. És mondá Isten:
Legyen világosság. És lőn világosság. És látá Isten a világosságot,
hogy jó, és elválasztá a világosságot a sötétségtől, és nevezé a vilá-
gosságot napnak, és a sötétséget éjnek; és lőn este és reggel, egy nap.

Mondá még az Isten: Legyen erősség a vizek között, és válassza el a vizeket a vizektől. És erősséget alkota Isten, és elválasztá a vizeket, melyek az erősség alatt valának, azoktól, melyek az erősség fölött valának. És úgy lőn. És nevezé Isten az erősséget égnek; és lőn este és reggel, második nap. Mondá pedig Isten: Gyűljenek egybe a vizek, melyek az ég alatt vannak, egy helyre, és tűnjék ki a száraz. És úgy lőn. És nevezé Isten a szárazat földnek, és a vizek gyüleményét nevezé tengernek. És látá Isten, hogy jó. És mondá: Teremjen a föld zöldellő és maghozó füvet és gyümölcsöző fát, mely gyümölcsöt hozzon neme szerint, melynek magva önmagában legyen a földön. És úgy lőn. És terme a föld zöldellő és maghozó füvet neme szerint, és gyümölcsöző fát, mindeniknek magva lévén faja szerint. És látá Isten, hogy jó. És lőn este és reggel, harmadik nap. Mondá pedig Isten: Legyenek világítók az ég erősségén, és válasszák el a napot és éjszakát, és legyenek jelül az időkre és napokra és esztendőkre; hogy világítsanak az ég erősségén, és világosítsák meg a földet. És úgy lőn. És alkota Isten két nagy világítót, a nagyobbik világítót, hogy uralkodjék nappal, és a kisebbik világítót, hogy uralkodjék éjjel, és csillagokat. És helyezé azokat az ég erősségébe, hogy világítsanak a földre, és uralkodjanak nappal és éjjel, és válasszák el a világosságot és sötétséget. És látá Isten, hogy jó. És lőn este és reggel, negyedik nap. Mondá még az Isten: Hozzanak elé a vizek csúszómászó élő lényeket és szárnyasokat a föld felett, az ég erőssége alatt. És teremte Isten nagy cethalakat és minden élő és mozgó lényt, melyeket a vizek előhoztanak fajaik szerint, és minden szárnyas állatot neme szerint. És látá Isten, hogy jó. És megáldá azokat, mondván: Növekedjete és sokasodjatek, és töltsétek be a tenger vizeit; és a madarak sokasodjanak a földön. És lőn este és reggel, ötödik nap. Mondá még az Isten: Hozzon elé a föld élő lényeket nemeik szerint, barmokat és csúszómászó állatokat és földi vadakat fajaik szerint. És úgy lőn. És alkota Isten földi vadakat fajaik szerint, és barmokat és a földnek minden csúszómászó állatát neme szerint. És látá Isten, hogy jó, és mondá: Alkossunk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra, ki uralkodjék a tenger halain és az égi madarakon és vadakon és az egész földön és minden csúszómászó állaton, mely mozog a földön. És teremte Isten az embert az ő képére; Isten képére teremte őt, férfiúvá és asszonnyá teremte őket. És megáldá őket Isten, és mondá: Növeked-

jetek és sokasodjatok, és töltsétek be a földet, és hajtsátok azt birodalmatok alá, és uralkodjatok a tenger halain és az égi madarakon és minden állatokon, melyek mozognak a földön. És mondá Isten: Íme, nektek adtam minden maghozó fűvet a földön, és minden fákát, melyeknek nemük szerint magvuk vagy onmagokban, hogy legyenek eledelül nektek és a föld minden állatainak és az ég minden madarainak és mindennek, a mi mozog a földön, és miben élő lélek van, hogy legyen eledelükre. És úgy lőn. És láta Isten mindent, amit alkotott vala, és igen jók valának. És lőn este és reggel, hatodik nap.

Elvégeztetének tehát az egek és a föld, és azoknak minden ékessége. És befejezé Isten a hetedik napon munkáját, melyet alkotott vala; és megnyugovék a hetedik napon minden munkájától, melyet véghez vitt vala.

A prófécia befejeztével a pap Flectámus **és** Leváte **után recitálja a** Deus, qui mirabiliter könyörgést, fordítása:

Isten, aki csodálatra méltó módon megteremtetted az embert és még csodálatosabban megpáltottad, add meg nekünk, kérünk, hogy a bűnnek csábításával szemben egész lelkületünk meggyőződésével helytállhassunk, hogy az örökkévaló örömökre eljuthassunk. A mi Urunk...

Második prófécia (Gn 5-8)

EZ Ádám nemzetségének könyve. Az nap, melyen teremté Isten az embert, Isten hasonlatosságára alkotá őt. Férfivá és asszonnyá teremté őket; és megáldá őket, és hívá nevüket Ádámnak, az nap, melyen teremtetének. Éle pedig Ádám százharminc esztendeig; és fiat nemze maga képére és hasonlatosságára, és hívá annak nevét Szetnek. És Ádám napjai, miután nemzette volt Szetet, még nyolcszáz esztendőök valának; és nemze fiakat és leányokat. És lőn az egész idő, melyben Ádám élt, kilencszázharminc esztendő, és meghala. Szet százöt esztendőös vala, és nemzé Énoszt. És éle Szet, miután nemzette volt Énoszt, nyolcszázhet esztendeig, és nemze fiakat és leányokat. És lőnek Szet minden napjai kilencszáztizenkét esztendőök, és meghala. Énosz kilenczven esztendőös vala, és nemzé Kainánt. Kinek születése után, éle nyolcszáztizenöt esztendeig, és nemze fiakat és leányokat. És lőnek Énosz minden napjai kilencszázöt esztendőök, és meghala. Kainán is hetven esztendőös vala, és nemzé Maláleelt. És éle Kainán, miután nemzette volt Maláleelt, nyolcszáznegyven eszt-

tendeig, és nemze fiaikat és leányokat. És lőnek Kainán minden napjai kilencszáztíz esztendő, és meghala. Maláleel hatvanöt esztendő, és nemzé Járedet. És éle Maláleel, miután nemzette volt Járedet, nyolcszázharminc esztendeig, és nemze fiaikat és leányokat. És lőnek Maláleel minden napjai nyolcszázkilencvenöt esztendő, és meghala. Járed százhatvankét esztendő, és nemzé Hénokot. És éle Járed, miután nemzette volt Hénokot, nyolcszáz esztendeig, és nemze fiaikat és leányokat. És lőnek Járed minden napjai kilencszázhatvankét esztendő, és meghala. Továbbá Hénok hatvanöt esztendő, és nemzé Matuzalát. És Hénok az Istennel jára, és éle, miután nemzette volt Matuzalát, háromszáz esztendeig, és nemze fiaikat és leányokat. És lőnek Hénok minden napjai háromszázhatvanöt esztendő. És az Istennel jára, és többé nem láttaték, mert az Isten őt elvevé. Matuzala száznyolcvanhét esztendő, és nemzé Lámecket. És éle Matuzala, miután nemzette volt Lámecket, hétszáznyolcvankét esztendeig, és nemze fiaikat és leányokat. És lőnek Matuzala minden napjai kilencszáz hatvankilenc esztendő, és meghala. Lámeck száz nyolcvankét esztendő, és fiat nemze. És hívá annak nevét Noénak, mondván: Ez vigasztal meg minket kezeink munkáiban és fáradságaiban a földön, melyet az Úr megátkozott. És éle Lámeck, miután nemzette volt Noét, ötszáz kilencvenöt esztendeig, és nemze fiaikat és leányokat. És lőnek Lámeck minden napjai hétszázhetvenhét esztendő, és meghala. Noé pedig, mikor ötszáz esztendő, és nemzé Szemet, Kámot és Jáfetet.

És mikor az emberek sokasodni kezdetek a földön, és leányokat nemzettek, látván az Isten fiai az emberek leányait, hogy szépek, feleségeket vőnek magoknak mindazok közül, kiket választottanak. És mondá az Isten: Nem marad meg az én lelkem az emberben mindörökké, mivel ő test; és lesznek az ő napjai százhusz esztendő. Óriások valának pedig a földön ama napokban. Mert miután az Isten fiai bementek az emberek leányaihoz, s azok szültek, ezek lőnek ama hatalmas és kezdetől nevezetes férfiak. Látván pedig Isten, hogy nagy az emberek gonoszsága a földön, és a szívnek minden gondolata gonoszra figyel minden időben, megbáná, hogy embert teremtett a földön, és benső szívbéli fájdalommal illetvén: „Eltörölöm, úgymond, az embert, kit teremtettem, a föld színéről, az embertől az állatokig, a férgectől az égi madarakig; mert bánom, hogy al-

kottam őket.” De Noé kegyelmet talál a Úr előtt. Ez Noé nemzetsége: Noé igaz és tökéletes férfiú vala nemzetsége között, Istennel jára. És nemze három fiat: Szemet, Kámot és Jáfetet. Megromlott vala pedig a föld Isten előtt, és megtelék gonoszsággal. És mikor látta Isten, hogy a föld megromlott (mert minden test megvesztegette vala útját a földön), mondá Noénak: Elérkezett vége minden testnek előttem; betelt a föld gonoszsággal színük előtt, és én elvesztem őket a földdel együtt. Készíts magadnak bárkát simított fákból, rekesztékeket csinálj a bárkában, és kend be enyvvvel belül és kívül. És ekképpen készítsd el azt: Háromszáz könyöknyi legyen a bárkának hossza, ötven könyöknyi szélessége, és harminc könyöknyi annak magassága. Ablakot csinálj a bárkán, és ennek legfelsőbb részét egy könyöknyin végezzed; a bárka ajtaját pedig oldalul helyezd; alsó, közép és harmad emeletet csinálj abban. Mert íme én vízözönt hozok a földre, hogy megöljek minden testet, melyben életnek lélegzete van az ég alatt. Minden, mi a földön vagyon, megemésztetik. De veled szövetséget kötök; és bemégy a bárkába, te és fiaid, feleséged és fiaid feleségei veled. És minden testbeli valamennyi állatból kettőt-kettőt végy be a bárkába, hogy éljenek veled, hímet és nőtényt; a madarak közül fajaik szerint, és a barmok közül fajaik szerint, és a földnek minden csúszómászó állataiból fajaik szerint; mindenikből ketten menjenek be veled, hogy élhessenek. Végy azért minden eledelből, melyek megehetők, és hordd be magadhoz, hogy mind neked, mind azoknak legyenek táplálékul. Megcselekvé tehát Noé mind, a miket Isten neki parancsolt vala.

És mondá neki az Úr: Menj be te és egész háznéped a bárkába; mert téged láttalak igaznak előttem e nemzedékben. Minden tiszta állatokból vígy be hetet-hetet, hímet és nőtényt; a tisztátalan állatokból pedig kettőt-kettőt, hímet és nőtényt. Az égi madarakból is hetet-hetet, hímet és nőtényt, hogy fajuk megtartassék az egész föld színén. Mert íme, még hét nap, s azután esőt árasztok a földre negyven nap és negyven éjjel, s eltörlök a föld színéről minden állatot, melyeket teremtettem. Mind megcselekvé azért Noé, miket az Úr neki parancsolt vala. És hatszáz esztendő vala, mikor a vízözön elárad a földön. És beméne Noé és vele fiai, az ő felesége és fiainak feleségei a bárkába a vízözön miatt. A tiszta és tisztátalan állatok közül is, és a madarak közül, és mindabból, mi mozog a földön, ketten-ket-

ten menének Noéhez a bárkába, hím és nőtény, mint az Úr Noénak megparancsolta vala. És midőn elmúlt a hét nap, a vízözön elárada a földön. Noé életének hatszázadik esztendejében, a második hónapban, a hónap tizenhetedik napján megszakadának a nagy mélység minden forrásai, és az ég csatornái megnyílnak. És lőn eső a földre negyven nap és negyven éjjel. A nap kezdetén beméne Noé és fiai, Szem és Kám és Jáfet; az ő felesége és fiainak három felesége velük a bárkába; ők és minden állat neme szerint, és minden barmok fajaik szerint, és minden, mi mozog a földön, faja szerint, és minden repülő állat faja szerint, és minden madarak, és minden szárnyas állatok beméne Noéhez a bárkába, ketten-ketten minden testből, melyben életnek lélegzete vala. És a melyek bementenek, hím és nőtény ment be minden testből, a mint parancsolta vala neki az Isten, és kívülről bezárá őt az Úr. És lőn vízözön negyven napig a földön; és megsokasodának a vizek, és a bárkát magasan emelék fel a földtől. Mert rohanva megáradának, és mindeneket betöltének a föld színén; a bárka pedig a vizek fölött lebeg vala. És a vizek igen elhatalmazának a földön, s az egész ég alatt minden magas hegyeket elborítának. Tizenöt könyöknyivel vala a víz magasabb, mint a hegyek, melyeket elborított vala. És megemészteték minden test, mely a földön mozog vala, madarak, barmok, vadak, minden csúszómászó állatok, melyek a földön mászkálnak, minden emberek, és mindenek, mikben életnek lélegzete vala a földön, meghalának. És eltörle minden állatot, mely a földön vala, embertől baromig; mind a csúszómászó állatok, mind az égi madarak eltöröltetének a földről; egyedül Noé marada meg, és a kik vele a bárkában valának. És a vizek százötven napig boríták a földet.

Megemlékezhén pedig az Isten Noéről és minden állatokról és minden barmokról, melyek vele a bárkában valának, szelet támaszta a földön, és a vizek megapadának. És bezáródának a mélység forrásai s az ég szakadásai, és az égből hulló eső feltartóztatatték. És a vizek visszatérének a földről, ide s tova elfolyván; és százötven nap múlva apadni kezdenek. És hetedik hónapban, a hónap huszonhetedik napján megállapodék a bárka Örményország hegyein. A vizek pedig elfolyának és apadának a tizedik hónapig; mert tizedik hónapban, a hónap első napján kitűnének a hegyek ormai. És midőn negyven nap elmúlt, megnyitván Noé a bárka ablakát, melyet készített

vala, kibocsáta egy hollót; mely kirepülvén, nem tére vissza, míg a víz fel nem szárada a földön. Kibocsáta utána egy galambot is, hogy meglássa, ha megszűntek-e már a vizek a föld színén. Mely nem találván, a hol lába megnyugodjék, visszatére hozzá a bárkába, mert vizek valának még az egész földön; és kinyújtá kezét, és megfogván azt, bevevé a bárkába. Várván pedig még más hét napot, ismét galambot bocsáta ki a bárkából. Mely visszajöve hozzá estére, zöld levélű olajfaágat hozván szájában. Ekkor megérté Noé, hogy a vizek megszűntek a földön. Mindazáltal vára még más hét napot, és galambot bocsáta ki, mely többé nem tére vissza hozzája. E szerint hat-százegyedik esztendejében, az első hónap első napján elapadának a vizek a földön; és megnyitván Noé a bárka födelét, kitekinthe, és látá, hogy a föld színe megszikkadott. Második hónapban, a hónap huszonhetedik napjáig a föld egészen megszárad. Szóla pedig az Isten Noénak, mondván: Menj ki a bárkából te és feleséged, fiaid és fiaid feleségei veled. Minden állatokat, melyek nálad vannak minden testből, mind a szárnyasokból, mind a barmokból és mind a csúszómászókból, melyek mászkálnak a földön, vidd ki magaddal, és járjatok a földön; növekedjete és sokasodjatok azon. Kiszállá tehát Noé és fiai, az ő felesége és fiainak feleségei vele; úgy szinte minden állatok, barmok és csúszómászók, melyek mászkálnak a földön, fajaik szerint kimenének a bárkából. Noé pedig oltárt építe az Úrnak; és vévén minden tiszta barmokból és madarakból, égő áldozatokat tőn az oltáron. És az Úr megérzé a gyönyörűség illatát, és mondá: Soha többé nem átkozom meg a földet az emberek miatt; mert az emberi szív érzései és gondolatai hajlandók ugyan a gonoszra ifjúságától; azonban többé nem verek meg minden élő teremtményt, amint cselekedtem. A föld minden napjaiban a vetés és aratás, hideg és meleg, nyár és tél, éj és nap meg nem szűnnek.

A pap most Flectámus és Leváte után a Deus, incommutabilis virtus et lumen könyörgést recitálja, fordítása:

Isten, változhatatlan erő és örök világosság, tekints kegyesen egész egyházad csodálatos misztériumára, s az emberi nem üdvösségének művét örök terved szerint megbékélve hajtsd végre; hogy így az egész világ lássa és tapasztalja, hogy a lesujtottakat felemeled, az elavultakat megújítod, s minden helyreáll, azáltal, akitől ered, Fiad, a mi Urunk Jézus Krisztus által, ki veled él...

Harmadik prófécia (Gn 22,1–19)

MIUTÁN ezek megtörténtek, megkísérté Isten Ábrahámot, és mondá neki: Ábrahám, Ábrahám! Ő pedig felelé: Itt vagyok. Mondá neki (az Isten): Vedd egyetlen egy fiadat, kit szeretsz, Izsákot, és menj a látomás földére, és ott áldozd fel őt égőáldozatul az egyik hegyen, melyet mutatok neked. Annakokáért Ábrahám éjjel fölkelvén, megnyergelé szamarát; két szolgát vivén magával és fiát, Izsákot. És miután az égő áldozatra fát vágott, elméne azon helyre, melyet az Isten parancsolt vala neki. Harmadnapon pedig fölemelvén szemeit, messziről meglátá ama helyet. És mondá szolgálainak: Várjatok itt a számmárral; azalatt én és a gyermek oda sietünk, s imádkozásunk után hozzátok visszatérünk. S vevé az égő áldozatra való fát, és tevé fiára, Izsákra, maga pedig a tüzet és kardot vivé kezeiben. És midőn így ketten együtt mennek vala, mondá Izsák az ő atyjának: Atyám! Ez pedig felelé: Mit akarsz, fiam? Íme, úgymond amaz, a tűz és a fa, de hol van az égő áldozatra való állat? Mondá pedig Ábrahám: Az Isten szerez magának, fiam, égő áldozatra való állatot. S így mennek vala együtt. És eljutának azon helyre, melyet az Isten mutatott vala neki; a hol is oltárt építe, arra fölraká a fát, és miután megkötözte fiát, Izsákot, az oltárra tevé őt a rakás-fára. És kinyújtá kezét, és megragadá a kardot, hogy feláldozza fiát. És íme az Úr angyala mennyből kiálta, mondván: Ábrahám, Ábrahám! Ki felelé: Itt vagyok. És mondá neki: Ki ne nyújtsd kezedet a gyermekekre, és semmit ne cselekedjél neki; most ismertem meg, hogy féled az Istent, és egyetlen egy fiadnak sem kedveztél érettem. Ábrahám fölemelé szemeit, és háta mögött látá egy kost a tövisbokorban szarvainál fennakadva; melyet vévén, égő áldozatot tőn fiáért. És nevezé azon hely nevét: Az Úr lát. Innen mondatik mainapiglan: Az Úr lát hegyén. Szólítá pedig az Úr angyala Ábrahámot másodszor mennyből, mondván: Enmagamra esküdtem, úgymond az Úr, mivelhogy ezt cselekedted, és nem kedveztél egyetlen egy fiadnak érettem, megáldalak téged, és megsokasítom ivadékokat, mint az ég csillagait, és mint a fővényt, mely a tenger partján vagy; a te ivadékod bírni fogja ellenségeinek kapuit, és megáldatnak ivadékokban a föld minden nemzetségei, mivelhogy szavamnak engedelmeskedtél. Ábrahám visszatére szolgálaihoz és elmenének együtt Berszabéba, és ott lakék.

A pap Flectámus és Leváte után recitálja a Deus, fidélium Pater könyörgést, fordítása:

Isten, minden hívő legfőbb Atyja, ki a ígéret fiait szent kegyelmed bősége által az egész föld kerekéségén megsokasítod s a húsvéti misztériumok által esküöd szerint szolgálodat Ábrahámot, valamennyi nép atyjává teszed, add, hogy népeid méltók legyenek arra a kegyelemre, mellyel őket örökségedbe meghívtad. A mi Urunk...

Negyedik prófécia (Ex 14,24–15,1)*

És már eljött a reghajnal, és íme az Úr az egyiptomiak táborára tekintvén a tűz- és felhőoszlopból, megveré hadseregüket, és felforgatván a szekerek kerekeit, ezek megfeneklének. Akkor mondák az egyiptomiak: Fussunk Izrael elől, mert az Úr harcol érettük ellenünk. És monda az Úr Mózesnek: Nyújtsd ki kezedet a tengerre, hogy a vizek térjenek vissza az egyiptomiakra, az ő szekereikre és lovagjaikra. És mikor Mózes kinyújtotta kezét a tengerre, ez jókor reggel visszatére az előbbi helyre; és midőn az egyiptomiak futottak, megelőző őket a víz, és az Úr elborítá őket a habok között. S így térnek vissza a vizek, és elboríták Fáraó egész hadseregének szekereit és lovagjait, kik utánuk eredvén, bementek vala a tengerbe; csak egy sem marada meg közülük. Izrael fiai pedig a száraz tenger közepén menének, és a víz kőfal gyanánt vala nekik jobb és bal felől. És az Úr megszabadítá az napon Izraelt az egyiptomiak kezéből. És láták a megholt egyiptomiakat a tenger partján, és a nagy kezét, mellyel az Úr harcolt vala ellenük; és a nép félé az Urat, és hívének az Úrnak és az ő szolgájának, Mózesnek. Akkoron éneklé Mózes és Izrael fiai ez éneket az Úrnak, és mondák: „Énekeljünk az Úrnak, mert dicsőségesen fölmagasztaltott, a lovat és rajta ülőt levetette a tengerbe.”

Ezután a szkóla a Cantémus Dómino traktust éneкли:

Tractus | Cantemus Domino

nim ho-no-ri-fi-cá-tus est, e-quum
et a-scen-só-rem pro-ié-cit in ma-
re, ad-iú-tor et pro-té-ctor fa-ctus
est mi-hi in sa-lú-tem. **Hic** De-us
me-us, et ho-no-ri-fi-cá-bo e-um,
De-us pa-tris me-i, et ex-al-tá-bo
e-um. **Dó**-mi-nus cón-te-rens
bel-la, Dó-mi-nus no-men est
il-li.

A traktus fordítása:

Énekeljünk az Úrnak, mert dicsőségesen felmagasztaltatott, a lovat és a rajta ülőt levetette a tengerbe! Az én erősségem és dicséretem az Úr, ő lett nekem szabadításomra. Ő az én Istenem és dicsőíttem őt, az én atyáim Istene, és magasztalom őt. Az Úr, mint győzhetetlen harcos, Mindenható az ő neve.

Újabb Flectámus-t követően a pap a Deus, cuius antiqua miracula kezdetű könyörgést recitálja, fordítása:

Isten, kinek hajdani csodatettei a mi napjainkban is változatlan tündökléssel ragyognak, kérünk, hogy miképpen első népedet az egyiptomiak kezéből megszabadítottad, azonképpen cselekedjél ma is a keresztség vize által minden nép üdvösségére. Add meg, hogy Ábrahám fiainak és Izrael népének méltóságára az egész világ teljessége átmenjen. A mi Urunk...

Ötödik prófécia (Is 54,17; 55,1-11; az ötolvasmányos rendben ez következett utoljára)*

Ez az Úr szolgáinak öröksége és az ő igazságuk énelöttem, úgy mond az Úr: Mindnyájan, szomjúhozók! Jöjjetek a vizekre; és akiknek nincs pénzetek, siessetek, vegyetek és egyetek; jöjjetek el, vegyetek pénz nélkül és minden csere nélkül bort és tejet. Miért költitek az ezüstöt nem kenyérre, és fáradságtokat nem jóllakásra? Hallgatván hallgassatok engem, és egyetek jót, és gyönyörködjék lelketek a kövérségben. Hajtsátok meg füleiteket és jöjjetek hozzám; halljatok, és élni fog lelketek, és örök szövetséget kötök veletek, Dávid húséges irgalmasságait. Íme, bizonságul adtam őt a népeknek, vezérül és tanítóul a nemzeteknek. Íme, hívod a népet, melyről te nem tudtál, és a nemzetek, melyek téged nem ismertek, hozzád futnak, a te Uradért Istenedért, és Izrael Szentjéért; mert ő megdicsőít téged. Keresétek az Urat, míg föltalálható; hívjátok őt segítségül, míg közel vagyon. Hagyja el útját az istentelen, és gondolatait a gonosz férfiú, és térjen az Urhoz, és könyörül rajta, a mi Istenünkhöz, mert igen kész a megbocsátásra. Mert az én gondolataim nem a ti gondolataitok, sem útaim útaitok, úgy mond az Úr. Mert mint az egek fölülhaladják a földet, úgy az én útaim fölülhaladják ötaitokat, és gondolataim a ti gondolataitokat. És mint leszáll az eső és hó az égből, és oda több nem tér vissza, hanem megitatja a földet, és megöntözi, és termővé teszi azt, és magot ad a vetőnek, és kenyeret az evőnek: úgy leszen az én ígém, mely számból kimegyen; nem tér vissza hozzám üresen,

hanem végbeviszi mind, amit akartam, és foganatos lesz azokban, mikre küldöttem.

A pap Flectámus és Leváte után recitálja az Omnipotens, sempitérne Deus: multiplica in honórem könyörgést, fordítása:

Örök, mindenható Isten, szaporítsd szent neved dicsőségére azt, mit atyáink hitéért megígértél, s terjeszd el az ígélet fiait szent örökbefogadás által, hogy aminek bekövetkezéséről az ősidők szentjei nem kételkedtek, azt Egyházad immár nagyrészt teljesültnek lássa. A mi Urunk...

Hatodik prófécia (Bar 3,9–38)

HALLJAD, Izráel, az élet parancsait; vedd füleidbe, hogy tudjad az okosságot. Mi dolog az, Izrael! hogy te ellenség földén vagy, megaggottál az idegen földön, meg vagy fertőztetve halottakkal, s a sírgödörbe menőkhöz számláltatol? Elhagytad a bölcsesség kútfejét; mert ha Isten útján járandottál, kétségkívül örök békeségben laktál volna. Tanuld meg, hol az okosság, hol az erő, hol az értelem? Hogy megtudjad egyszersmind, hol az élet hosszassága és fenntartása, hol a szemek világossága és a békeség? Ki találta meg annak helyét, és ki jutott be tárházába? Hol vannak a nemzetek fejedelmei, és kik a vadakon uralkodtak, kik az égi madarakkal játszadoztak, kik ezüstöt és aranyat gyűjtöttek, melyben az emberek bíznak, és nincs vége a gyűjtésnek; kik az ezüstöt nagy gonddal földolgozták, és kimeríthetetlenek voltak munkájukban? Kiirtattak, a föld alá szállottak, és mások támadtak helyükbe. Az ifjak látták a világosságot, és a földön laktak; de a fegyelem útját nem tudták, és nem ismerték meg annak ösvényeit, és fiai nem fogadták el azt; és tőlük messze távozott. Nem halatszott Kánaán földén, és nem láttatott Témanban. Ágár fiai keresik ugyan a földön való okosságot, Merra és Téman kereskedői is, a példabeszédek fejtegetői s az okosság és értelmesség fürkészői; de a bölcsesség útját nem ismerik, s nem jutnak eszükbe annak ösvényei. Ó, Izrael! Mily nagy az Isten háza, s mily roppant az ő birtokhelye! Nagy és határtalan, magas és végtelen. Ott voltak ama nevezetes óriások, kik kezdetben éltek, magas termetűek és harchoz értők. Nem ezeket választotta az Úr, s nem ezek találták föl a tudomány útját, azért elveszték; mivelhogy nem volt bölcsességük, elveszték esztelenségük miatt. Ki ment föl az égbe, és ki nyerte el azt? Ki hozta le a felhőkből? Ki kelt át a tengeren, és ki találta föl azt? Ki hozta el azt

inkább, mint a választott aranyat? Nincs, a ki tudhassa annak útait, sem a ki fölkeresse annak ösvényeit: hanem a ki mindeneket tud, ő ismeri azt, és fölhalálta okosságával; ki elkészítette a földet örök időre, és betöltötte azt barmokkal és négylábú állatokkal; ki a világosságot kibocsátja, és menten megyen az; és ha szólítja, remegve engedelmeskedik neki. A csillagok pedig ragyognak órállásaikon, és örvendeznek; szólíttatnak, és azt mondják: „Jelen vagyunk!” És vidámsággal világítanak annak, ki őket teremtette. Ez a mi Istenünk, és nincs más hozzája hasonlítható. Ő találta föl a bölcsesség minden útját, és Jákobnak, az ő szolgájának adta azt, és Izráelnek, az ő kedveltjének. Ezek után a földön láttatott, és az emberekkel társalkodott.

A pap Flectámus és Leváte után recitálja a Deus, qui Ecclésiam tuam semper könyörgést, fordítása:

Isten, ki Egyházadat a népek meghívása által mindenkor gyarapítod, engedd kegyesen, hogy akiket a keresztség vizével lemosol, azokat folytonos oltalmaddal oltalmazd. A mi Urunk...

Hetedik prófécia (Ez 37,1-14)

LŐN énrajtam az Úr keze, és kivezete engem az Úr lelke által, és letőn engem egy mező közepén, mely rakva vala csontokkal. És elhordozza engem azok mellett köröskörül; igen sok vala pedig a mező színén, és fölötte igen száraz mind. És mondá nekem: Ember fia! Véled-e, hogy élni fognak e csontok? És mondám: Uram Isten! Te tudod. És mondá nekem: Jövendölj e csontokról, és mondd nekik: Száraz csontok! Halljátok az Úr igéjét. Ezeket mondja az Úr Isten e csontoknak: Íme én lelket bocsátok belétek, és élni fogtok. És inakat adok rátok, és húst nevelek rajtatok, és bőrt borítok rátok, és lelket adok nektek, és élni fogtok, és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr. És jövendölék, a mint parancsolta vala nekem, és zörgés lőn, midőn jövendöltem, és ime mozdulás, és csont csonthoz járula, mindenik az ő foglalásához. És látám, és íme, azokon inak és hús növekedének, és bőr borítá be felül azokat, de lelkük nem vala. És mondá nekem: Jövendölj a lélekhez, jövendölj, ember fia! és mondd a léleknek: Ezeket mondja az Úr Isten: A négy szél felől jöjj elé, lélek! És lehelj ezen megöltekre, és elevenedjenek föl. És jövendölék, a mint parancsolta vala nekem, és beléjük szálla a lélek, és fölevenedének, és lábaikra állanak fölötte igen nagy sereg. És mondá nekem: Ember fia! ezek a

csontok mind Izrael háza; ők azt mondják: Csontjaink elszáradtak, és elenyészett reménységünk, és kivágattunk. Azért jövendőlj és mondd nekik: ezeket mondja az Úr Isten: íme, én fölnyitom sírjaitokat, és kihozlak titeket koporsóitokból, én népem! És beviszlek Izrael földére. És megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, mikor fölnyitom sírjaitokat, és kihozlak titeket koporsóitokból, én népem! És belétek adom lelke-met, és élni fogtok, és megnyugtatlak titeket földetekben, és megtudjátok, hogy én, az Úr, szólottam ezt és megcselekedtem, úgymond az Úr Isten.

A pap Flectámus és Leváte után recitálja a Deus, qui nos ad celebrándum könyörgést, fordítása:

Isten, ki a húsvéti misztérium megünneplésére minket mindkét szövetség szent írásai által oktatsz, add megértenünk irgalmasságodat, hogy befogadván jelenvaló adományaidat, szilárd legyen várakozásunk az eljövendőkre! A mi Urunk...

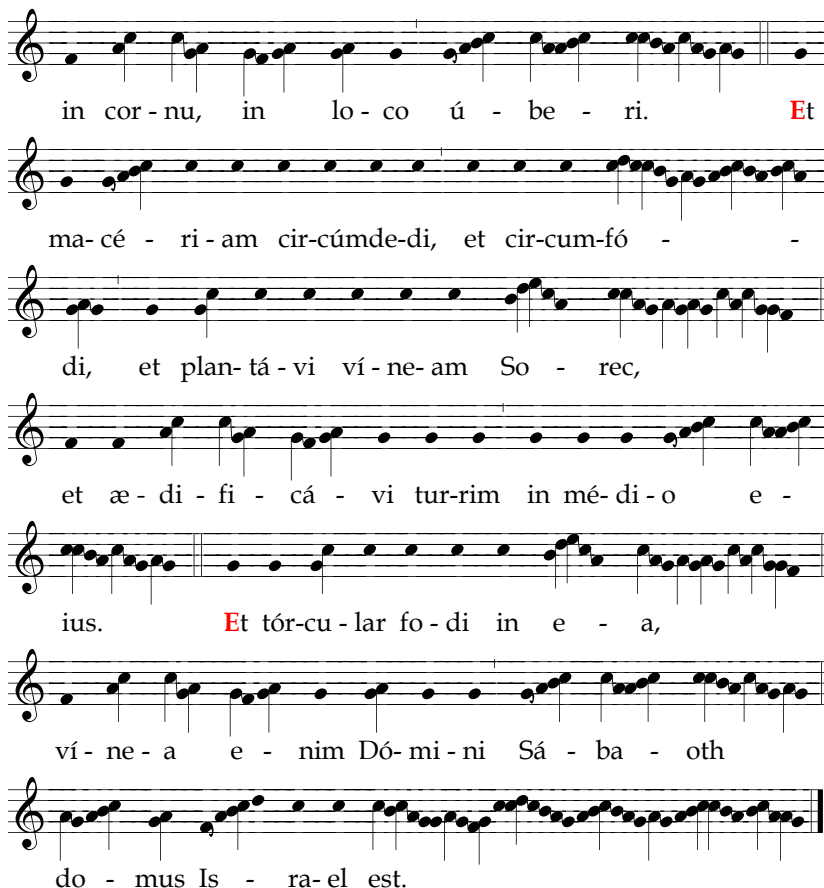
Nyolcadik prófécia (Is 4,1-6)*

És megragad hét asszony egy férfiút az napon, mondván: A mi ke-nyerünket fogjuk enni, és saját ruháinkkal ruházkodni; csak hadd neveztezzünk a te nevedről, vedd el gyalázatunkat. Az napon az Úr csemetéje fönségben és dicsőségben leszen, és a föld gyümöl-cse magasztos, és örömeire leszen azoknak, kik Izraelből megszabadulnak. És leszen: mindaz, ki Sionban meghagyatik, és megmarad Jeruzsálemben, szentnek fog hívatni, mindaz, ki beíratott Jeruzsálemben az életre. Midőn az Úr elmossa Sion leányának undokságait, és Jeruzsálem vérbűnét kimossa belőle az ítélet lelke által és az égő lélek által, terem az Úr Sion hegyének minden helyén, és a hol segítségül hívatik, nappal felhőt, éjjel füstöt és lángoló tűzfényességet minden dicsőség fölött oltalomul. És ez hajlék leszen árnyékul nappal a hőség ellen, s menedékül és rejteklül a szélvész és eső ellen.

A szkóla elénekli a Vinea facta est traktust:

Tractus | Vinea facta est

in cor-nu, in lo-co ú - be - ri. **Et**
ma-cé - ri-am cir-cúmde-di, et cir-cum-fó -
di, et plan-tá - vi ví - ne-am So - rec,
et æ - di - fi - cá - vi tur-rim in mé-di-o e -
ius. **Et** tór-cu - lar fo - di in e - a,
ví - ne - a e - nim Dó-mi - ni Sá - ba - oth
do - mus Is - ra-el est.

A traktus fordítása:

Szőlőt ültetett az Úr szerettének, magas és termékeny dombon. Besövényezte azt és árkot húzott köréje, válogatott vesszőkkel ültette be azt, és tornyot épített a közepén. És présházat épített abban, és a seregek Urának szőlője Izráel háza.

A szokásos Flectámus után a pap a Deus, qui in ómnibus Ecclesiæ tuæ fíliis könyör-gést recitálja, fordítása:

Isten, ki a szent próféták szavai által Egyháznak valamennyi fiain megmutattad, hogy uralkodásod minden helyén jó magvak vetője és kiváló szőlő-

vesszők művelője vagy: add népeidnek, kiket szőlődnek és vetésednek is szoktál nevezni, hogy a tövisek és bojtorjánok gyomjait magukból kiirtsák, és bő termésre méltók legyenek. A mi Urunk...

Kilencedik prófécia (Ex 12,1-11)

És mondá az Úr Mózesnek és Áronnak Egyiptom földén: „E hónap legyen nektek a hónapok kezdete; ez legyen első az esztendő hónapjai között. Szóljatok Izrael fiai egész közönségéhez, és mondjátok nekik: E hónap tizedik napján vegyen kiki egy bárányt családjá és háza szerint. Ha pedig kevesebb a szám, mintsem hogy egy bárányt elfogyaszthasson, vegye magához szomszédját, ki háza mellett vagyon, a lelkek annyi száma szerint, mennyi elegendő lehet a bárány megevésére. A bárány pedig hiba nélküli, hím, esztendő legyen; mely rendelés szerint vehettek egy gödölyét is. És tartsátok azt e hónap tizennegyedik napjáig; s akkor ölje le azt Izrael fiainak egész sokasága este felé. És vegyenek annak véréből és kenjenek mind a két ajtómellékére és felső küszöbére azon házaknak, melyekben azt eszik. És azon éjjel egyék meg a tűznél sült húst és kovásztalan kenyeret, vad salátával. Semmit abból nyersen meg ne egyetek, se vízben főttet, hanem csak tűznél süttötet; fejét lábaival és belső részeivel együtt megegyétek. És reggelig abból semmi se maradjon. Ha mi megmaradand, égessétek el tűzben. Azt pedig ekképpen egyétek: Ágyékaitok felövezve, és lábaitok felsaruzva legyenek; botjaitokat tartsátok kezeitekben, és sietve egyetek: mert az az Úr Fázéja (azaz átmenete).

A pap Flectámus és Leváte után recitálja az Omnipotens sempitérne Deus: qui in ómnium óperum könyörgést, fordítása:

Öröm mindenható Isten, ki minden műved elrendezésében csodálatos vagy, lássák át megváltottaid, hogy kezdetben a világ teremtése nem volt fölségebb mű, mint az, midőn az idők teljében húsvéti bárányunk, Krisztus magát fölláldozta. Ki veled él...

Tizedik prófécia (Jon 3,1-10)

És lőn az Úr igéje Jónáshoz másodszor, mondván: Kelj föl, és eredj Ninivébe, a nagy városba, és hirdesd ott a beszédet, melyet én neked mondani fogok. És fölkele Jónás, és Ninivébe méne az Úr igéje szerint; Ninive pedig nagy város vala, harmadnapi járó föld lévén. És beméne Jónás a városba egy nap járásnyira, és kiálta, mondván:

Még negyven nap vagyon, és Ninive elsüllyed. Hívének a ninivei emberek az Istenben, és böjtöt hirdetvén, szőrzsákokba öltözének nagytól kicsinyig. És az ige eljuta a ninivei királyhoz, ki fölkele királyi székéből és leveté magáról ruházatát, szőrzsákba öltözik és hamuba üle. És kiálta és szóla Ninivében, a királynak és az ő fejedelmének rendelkezésből, mondván: Se emberek, se barmok, se ökrök, se juhok semmit ne ízleljenek, és ne legeljenek, vizet se igyanak; hanem szőrzsákokba öltözzenek az emberek és barmok, kiáltsanak az Úrhoz erősen; térjen meg ki-ki az ő gonosz útjáról, és a rossz cselekedetből, mely kezükben vagyon. Ki tudja, talán hozzánk fordul és megkegyelmez az Isten; és eltér az ő haragjának búsulásától, és nem vesszünk el? És látá Isten az ő cselekedeteiket, hogy megtértek gonosz útjukról; és elengedé Isten a büntetést, melyről szólott vala, hogy megcselekszi rajtuk, és nem cselekvé.

A pap Flectámus és Leváte után recitálja a Deus, qui diversitatem gentium könyörgést, fordítása:

Isten, ki a különböző népeket neved megvallásában egyesítetted, engedd nekünk, hogy akarjuk és meg is teheszük, amiket parancsolsz, és így az örök boldogságra meghívott népek a hitben és jócselekedetekben egyek legyenek. A mi Urunk...

Tizenegyedik prófécia (Dt 31,22-30)*

MÓZES tehát leírja ez éneket, és megtanítja Izrael fiait. És az Úr parancsolá Nun fiának, Józuénak, és mondá: „Légy erős és bátor, mert te viszed be Izrael fiait ama földre, melyet ígértem, és én veled leszek.” Miután tehát beírta Mózes ezen törvény ígét a könyvbe, és elvégezte, parancsolá a levitáknak, kik hordozzák vala az Úr szövetségének szekrényét, mondván: „Vegyétek e könyvet, és tegyétek a ti Uratok Istenetek szövetségének szekrénye mellé, hogy ott bizonyosággal legyen ellened. Mert én ismerem ellenszegülésedet és a te igen keménynyakadat. Még éltemben és veletek jártomban is mindenkor ellenszegülőlk voltatok az Úr iránt; mennyivel inkább lesztek, mikor meghalok? Gyűjtsétek hozzám mind a véneket nemzetségeitek szerint, és a tanítókat, és elmondom fülök hallatára e beszédeket, és bizonyosággal hívom ellenük az eget és földet. Mert tudom, hogy halálom után rosszra vetemedtek, és hamar elhajoltok az útról, melyet nektek parancsoltam; és rátok jőnek a bajok az utolsó időben mi-

kor gonoszat cselekszettek az Úr előtt, hogy bosszantsátok őt kezeitek cselekedetei által." Elmondá tehát Mózes Izrael egész gyülekezetének hallatára ez ének igéit egész végig.

A szkóla elénekli az Atténde, cælum traktust:

Tractus 8 | *Attende cælum*

At - tén - de,* cæ - lum, et lo - quar,

et áu - di - at ter - ra ver - ba ex o - re me -

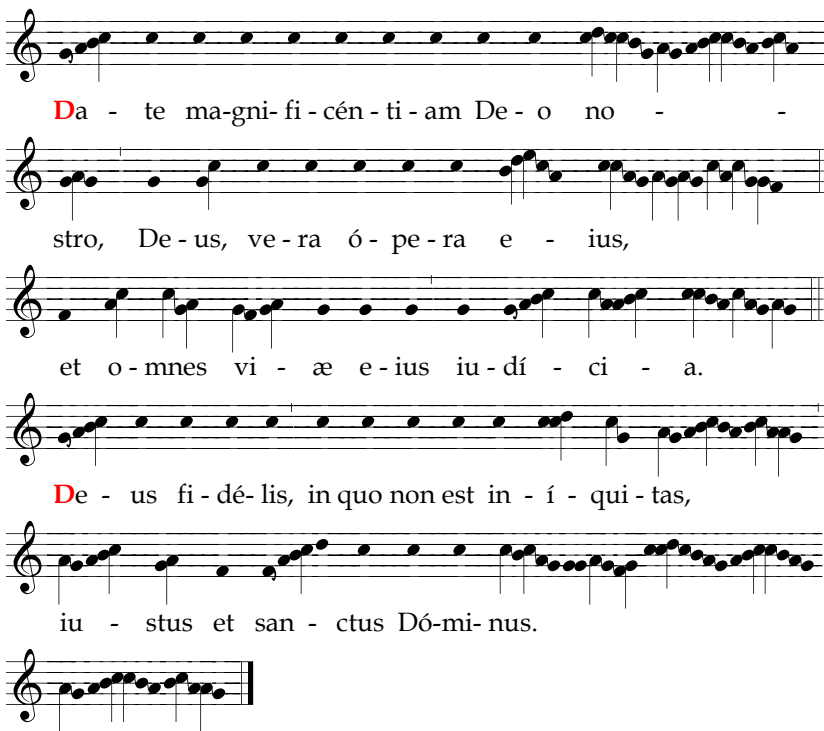
o! Ex-spe-cté - tur, sic-ut plú-vi - a, e - ló-qui-

um me - um, et de-scéndant, sic-ut ros, ver-ba

me - a, sic-ut im - ber su - per grá - mi -

na! Et sic-ut nix su-per fe - num,

qui - a no - men Dó - mi - ni in - vo - cá - bo.

Da - te ma-gni-fi-cén-ti-am De-o no - -
stro, De-us, ve-ra ó-pe-ra e - ius,
et o-mnes vi-æ e-ius iu-dí-ci-a.
De-us fi-dé-lis, in quo non est in-í-qui-tas,
iu-stus et san-ctus Dó-mi-nus.

A traktus fordítása:

Halljátok, egek, amit szólok, hallja a föld az én szám igéit. Hulljon, mint sűrű eső, az én tanításom, szálljon le, mint a harmat, a szavam, és mint a záporosó a füvön! És mint az esőcseppek a pázsiton, mert az Úr nevét hívom. Adjatok dicséretet a mi Istenünknek, az Isten cselekedetei tökéletesek, és minden útjai igazságosak.

Tizenkettedik prófécia (Dn 3,1-24)

NABUKODONÓZOR király aranyból képszobrot csináltata, hatvan könyöknyi magasságút, hat könyöknyi szélességút, és fölállította azt Babilon tartományában, Dúra mezején. Ezután Nabukodonozor király elküldte egybegyűjteni a fejedelmeket, a bírákat és törvénytevőket, hadnagyokat, urakat és helytartókat, és a tartományok minden főembereit, hogy jöjjenek össze a képszobor fölavatására, melyet

emelt vala Nabukodonozor király. Egybegyűlének tehát a fejedelmek, a bírák és törvénytevők, a hadnagyok és urak és az előkelők, kik tisztségekben valának, s a tartományok minden főemberei, hogy együtt legyenek a képszobor fölavatásán, melyet emelt vala Nabukodonozor király; állának pedig a képszobor előtt, melyet Nabukodonozor király emelt vala. És a hirdető hangosan kiáltá: „Meghagyatik nektek, népeknek, nemzetségeknek és nyelveknek: A mely órában halljátok a harsona, a síp, és czitera, a lant és hárfa az énekszó és mindenféle hangszerek zengését, leborulván imádjátok az arany képszobrot, melyet Nabukodonozor király emelt. Ha pedig valaki leborulva nem imádja, azon órában bevettetik az égő tüzes kemencébe.” Ezekután tehát mihelyt meghallák minden népek a harsona, a síp és citera, a lant és hárfa, az énekszó és mindenféle hangszerek zengését, minden népek, nemzetségek és nyelvűek leborulva imádnak az arany képszobrot, melyet Nabukodonozor király emelt vala. De azon időben legottan eléállván a kaldeus férfiak, bevádolák a zsidókat, és mondák Nabukodonozor királynak: „Király, örökké élj! Te, király! Parancsot adtál ki, hogy minden ember, a ki hallja a harsona, a síp és citera, a lant és hárfa, az énekszó és mindenféle hangszerek zengését, boruljon le, és imádja az arany képszobrot. Ha pedig valaki leborulva nem imádja, az égő tüzes kemencébe vettessék. Vannak azonban zsidó férfiak, kiket Babilon tartományának ügyviselőivé rendeltél, Sidrák, Misák és Abdenágó; e férfiak megvetették, ó, király, parancsodat, a te isteneidet nem tisztelik, és az arany képszobrot, melyet emeltél, nem imádják.” Akkor Nabukodonozor dühében és haragjában parancsolá, hogy hozzák elé Sidrákot, Misákot és Abdenágót; kik mindjárt a király színe elé hozattak. És szólván Nabukodonozor király, mondá nekik: „Sidrák, Misák és Abdenágó! Valóban nem tisztelitek-e az én istenemet? És az arany képszobrot, melyet emeltem, nem imádjátok-e? Most tehát, ha készen vagytok, a mely órában halljátok a harsona, a síp, citera, lant és hárfa, az énekszó és minden hangszerek zengését, boruljatok le, és imádjátok a képszobrot, melyet állítottam; hogyha nem imádjátok, azon órában be fogtok vettetni az égő tüzes kemencébe; és ki az az Isten, ki megment titeket az én kezemből?” Felelvén Sidrák, Misák és Abdenágó, mondák Nabukodonozor királynak: „Nem szükség erre neked megfelelnünk. Mert íme, a mi Istenünk, kit tisztelünk, megmenthet min-

ket az égő tüzes kemencéből, és a te kezeidből, ó, király, megszabadíthat. De ha ezt nem akarná is, tudtadra legyen, király! Hogy a te isteneidet nem tiszteljük, és az arany képszbrot, melyet emeltél, nem imádjuk.” Akkor Nabukodonozor eltelék boszúsággal, és orcájának színe elváltozék Sidrák, Misák és Abdenágó ellen, és megparancsolá, hogy gyűjtsák be a kemencét hétszerte jobban, mintsem szokott volt begyújtatni. És seregéből a legerősebb férfiaknak megparancsolá, hogy megkötvén Sidrák, Misák és Abdenágó lábait, az égő tüzes kemencébe vessék őket. S ezen férfiak legottan megköttöztetve, nadrágjukban és süvegükben, sarujukban és ruhájukban az égő tüzes kemencének közepébe vettetének. Mert a király parancsa sürgeté, a kemence pedig igen be volt gyújtva, úgy hogy azon férfiakat, kik bevették vala Sidrákot, Misákot és Abdenágót, megöle a tűz lángja. E három férfiú pedig, azaz, Sidrák, Misák és Abdenágó kötözve lévén, az égő tüzes kemence közepébe esének. És a láng közepett járanak, dicsérvén az Istent, és áldván az Urat.

A pap immár Flectámus nélkül imádkozza az Omnipotens sempitérne Deus: spes única mundi könyörgést, fordítása:

Mindenható örök Isten, a világ egyetlen reménye, ki prófétáid jövendölése által kinyilatkoztattad a jelen idők titkait, ébreszd föl kegyesen népedben a jó után való vágyat, mivel híveid közül senki sem haladhat semmiféle erényben, hacsak szent ihletésed nem ösztönzi. A mi Urunk...

A szköla ezután elénekli a Sicut cervus traktust:

Tractus | *Sicut cervus*

Sic-ut cer - vus *de - sí - de - rat ad fon - tes a - quá -

rum, i - ta de - sí - de - rat á - ni - ma me -

a ad te, De - us. Si - tí - vit á - ni - ma

me - a ad De - um vi - vum,
 quan-do vé - ni - am, et ap - pa - ré - bo
 an - te fá - ci - em De - i me - i?
 Fu - é - runt mi - hi lá - cri-mæ me - æ pa -
 nes di - e ac no - cte, dum dí - ci - tur
 mi - hi per sín - gu - los di - es: U - bi
 est De - us tu - us?

A traktus fordítása:

Amint kívánczik a szarvas a vizek kútfejéhez, úgy kívánczik a lelkem tehozzád, Isten. Szomjazik a lelkem az erős és élő Istenhez, mikor jutok el, s jelenek meg az Isten orcája előtt? Az én könnyhullatásom kenyerem lett nekem éjjel és nappal, midőn mondják naponta nékem: Hol van a te Istened?

Ezalatt föláll a processzió, és míg a szkóla a Rex sanctórum himnuszát énekli, a keresztkúthoz vonul. A visszatérést a teljes gyülekezet megismétli hol egészében, hol felétől:

Hymnus | *Rex sanctorum angelorum*

Rex san- ctó- rum an - ge - ló- rum; * to - tum mundum

ád - iu - va! **R**ex.

O - ra pri- mum tu pro no- bis, Vir - go ma - ter gér - mi - nis,

et mi - ní - stri Pa- tris sum- mi, ór - di - nes an - gé - li - ci!

Totum.

Supplicáte Christo regi, coetus apostólici,
supplicétque permagnórum sanguis fusus mártýrum! **R**ex.

Imploráte, confessóres consonæque vírgines,
quo donétur magnæ nobis tempus indulgéntiæ! **T**otum.

Omnes sancti atque iusti, vos precámur cérnui,
ut purgétur omne crimen vestro sub orámine! **R**ex.

Huius, Christe, rector alme, plebis vota súscipe,
qui plasmásti protoplástum et genus gignéntium! **T**otum.

Mitte Sanctum nunc ambórum Spíritum Paráclitum
in hanc plebem, quam recéntem fons baptísmi párturit! **R**ex.

Fac in terra fontis huius sacrátum mystérium,
qui proflúxit cum cruóre sacro Christi sángine! **T**otum.

Ut lætétur mater sancta, tota nunc Ecclésia
ex proféctu renascéntis tantæ multitudínis. **R**ex.

Præsta, Patris atque Nati compar, sancte Spíritus,
ut te solum semper omni diligámus témpore! **T**otum.

Rex.

Keresztvízszentelés

A baptisztérium elé érkezve és a himnusz befejeztével a pap előbb elmondja az Omnipotens, sempitérne Deus: réspice propítius **kezdetű könyörgést, fordítása:**

Mindenható, örök Isten: tekints kegyesen az újonnan születő nép odaadására, mely miként a szarvas, kívánczik a vizek forrására; engedd kegyelme-sen, hogy a hitbéli szomjúság a keresztség misztériuma által lelkét és testét megszentelje! A mi Urunk...

Majd miután belépett a keresztkúthoz, az Omnipotens, sempitérne Deus, adésto **kezdetű könyörgést, fordítása:**

Mindenható örök Isten, légy jelen, mikor a kegyességedből kapott misztérium megvalósul, légy jelen e szentségekben, és hogy új népet teremts, akiket a keresztkút szül életre neked, küldd el ide a gyermekké fogadás Lelkét, hogy amit szerény szolgálatunk e misztériumban most művelni fog, azt a te erőd töltsd el valódi hatékonysággal. A mi Urunk...

Ezután megkezdí a keresztvízszentelést, magyarul. Mielőtt a szent olajokat a keresztvízbe öntené, félretesz a vízből, és meghinti vele a gyülekezetet.

A víz megáldása (NH 281–287)

V. Az Úr legyen veletek!

R. És a te lelkeddel!

V. Emeljük föl szívünket!

R. Fölemeltük az Úrhoz.

V. Adjunk hálát Urunknak, Istenünknek.

R. Méltó és igazságos.

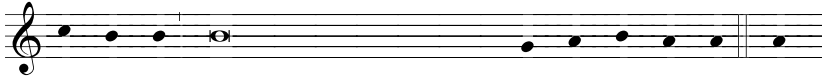
Bi-zony méltó és igazságos, il-lő és üd-vös, hogy mi min-dig

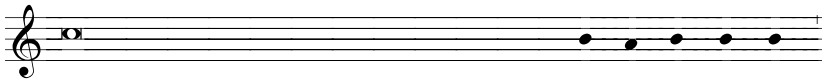
és mindenütt hálát ad-junk né-ked, mi Urunk, szentséges A -

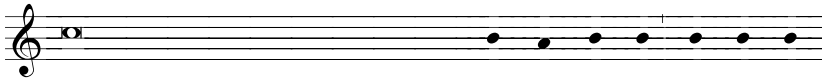
tyánk, mindenható ö - rök Is- ten, ki láthatatlan hatalommal

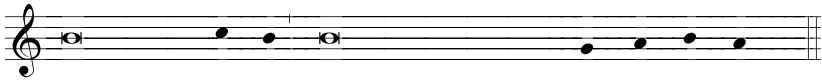
megteszed, hogy a szentségi jelek hatásu-kat ki - fejt-sék. És

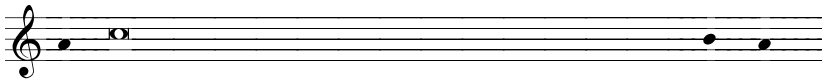
noha ily nagy misztériumok véghezvitelére méltók nem vagyunk,

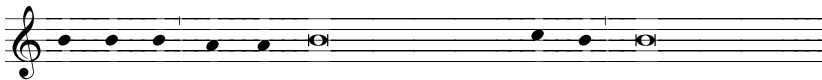
kegyelem-ajándékaidat mégsem vonod meg tőlünk, ha-nem a -

tyai jóságod mi - att hívó szavunkra figye-lemmel hall-gatsz.

Ó, Isten, kinek Lelke már a világ kezdetekor a vizek fö - lött

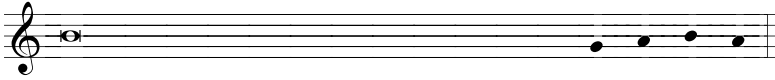
le - be-gett, hogy a víz természete már ak-kor a megszentelés

képességét ma-gá - ba fo- gad- ja. Ó, Isten, ki a bűnben el -

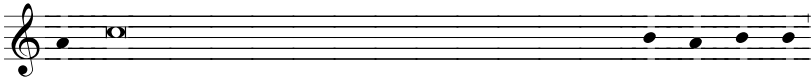

merült világ vétkei a víz ál - tal le-mos-va, a vízözön kibo-
csátásával már előre megadtad az újjászületés módjának e - lő-
ké- pét, hogy egy és ugyanazon elemnek misztéri-u-mos ha - tá -
sa végpontja legyen a bűnnek, és kezd-te az e - rénynek.
Most tekints le, Urunk, Egyháznak ar- cá - ra, és sokasítsd
meg benne újjászületést a - dó mű- ve-det, a - ki kiáradó ma -
lasztodnak özönével megörvendezetted vá - ro - so-dat, és a
pogányok újjáteremtésére az egész földkerekségen a keresztség
for-rá - sát fa-kasz-tod, hogy e kút Fenséged parancs-sza-vá - ra

Egyszülötted malasztját fogadja magába a Szent-lé - lek-től.

A vizet nyitott tenyérrel, kereszt alakban szétválasztja, majd rögtön megtörli a kezét.

A Lélek az ő isteni szellemének titokzatos hozzáadá - sa ál - tal

termékenyítse meg ezt a vi- zet, melyet az emberek újjánemzé -

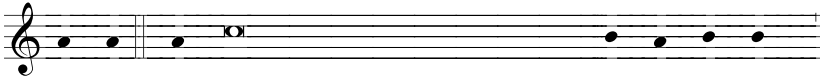
sére itt előké- szí - tet-tünk. Hogy miután e víz a te megszentelő

e - rőd-től meg-fo-gant, az isteni kútnak makulátlan tisz-ta

mé- hé- ből mennyei nemzedék tá-mad-jon új teremtménnyé szü -

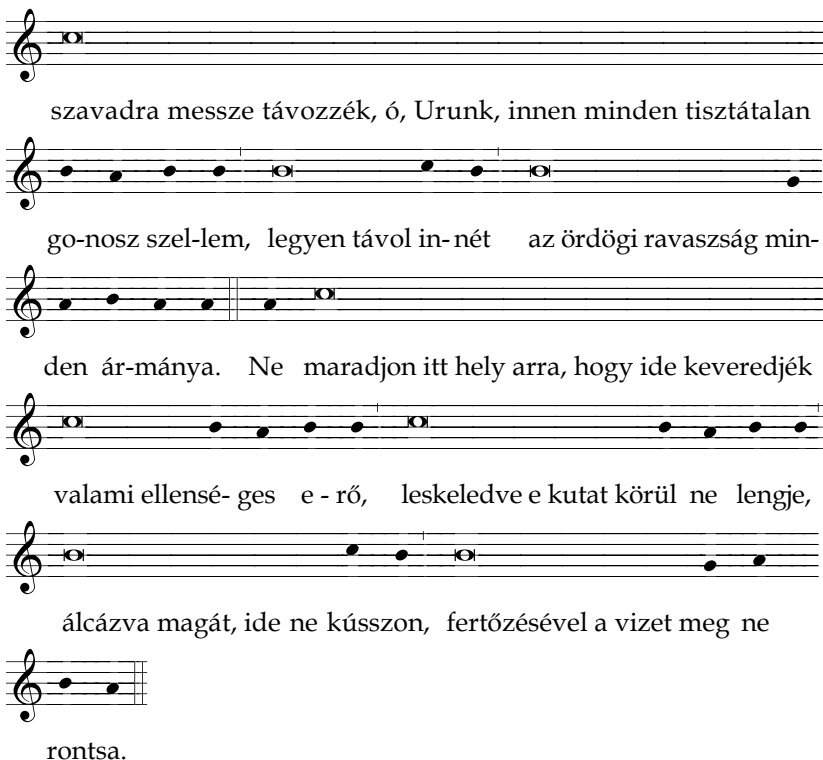
let-ve. S ha különbséget is tesz közöttük testük-nek ne- me,

különbséget tesz é-le- tük ko- ra, mégis ugyanarra a kisdedi ál -

lapotra szülje meg ő - ket ke- gye- lem-anyjuk. A te parancs-

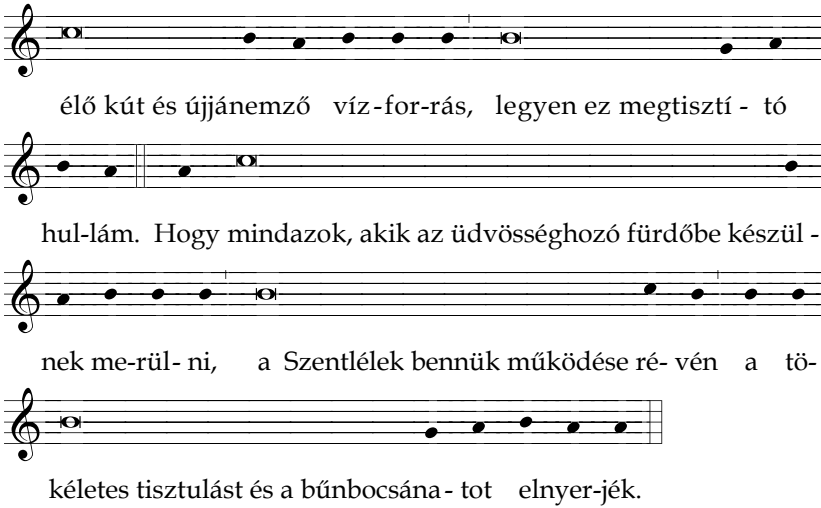

szavadra messze távozzék, ó, Urunk, innen minden tisztátalan
 go-nosz szel-lem, legyen távol in-nét az ördögi ravaszság min-
 den ár-mánya. Ne maradjon itt hely arra, hogy ide keveredjék
 valami ellensé- ges e - rő, leskeledve e kutat körül ne lengje,
 álcázva magát, ide ne kússzon, fertőzésével a vizet meg ne
 rontsa.

Kezével a vizet érinti.

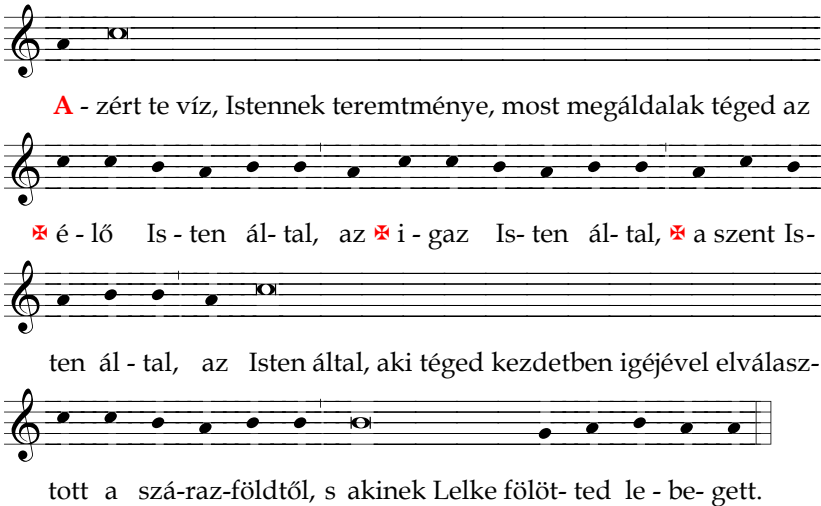

Hogy legyen a víz szent és ártalmat-lan teremtmény, le-gyen min-
 den rohamától mentes a tá-ma-dó sá - tán-nak, és min-den ál-
 nokság eltá-voz-ván, legyen e-gé-szen tisz-tá - vá. Legyen ez

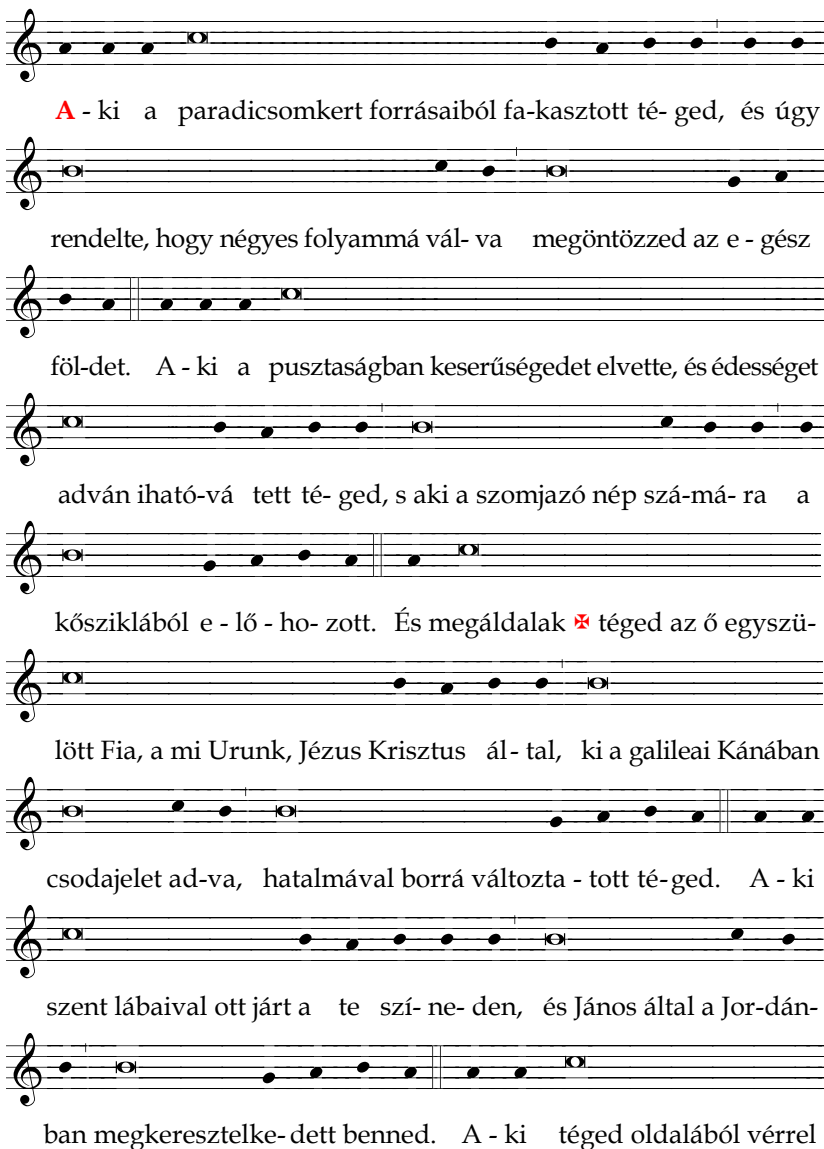
élő kút és újjánemző víz-for-rás, legyen ez megtisztí - tó
 hul-lám. Hogy mindazok, akik az üdvösséghezó fürdőbe készül -
 nek me-rül- ni, a Szentlélek bennük működése ré- vén a tö-
 kéletes tisztulást és a bűnbocsána - tot elnyer-jék.

Háromszor keresztet vet a kút fölé, és folytatja:

A - zért te víz, Istennek teremtménye, most megáldalak téged az
 ✕ é - lő Is - ten ál - tal, az ✕ i - gaz Is - ten ál - tal, ✕ a szent Is -
 ten ál - tal, az Isten által, aki téged kezdetben igéjével elválasz -
 tott a szá-raz-földtől, s akinek Lelke fölöt - ted le - be - gett.

Itt a vizet kezével szétválasztja, és a világ négy égtája felé széthinti.

A - ki a paradicsomkert forrásaiból fa-kasztott té- ged, és úgy
rendelte, hogy négyes folyamhá vál- va megöntözzed az e - gész
földet. A - ki a pusztaságban keserűségedet elvette, és édességet
adván iható-vá tett té- ged, s aki a szomjazó nép szá-má- ra a
kősziklából e - lő - ho- zott. És megáldalak ✠ téged az ő egyszü-
lött Fia, a mi Urunk, Jézus Krisztus ál- tal, ki a galileai Kánában
csodajelet ad-va, hatalmával borra változta - tott té- ged. A - ki
szent lábaival ott járt a te szí- ne- den, és János által a Jor-dán-
ban megkeresztelke- dett benned. A - ki téged oldalából vérrrel

együtt ki - on-tott, és tanítványainak meghagyta, hogy aki
hisz, azt megkeresztel - jék te - ben-ned, mondván: „Menjetek és
tanítsatok minden né - pet, megkeresztelvén őket az Atya, a Fiú
és a Szentlé - lek ne - vé-ben.”

Lecketónuson folytatja:

NEKÜNK, e parancsolatok megtartóinak kegyelmesen jelenjél most meg, Isten, és jószágos leheleteddel...

Háromszor a vízre lehel, keresztalakban, majd folytatja:

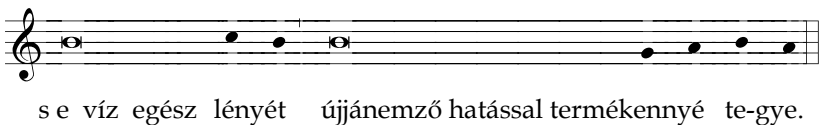
...ezt az egyszerű vizet áldva megáldjad, hogy a természetes tisztuláson túl, melyet a benne megmosdónak képes test szerint nyújtani, a lélek megtisztulására is hatékony legyen!

A húsvéti gyertyát háromszor a keresztkútba beleengedi, és a prefációtónusra visszaváltva mindháromszor ezt énekli, egyre magasabb hangon kezdve:

Most szálljon le e forrás teljességére a Szentlé - lek e - re - je,

Azután háromszor a lélek (*psyché*) Ψ betűje alakjában a vízre lehel, és folytatja:

s e víz egész lényét újjánemző hatással termékennyé te-gye.

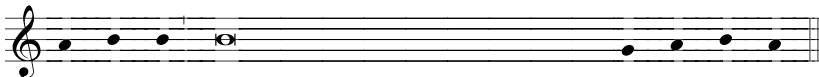
A gyertyát kiemeli a vízből, és folytatja:

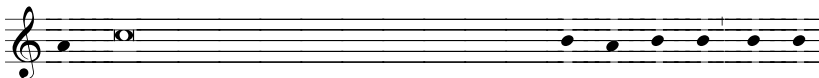
Itt töröltessék el minden bűnnek szennye, itt a te képmá -

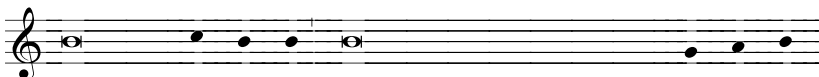
sodra alko - tott teremtmény, az ősökének dicsőségére újjáfor -

mált ember régi voltának minden mocskából ki - tisztul - jon.

Hogy mindenki, aki az újjászületés e szentségé - be be - lép, szüles -

sék is meg be - lő - le a valódi ártatlanság új gyerme - ki lé -

té - re.

A következőket már olvasva folytatja:

AMI Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki eljövendő ítélni élőket és holtakat, és tűz által az egész világot. **℟.** Ámen.

A segédkezők egyike a vízből kivesz egy mennyiséget, és a pap meghinti a népet. Ezután a keresztelendők olajából önt a vízbe egy keveset, kereszthalakban, és fennhangon mondja:

LEGYEN ez olaj által szent és termékeny ez a forrás mindazok számára, kik belőle újjászületnek az örök életre. **℟.** Ámen.

Most a krizmából önt a vízbe, az előbbi módon, és mondja:

VEGYÜLJÖN e vízbe a mi Urunk, Jézus Krisztusnak és a védelmező Léleknek karizmája a Szentháromság nevében. **℟.** Ámen.

Most olajat és krizmát önt egyszerre a vízbe a két ampullából, az előbbi módon, és mondja:

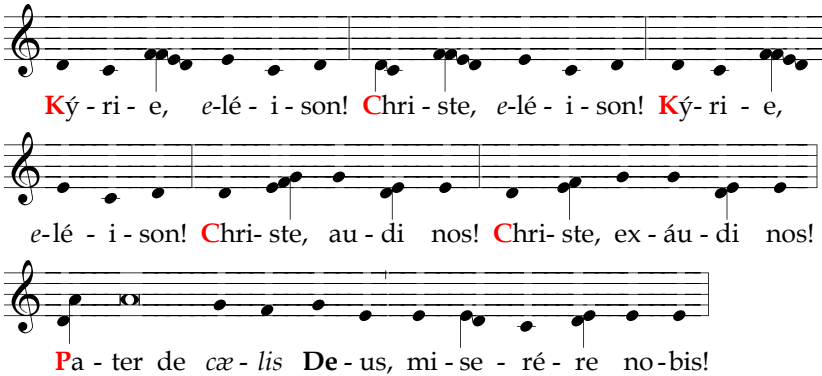
AMEGSZENTELŐ krizma és a kenet olaja keveredjék el a keresztség vizével az Atya, **✠** a Fiú **✠** és a Szentlélek **✠** nevében. **℟.** Ámen.

Végül összekeveri az olajakat a vízzel.

Keresztelés és litánia

A krizma elkeverése után következik a keresztelés szertartása. A gyertya átadása után rögtön kezdődik a mindenszentek litániája, közben a menet énekelve tér vissza a szentélyhez. A litánia megfelelő szakaszaiban a gyülekezet a kikottázottak szerint felelget:

Litania | *Omnium sanctorum MR*

Ký - ri - e, e-lé - i - son! **C**hri - ste, e-lé - i - son! **K**ý - ri - e,
e-lé - i - son! **C**hri - ste, au - di nos! **C**hri - ste, ex - áu - di nos!
Pa - ter de cæ - lis **D**e - us, mi - se - ré - re no-bis!

Fili, Redemptor mundi, **D**eus,

Spíritus Sancte, **D**eus,

Sancta Trínitas, *unus* **D**eus,

San-cta Ma - rí - a, o - ra pro no - bis!

Sancta Dei **Gén**itrix,
 Sancta Virgo **vír**ginum,
 Sancte **Mí**chaël,
 Sancte **Gáb**riel,
 Sancte **Rá**phaël,

O - mnes san-cti án - ge - li et arch-án - ge - li,

o - rá - te pro no - bis!

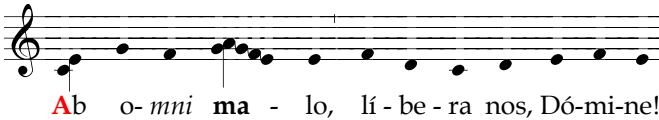
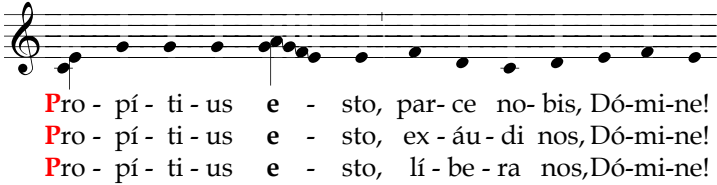
San-cte Io - án - nes Ba - ptí - sta, o - ra pro no - bis!

Sancte **I**oseph,
 Omnes sancti patriárchæ
 et **proph**etæ,
 Sancte **P**etre,
 Sancte **P**aule,
 Sancte **A**ndréa,
 Sancte **I**oánnes,
 Omnes sancti apóstoli
 et evangélistæ,
 Sancte **S**téphane,
 Sancte **L**auréti,
 Sancte **V**incéti,
 Sancte **A**dalbéte,
 Sancte **V**encésllaë,
 Omnes sancti **már**tyres,
 Sancte **S**ilvéster,

Sancte **G**regóri,
 Sancte **A**ugustíne,
 Omnes sancti pontífices
 et **doct**óres,
 Sancte rex **S**téphane,
 Sancte **E**mérice,
 Sancte **L**adisláe,
 Omnes sancti **confess**óres,
 Sancte **A**ntóni,
 Sancte **B**enedícte,
 Sancte **D**omínice,
 Sancte **F**rancísce,
 Omnes sancti sacerdotés
 et **lev**ítæ,
 Omnes sancti monáchi
 et **erem**ítæ,

Sancta *María Magdaléna*,
 Sancta **Agnes**,
 Sancta *Cæcília*,
 Sancta **Agatha**,

Sancta *Anastásia*,
 Sancta *Margarétha*,
 Omnes sanctæ vírgines
 et *víduæ*,

Ab omni *peccáto*,
 A morte *perpétua*,

Per mystérium sanctæ incarnatió**nis** tuæ,
 Per mystérium sanctæ incarnatió**nis** tuæ,
 Per advé**ntum** tuum,
 Per nativité**m** tuam,
 Per baptísmum et sanctum ieiú**ni**um tuum,
 Per crucem et passi**ónem** tuam,
 Per mortem et sepultú**ram** tuam,
 Per sanctam resurrecti**ónem** tuam,

Per admirabilem ascensionem tuam,

Per adventum Spíritus Sancti *Parácliti*,

In di - e iu - dí - ci - i, lí - be - ra nos, Dó-mi-ne!

Pec- ca - tó - res te ro - gá-mus, au- di nos!

Ut nobis **parcas**,

Ut Ecclesiám tuam sanctam régere et conserváre *dignéris*,

Ut domnum apostólicum et omnes ecclesiásticos órdenes in sancta
religióne conserváre *dignéris*,

Ut inimícos sanctæ Ecclesiæ humiliáre *dignéris*,

Ut regibus et princípibus christiánis pacem et veram concórdiam
donáre *dignéris*,

Ut nosmetípsos in tuo sancto servítio confortáre et conserváre
dignéris,

Ut ómnibus benefactoribus nostris sempitérna bona retríbuas,

Ut fructus terræ dare et conserváre *dignéris*,

Ut ómnibus fidélibus defúntis réquiem ætérmam donáre *dignéris*,

Ut nos exaudíre *dignéris*,

A- gne De - i, par- ce no- bis, Dó-mi- ne!

A- gne De - i, ex- áu - di nos, Dó- mi- ne!

A- gne De - i, mi - se - ré - re no - bis!

Szentmise

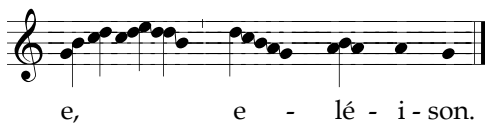
A litánia végeztével, amint az oltárt a szolgálattevők felszerelték, elkezdődik a húsvéti Kýrie, amelyet mindaddig ismétlünk, míg a pap és a szolgálattevők beöltöznek, és elvégzik az előkészületi részeket:

Kyrie | *Lux et origo* (tropizált)

Lux et o - rí - go lu - cis, summæ De - us, e - léi - son. Ký - ri - e, e - léi - son. In cu - ius nu - tu constant cuncta clemens e - léi - son. Ký - ri - e, e - léi - son. Qui so - lus pot - es mi - se - ré - ri, no - bis e - léi - son. Ký - ri - e, e - léi - son. O mun - di Redemptor, sa - lus et hu - má - na, Rex pi - e, Christe, e - lé - i - son. Chri - ste,

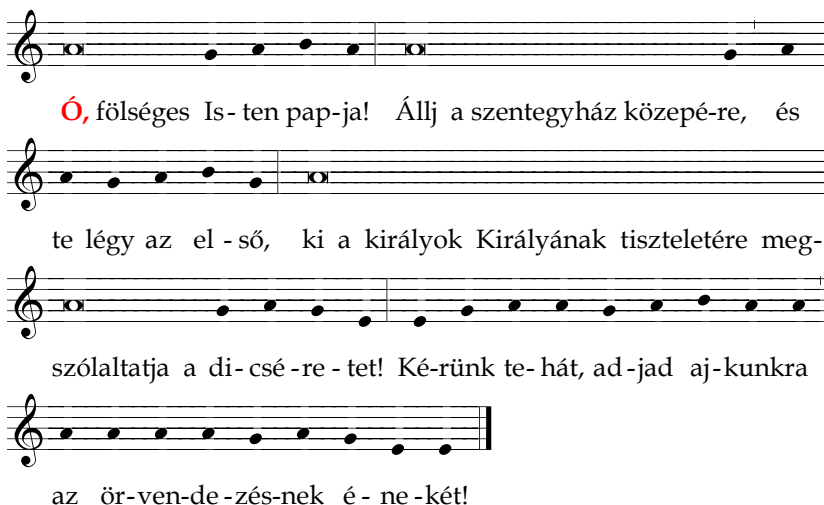

e - lé - i - son. **P**er cru-cem red-ém-ptis a mor-te per-
 én - ni, spes nos-tra, Christe e - lé - i - son. **C**hri - ste,
 e - lé - i - son. **Q**ui es Verbum Pa-tris, Verbum ca-ro fa-
 ctum, Lux ve-ra, Chri-ste, e - lé - i - son. **C**hri - ste,
 e - lé - i - son. **A** - do-ná-i, Dó-mi-ne De-us, iu-ste
 Iu-dex, e - léi - son. **K** ý - ri - e, e - léi - son.
Qui má-chi-nam gu-bér-nas re-rum, al-me Pa-ter, e - léi -
 son. **K** ý - ri - e, e - léi - son. **Q**uem so-lum laus
 et ho-nor de-cet, nunc et semper e - léi - son. **K** ý - ri -

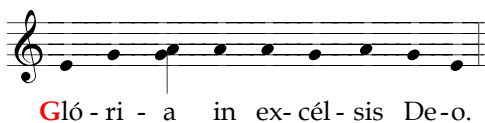
A Glória előtt egy gyermek vagy az előénekesek az Ó, fölséges Isten papja trópassal kéri a papot az ének visszaadására:

Trópus | Ó, fölséges Isten papja (GH 161)

A celebráns erre intonálja, mint föltebb, a 17. oldalon, közben pedig újra megszólalnak a harangok és csengettyűk:

Gloria | *Missa mundi*

Ezután a pap a Deus, qui hanc sacratissimam kollektát recitálja, fordítása:

Isten, ki ezt a szent eseményekkel teli éjszakát az Úr feltámadásának fényével bevilágítod: éleszd fel Egyházadban a gyermekké fogadottság lelkét, hogy testben és lélekben egyaránt megújulva neked tiszta szolgálatot mutassunk be. A mi Urunk...

Az alszerpap/lektor magyarul olvassa a Si consurrexistis szentleckét (Kol 3,1-4):

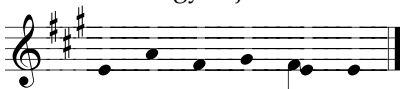
ANNAKOKÁÉRT, ha feltámadtatok Krisztussal, az ottfennvalókat keressétek, hol Krisztus vagy, az Isten jobbán ülén. Az ottfennvalókról elmélkedjétek, nem a földiekről. Mert meghaltatok, és a ti életek el van rejtve Krisztussal az Istenben. Midőn Krisztus, a ti életek, megjelenend, akkor ti is megjelentek vele dicsőségben.

Egy gyermek vagy az előénekesek A vágyva vágyott éneket trópusal kéri a papot az Allelúia visszaadására:

Trópus | A vágyva vágyott éneket (GH 162)

1. **A** vágyva vágyott é - ne - ket ez éj visz-sza ad - ja,
2. **H**át fi-gyel-je - tek re - ám, sve-gyé-tek át tő - lem,

mert föl - támadt Krisztus.
 hogy együtt zenghes - sük!

Ő erre háromszor elénekli, egyre emelkedő hangon, a kar pedig mindháromszor megismétli. Utána az előénekesek éneklék a Confitémini verzust:

Al - le - lú - ia. 3× **¶** Con-fi - té - mi - ni Dó -

mi - no, quó - ni - am bo - nus, quó - ni -

am in sá - cu - lum mi - se - ri - cór - di - a e -

ius!

A verzus fordítása:

Hálát adjatok az Úrnak, mert jó, mert az ő irgalmassága örökkévaló.

Az Allelúia nem tér vissza, hanem helyette a szköla mindjárt elénekli a Laudáte Dóminum traktust:

Tractus | *Laudate Dominum*

Lau - dá - te * Dó - mi - num, o-mnes gen-tes,

et col - lau - dá - te e - um, o - mnes

pó - pu - li! Quó - ni - am con-fir - má - ta est

su - per nos mi - se - ri - cór - di - a e -

ius, et vé - ri - tas Dó - mi - ni ma -

net in æ - tér - num.

A traktus fordítása:

Dicsérjétek az Urat, minden népek, dicsérjétek őt, minden nemzetek! Mert megerősítettett rajtunk az ő irgalmassága, és az Úr igazolta örökké megmarad.

A diákonus/pap elénekli a Vespere autem evangéliumot magyarul:

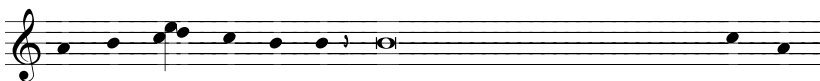
℣. Dóminus vobiscum!

℟. Et cum spíritu tuo!

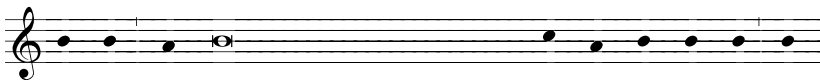
℣. Sequéntia sancti Evangélii secúndum Mattháeum.

℟. Glória tibi, Dómine.

Evangélium | Szombat éjjel pedig (Mt 28,1-7; NH 295-297)

Szombat éj - jel pe-dig, mikor a szombat utáni első nap-ra

vir-radt, el - jöve Mária Magdolna és a má-sik Má-ri - a, hogy

lás - sák a sír - bol - tot. És í - me, nagy földindulás lőn,

mert az Úr angyala leszállott a mennyből, és odajárulván el-

hengeríté a kö-vet, és le - ült re - á. Az ő tekintete

o-lyan volt, mint a vil-lám-lás, és ru - há - ja, mint a hó.

Tő - le va - ló félelmükben megrettentek az ő - r - zők, és o -
lya - nok let - tek, mint a hol - tak. Szól - ván pe - dig az angyal,
mon - dá az asz - szo - nyoknak: „Ne fél - je - tek! Mert tudom,
hogy Jézust keresitek, akit meg - fe - szí - tet - tek; nincs itt, fel - tá -
madt, a - mint meg - mon - dot - ta. Jer - tek, és lássátok a he -
lyet, a - ho - vá tet - ték az U - rat. És si - et - ve men - vén
mondjátok el az ő tanítványainak, hogy fel - tá - ma - dott, és í -
me, előttetek megy Ga - li - le - á - ba, ott meg - lát - já - tok majd
őt. Íme, előre megmondtam nek - tek.

Utána a gyülekezet a következő népéneket énekli: ÉE 98

1. Krisztus feltámadta
mind ő nagy kínjából:
ezen mi is örüljünk,
Krisztus legyen reményünk,
kirajeleszon!

2. Ó, kegyes Mária,
mennyei szép rózsza,
kérjed, hogy szent Szülötted,
üdvözítse lelkünket,
kirajeleszon!

Nincs sem Credo, sem offertórium, felajánlásra a szköla többszólamú motettát énekel, majd a gyülekezet az alábbi népéneket énekelheti: ÉE 103

1. Úr Krisztus feltámadott,
ránk malasztja áradott,
szent vérenek hullása
lőn pokloknak romlása.

R. Megváltotta Isten
mind e világot szent halálával.

3. Új Ádám lett szent Fia,
életünket újítja,
poklok zárját megtöri,
rabságunkat eloszli.

R. Megváltotta...

2. Első Ádám vétkezett,
mindnyájunkat megsebezett,
de a kegyes Ursten
könyörült az emberen.

R. Megváltotta...

4. Méltó azért vigadni,
húsvét titkát dicsérni,
éljük az új életnek,
adjunk hálát Istennek!

R. Megváltotta...

A felajánlás végén a pap csöndben imádkozza a Súcipe, quæsumus szekkrétát, magyar fordítása:

Népednek könnyörgéseit, kérünk, Urunk, fogadd el az áldozati adományok felajánlásával együtt, és tedd, hogy ami a húsvéti misztériumok részévé válik, az működéssed folytán legyen nekünk örök életre szóló orvosságá. A mi Urunk...

Ezután fennhangon énekli a húsvéti prefációt, magyar fordítása:

Valóban méltó és igazságos, illő és üdvös, hogy minden időben magasztaljunk, Urunk, téged, de különösen ezen a szent éjszakán, midőn áldozattá lett értünk Krisztus, a húsvéti Bárány. Mert ő az igazi Bárány, aki elvette a világ bűneit, halálunkat halálával megtörte, és feltámadásával új életet szerzett nekünk. És ezért az angyalokkal és arkangyalokkal, a trónusokkal és uralmakkal, és a mennyei erők egész seregével együtt a te dicsőséged himnuszt zengjük, vég nélkül mondván:

Sanctus | *Lux et origo*

San-ctus, san-ctus, san-ctus Dó-mi-nus De-us Sá-
 ba-oth. **P**le-ni sunt cæ-li et ter-ra gló-ri-a
 tu-a. **H**o-sán-na in ex-cél-sis. **B**e-ne-dí-ctus, qui
 ve-nit in nó-mi-ne Dó-mi-ni. **H**o-sán-na
 in ex-cél-sis.

A pap csöndben imádkozza a misekántont, amelynek első szakaszában ma különlegesen is megemlékezik Krisztus feltámadásáról. Az úrfelmutatás után a szköla többszólamú motettát, vagy a gyülekezet népéneket énekel. A kánon végén a pap a szokott módon éneklí a Pater noster-t, de elmarad a békecsók, az Agnus Dei és a kommúnió is. A Pax Dómini után a gyülekezet az alábbi népéneket éneklí: ÉE 105

1. Feltámadt már dicsőségben
 az Isten szent Fia.
 Örövez már győzelmében
 világ megváltója.
 R. Érettünk vállalt sebhelyek
 már dicsőségben fénylenek,
 alle-, alleluja.

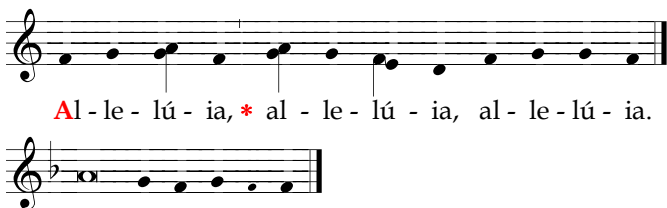
2. A kereszten oldalából
 vér és víz áradott,
 e forrásból a világnak
 új élet támadott.
 R. Érettünk...

3. Várja immár fenn a mennyben
 Atyjánál székhelye,
 váltságunk lett kínhalála,
 közbenjár érdeme.
 R. Érettünk...

A nép áldozására való előkészület a szokott módon történik, az áldoztatás alatt a gyülekezet népéneket énekel: ÉE 163, mint fõntebb, a 29. oldalon. Az áldoztatás után rövid vesperást végzünk, a Magnificat alatt tömjénezéssel. A zsoltár antifónáját az előénekesek kezdik:

Vesperás

Antiphona | *Alleluia*

116. zsoltár | 6. tónus

DICSÉRJÉTEK az Urat, minden **nem**zetek, *
dicsérijétek őt, minden **né**pek;
Mert megerősödött rajtunk az ő irgalmassága, *
és az Ur igazvolta örökké **meg**marad!
Dicsőség az Atyának és Fiúnak *
és Szentlélek Istennek!
Miképpen kezdetben vala, most és **mind**enkor *
és mindörökkön örökké! **Ámen. ANT.**

A Magnificat-antifónát a celebráns intonálja:

Antiphona | *Vespere autem sabbati*

A boldogságos Szűz éneke | 8g. tónus

MAGASZTALJA *

az én lelkem az Urat;

És örvendezik az én lelkem *

az én üdvözítő Istenemben;

Mert meglátta az ő szolgálójának alázatosságát, *

és íme, mostantól fogva boldognak mondanak engem

minden nemzetek;

Mert nagy dolgot cselekedett énvelem a Hatalmas, *

és szent az ő neve;

És az ő irgalmassága nemzetségről nemzetségre *

azokon, kik őt félik!

Hatalmasságot cselekedett az ő karjával, *

szétszórta a gőgösöket szívüknek elbizottsága által.

Letette a hatalmasokat a székről, *

és fölmagasztalta az alázatosakat.

Az éhezőket betöltötte jókkal, *

és a gazdagokat üresen küldte el.

Fölvette Izráelt, az ő szolgáját, *

hogy ne felejtse irgalmasságát;

Miképpen megmondotta vala atyáinknak, *

Ábrahámnak és az ő maradékának mindörökké.

Dicsőség az Atyának és Fiúnak *

és Szentlélek Istennek!

Miképpen kezdetben vala, most és mindenkor *

és mindörökkön örökké! **Ámen. ANT.**

A vesperás könyörgése helyén a pap a Spíritum nobis posztkommúniót imádkozza, magyar fordítása:

A te szeretetednek Lelkét öntsd belénk, Urunk, hogy akiket a húsvéti szentségekkel jóllakattál, azokat atyai jóságoddal tedd szívükben is egyetértőkké. A mi Urunk...

Ite missa est

I - te mis-sa est, al - le - lú - ia, al - le - lú - ia.
De - o grá - ti - as, al - le - lú - ia, al - le - lú - ia.

Népeénk kivonulásra, illetve amíg a pap átöltözik: ÉE 104

1. Krisztus, az Úr, feltámadott,
 alleluja, alleluja,
 reményt minékünk így adott,
 alle-, alleluja:

2. Hogy mi is mind feltámadunk,
 alleluja, alleluja,
 dicsőségbe eljutunk,
 alle-, alleluja.

3. Feltámadása Krisztusnak,
 alleluja, alleluja,
 romlása lőn a pokloknak,
 alle-, alleluja.

4. Maradjon mindig ő velünk,
 alleluja, alleluja,
 kiben megújult életünk,
 alle-, alleluja!

5. Élünk azért az Istennek,
 alleluja, alleluja,
 Atya, Fiú, Szentléleknek,
 alle-, alleluja!

Feltámadási körmenet

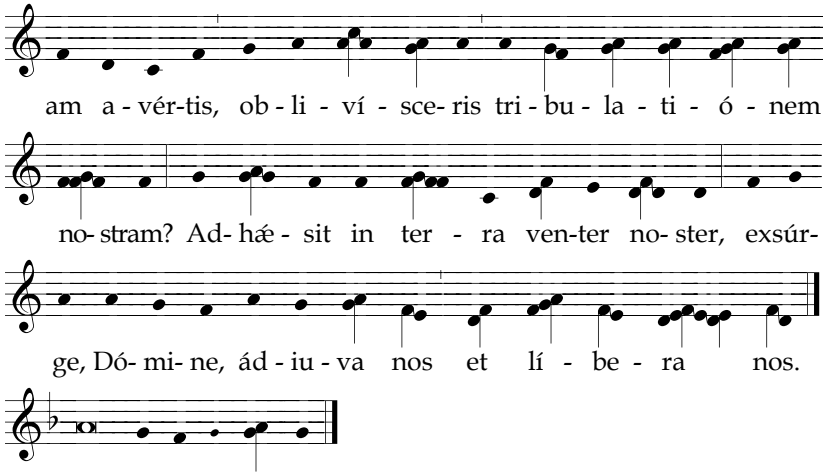
A pap kezdi, majd a kar folytatja:

Ex - súr - ge, * qua - re ob-dór-mis, Dó- mi- ne? Ex- súr- ge,

et non re-pél - las in fi - nem; Qua - re fá - ci - em tu-

138. zsoltár | 1g. tónus

URAM, te megvizsgáltál és ismersz **engem**, *
tudod, ha leülök és *ha fölkelek*.

Ismered az én gondolataimat távol**ból** is, *
figyeled járásomat és *nyugvásomat*.

Előre látod minden **utamat**, *
még nyelvemre sem jött a szó, és *te már ismered*.

Mindenfelől körülveszel **engem**, *
és reám tetted *a kezedet*.

Csodálatos előttem a te **tudásod**, *
magasságos az, és *föl nem érhetem*.

Hová menjek a te lelked **elől**, *
és hová fussak a te *színed* elől?

Ha fölmegek az égbe, te **ott** vagy, *
ha leszálok az alvilágba, *jelen vagy ott* is.

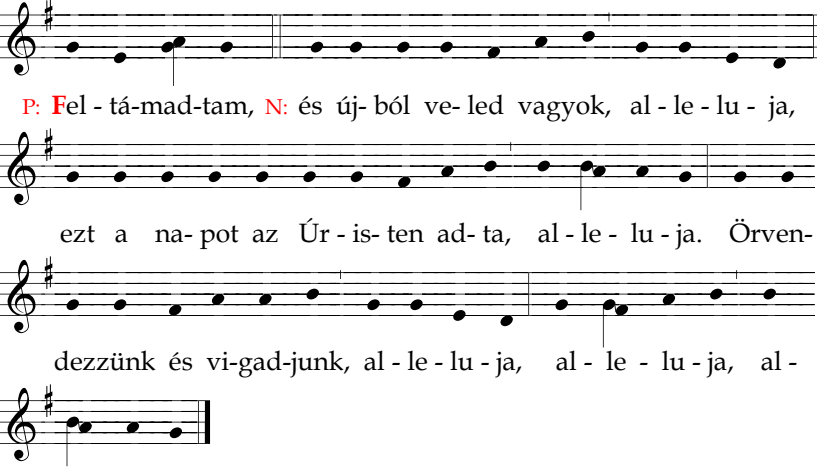
Ha fölölteném a hajnal **szárnyait**, *
vagy laknék a tenger végső *határain*;

Oda is a te kezed viszen **engem**, *
és a te jobb kezed *tart meg engem*;

És ha mondanám: †
Talán a sötétség elföd **engem**, *
világosság helyett az éjszaka vegyen *körül engem*;

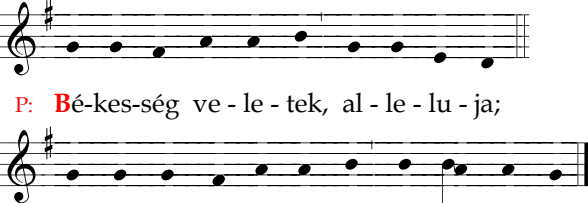
De a sötétség nem sötét neked, †
és az éjszaka fénylik, mint a **nappal**, *
sötétsége neked *világosság*.
Hiszen te alkottad veséimet, *
te szőttél engem *anyám méhében*.
Hálát adok néked, mert csodálatos módon alkottál, †
csodálatosak a te cselekedeteid, *
jól tudja ezt *az én lelkem*.
Előtted nem voltak rejtve csontjaim, †
midőn formálódtam a **rejtekekben**, *
formálódtam mintegy a *föld mélyében*.
Még tökéletlen voltam, s már láttak szemeid, †
és könyvedbe írva voltak minden **nappalaim** *
elgondolva, midőn még soruk *el sem kezdetett*.
Mily tiszteletreméltók nekem a te gondolataid, ó, **Isten**, *
igen hatalmas a **számuk**!
Sorolnám őket egész éjszaka, †
de számosabbak a **homoknál**, *
fölkelek és ismét *veled vagyok*.
Bárcsak elvesztenéd, Isten, a bűnösöket, *
távozzatok tőlem, *vérengző emberek*;
Kik tefelőled gonoszul **szóltak**, *
és hiúságukban *fölkelnek ellened*!
Ne gyűlöljem, Uram, a téged gyűlölőket, *
és ne irtózzam-e a téged *támadóktól*?
Tökéletes gyűlölséggel gyűlölöm **azokat**, *
és nekem ellenségeim **lettek**.
Vizsgálj meg, Isten, és tudjad a **szívemet**, *
tégy próbára és ismerd meg *ösvényeimet*;
És lássad, vajon a hamisságnak útja nagyon-e **bennem**, *
és vezess engem az **örök úton**!
Dicsőség az Atyának és **Fiúnak** *
és *Szentlélek Istennek*!
Miképpen kezdetben vala, most és **mindenkor** *
és mindörökkön örökké! **Ámen. ANT.**

A pap a zsoltározás alatt vállvélumot vesz, tömjént tesz a parázsra, megtömjénezi az Oltáriszentséget, majd óvatosan kiemeli, leleplezi, és az antifóna visszatérése után éneklí, a gyülekezet pedig felel:

P: Fel - tá-mad-tam, N: és új- ból ve- led vagyok, al - le - lu - ja,
 ezt a na- pot az Úr - is- ten ad- ta, al - le - lu - ja. Örven-
 dezzünk és vi-gad-junk, al - le - lu - ja, al - le - lu - ja, al -
 le - lu - ja!

Ezalatt a főoltárhoz vonulnak, ahol a pap háromszor, a nép felé fordulva, egyre emelkedő hangon éneklí, a gyülekezet pedig válaszol:

P: Bék- kes- ség ve - le - tek, al - le - lu - ja;
 N: Én vagyok, ne fél- je - tek, al - le - lu - ja.

A harmadik Békesség után a pap intonálja az alábbi népéneket (ÉE 99), mire föláll és megindul a körmenet kereszttel, a feltámadt Krisztus-szoborral, fáklyákkal, tömjénezőkkel és az Oltáriszentséggel:

1. Föltámadt Krisztus e napon. Alleluja, hála legyen az Istennek!

2. Hogy minden ember vigadjon.

3. Értünk halált ki szenvedett.

4. S megoáltott minden lelkeket.

5. Mennek a szent nők sírjához.

6. Kenetet visznek Krisztushoz.

7. Fényes szép anygalt látnak ott.

8. S hallának boldog szózatot.

9. Ti félénk asszony emberek.

10. Galileába menjete!
11. Tudják meg az apostolok.
12. Hogy az Úr él, s feltámadott.
13. Megjelent ő szent Anyjának.
14. Kesergő szent Magdolnának.
15. Megjelent aztán Péternek.

16. Megjelent majd a hívőknek.
17. Húsvéti boldog lélekkel.
18. Dicsérjük Istent énekekkel!
19. Dicsőség Szentháromságnak.
20. Adjunk ma hálát Urunknak!

A körmenetben az előénekeseket követve a gyülekezet népekeket énekel, a 192–202. oldalakon található húsvéti énekek közül. A menetet a Te Deum éneklése zárja (lásd a 203–207. oldalakon). Visszatéréskor állva éneklük a Boldogságos Szűz tiszteletére:

Antiphona | *Regina cæli lætare*

Re - gi - na cæ - li, læ - tá - re, al - le - lú - ia,
 qui - a, quem me - ru - í - sti por - tá - re,
 al - le - lú - ia, re - sur - ré - xit, sic - ut di - xit,
 al - le - lú - ia, o - ra pro no - bis De - um, al -
 le - lú - ia!

Versiculus

¶. Gaude et lætare, Virgo María!

℞. Quia surréxit Dóminus vere, allelúia.

Oratio Orémus.

DEUS, qui per resurrectionem Fílii tui, Dómini nostri, Iesu Christi, famíliam tuam lætificáre dignátus es: præsta, quæsumus, ut per eius Genitricem, Vírginem Mariám, perpétuæ capiámus gáudia vitæ. Per eúndem Christum, Dóminum nostrum. **R.** Amen.

Ezután a celebráns térdenállva kezddi:

Tantum ergo sacraméntum
venerémur cernui,
et antiquum documéntum
novo cedat ritui,
præstet fides suppleméntum
sénsuum deféctui!

Genitóri Genitóque
laus et iubilátio,
salus, honor, virtus quoque
sit et benedíctio,
Procedénti ab utróque
compar sit laudátio!

Versiculus

V. Panem de cælo præstitísti eis, allelúia!

R. Omne delectaméntum in se habéntem, allelúia!

Oratio Orémus.

DEUS, qui in nobis sub sacraménto mirábili passiónis tuæ memóriam reliquísti: tríbue, quæsumus, ita nos corporis et ságuinis tui sacra mystéria venerári, ut redemptionis tuæ fructum in nobis iúgiter sentiámus! **R.** Amen.

Ezután a pap szentségi áldást ad, majd a tabernákulumba helyezi az Oltáriszentséget.

Kompletórium

DP 276–278., mindjárt a 199. oldali Allelúia antifónával kezdve, a zsoltárok és a kanti-kum Glória nélkül, köztük Hæc dies és Pascha nostrum, mint vasárnap, a megfelelő tételeknél, a 180–181. és 182. oldalakon. A Nunc dimíttis antifónája:

Al - le - lu - ja! * Krisztus a mi Pászkánk, al - le - lu - ja,

ki föl - ál - do - zott Bá - rány, al - le - lu - ja, al - le - lu - ja.

Ezt követi a Spíritum nobis könyörgés, mint fentebb, a 168. oldalon, majd a Deus, qui illúminas (DP 20). Benedicámus Dómino, allelúia, allelúia.

HÚSVÉTVASÁR NAP

Dominica resurrectionis

Matutínium

Matutínium a húsvéti füzet szerint. A Te Deum előtt – azaz a zsoltosmát az utolsó responzórium után, a 19. oldalon megszakítva – a kijelölt énekesek a „Visitatio sepulcri” húsvéti misztériumjátékot adják elő díszesebb dallammal, melynek végén a „Krisztus feltámadott” éneket az egész néppel együtt éneklük:

Ludus paschalis | *Visitatio sepulcri* (CGH alapján)

Mi - dőn elmúlt a szom - bat, Má - ri - a Mag - da - lé -

na és Má - ri - a, Ja - kab any - ja és Sza - lo - me

fű - sze - re - ket vá - szá - rol - tak, * hogy el - men - vén meg -

ken - jék Jé - zust. Al - le - lu - ja, al - le -

lu - ja. **¶. És** ko - rán reg - gel, egy nappal szombat

u - tán a sír - bolt - hoz men - tek, a nap már fel -

kelt. * Hogy el - men - vén. **Három asszony:** Ki hen - ge - rí - ti

el né - künk az aj - tó - ból a kö - vet, a - mely a

szentsírt el - fö - di e - lő - lünk? **Két angyal:** Kit ke - res - tek,

ó, ti fé - lénk asszony - né - pek, si - rán - koz - va e sír - ban?

Asszonyok: Jé - zust, a Ná - zá - re - tit, a meg - fe -

szí - tet - tet ke - res - sük. **Két angyal:** Nincs már itt, fel -

tá-madt, e - lőt - te - tek megy Ga - li - le - á - ba, meg-lát - já-

tok majd ott őt, a - mint meg-mondot - ta. **Két asszony:**

A sír - bolt-hoz si - rán-koz - va mentünk, ö-römmel lát-

tuk ott az Úr-nak an-gya-lát, ki azt mondta, hogy fel - tá-

madt már Jé-zus. **Jézus:** Asszony, mi - ért sírsz? Kit ke - re-

sel, Má - ri - a? **Magdolna:** Ó, Mes - ter! **Jézus:** Ne é-

rints en - gem, menj el és mondd test-vé - re - im - nek:

Föl-megyek az én A-tyámhoz, a ti A - tyá - tok-hoz.

Tanítványok: Má - ri - a, szent asszony, mondd, mit lát - tál u - ta - don?

Magdolna: Az é - lő Krisz-tus-nak sír - ját sa Fel-kelt-nek lát-tam
gló-ri - á - ját, an-gya-li ta-nú-kat, szem-fe-dőt és gyolcsokat.
Fel-tá-madt re-ményem, Krisz-tus, Ga-li-le-á-ba e-lé-
tek in-dult. **Mind:** Krisztus fel-tá-ma-da mind ő nagykín-já -
ból, e-zen mi is ö-rül-jünk, Krisztus le-gyen remé-nyünk,
kir-je-lej-szon.

Ezek után az officiáns a Te Deum-ot intonálva folytatja a matutínumot, amint a füzet 19. oldalán áll. Benedicámus helyett az előénekesek a Surréxit Christus hódie trópust éneklik (lásd a 208–209. oldalakon).

Rövidített prima

A bevezető részek a szokásosak, de a himnusz elmarad. Antifóna:

Al-le-lu-ja * al-le-lu-ja, al-le-lu-ja. 8c

Ezután a 117. zsoltárt énekelték: DP 169–171. Kapitulum, responzorium és verzikulus nincs, helyettük Hæc dies és Pascha nostrum, mint vasárnap, a megfelelő tételeknél, a 180–181. és 182. oldalakon. Könyörgés: Spíritus nobis, mint föntebb, a 168. oldalon, illetve Dómine, sancte Pater: DP 14.

Szentmise

A szköla a Resurréxi introitust énekli:

Introitus 4 | *Resurrexi et adhuc tecum sum*

Re - sur - ré - xi, * et ad - huc te-cum sum, al - le -

lú - ia; po - su - í - sti su - per me ma-num tu -

am, al - le - lú - ia; mi - rá - bi - lis fac - ta

est sci - én - ti - a tu - a, al - le - lú - ia, al -

le - lú - ia. V.Dó - mi - ne, pro-bá - sti me et cog - no - ví -

sti me, * tu cog - no - ví - sti ses - si - ó - nem me-am et re - sur -

rec-ti - ó - nem me-am. E u o u a e.

Majd a gyülekezet megismétli magyarul, egyszerűbb dallamon:

Introitus | *Feltámadtam* (GH 170)

Fel-tá-mad-tam, és új-ból ve-led va-gyok, al-le-lu-ja.

Re-ám tet-ted a ke-ze-det, al-le-lu-ja, al-le-lu-ja.

5. tónus

Uram, Te megvizsgáltál és ismersz **engem**, *
tudod, ha leülök, és ha **föl**kelek.

Láttad előre minden **utamat**,
csodálatos előttem a Te **tudásod**. **ANT.**

Dicsőség. **ANT.**

Kýrie, *mint nagyszombaton, a 157. oldalon, de trópusok nélkül:*

Kyrie | *Lux et origo*

Ký - ri - e, e - lé - i - son. 3×

Chri - ste, e - lé - i - son. 3×

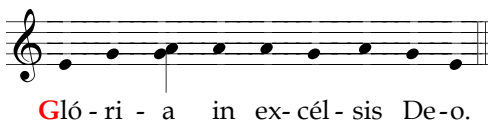
Ký - ri - e, e - lé - i - son. 2x

Ký - ri - e, e - lé - i - son.

Glória, *mint nagycsütörtökön, a 17. oldalon:*

Gloria | *Missa mundi*

Gló - ri - a in ex - cél - sis De-o.

A pap ezután a Deus, qui hodierna die *kollektát recitálja, magyar fordítása:*

Isten, ki a mai napon Egyszülötted által az örökkévalóság kapuját a halál legyőzése árán előtűnk kitértad, ébresztő sugallataidból fakadt vágyainkat kísérd is segítségdel! Ugyanazon a mi Urunk...

Az alszerpap/lektor magyarul olvassa a szentleckét (1K 5,7-8):

Szentlecke (1K 5,7-8) Atyámfiai!

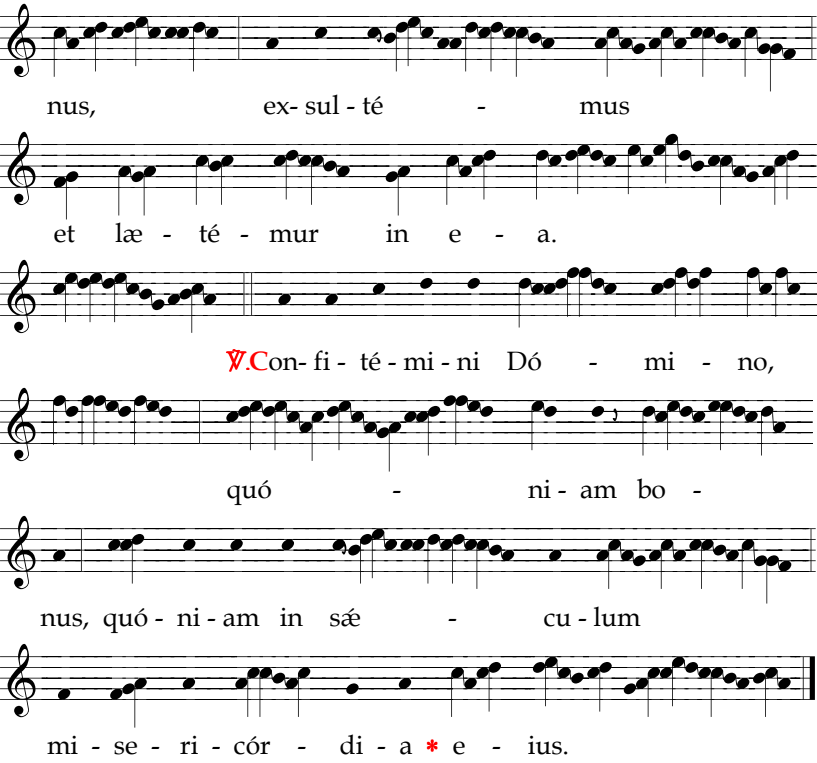
TISZTÍTÁSOK ki a régi kovászt, hogy új tészták legyetek, a mint hogy kovásztalanok vagytok. Mert a mi húsvéti bárányunk, Krisztus fölálodoztatott. Azért lakozzunk, nem a régi kovással, sem a gonoszság és álnokság kovászával, hanem a tisztaság és igazság kovásztalanaival!

A szköla ezután graduálét énekel.

Graduale 2 | *Hæc dies*

Hæc di - es * quam fe - cit Dó - mi-

nus, ex-sul-té - mus

et læ - té - mur in e - a.

✠ Con-fi - té - mi - ni Dó - mi - no,

quó - ni - am bo -

nus, quó - ni - am in sáe - cu - lum

mi - se - ri - cór - di - a * e - ius.

Graduále | Ez az a nap ✠. Há-lát adjatok (GH 171)

Ez az a nap, melyet az Úr szerzett nekünk: ör-ven-dez-zünk

s ví-gad-junk raj - ta. ✠. Há-lát ad - ja - tok az Úr-nak, mert jó,

mert az ő ir - gal-mas-sá - ga ö - rök - ké - va - ló. **E**z az a nap.

A szkóla alleluját énekel:

Alleluia 7 | *Pascha nostrum immolatus est*

Al- le - lú - ia. *

Pa-scha no - strum im-mo - lá -

tus est Christus.

E - pu - lé - mur in á - zy -

mis sin - ce - ri - tá - tis et ve - ri - tá - tis.

Alleluja | *A mi húsvéti Bárányunk (GH 172)*

8g. tónus

♣. A mi húsvéti Bárányunk, *
förládoztatott **Krisztus**. ALLELUJA.

♣. Üljük meg a húsvéti lakomát *
a tisztaságnak és igazságnak →
kovásztalan kenyérével!

Az Allelúia nem tér vissza, hanem mindjárt kezdődik a szekvencia, amelynek páros verseibe a gyülekezet is bekapcsolódhat:

Prosa | *Victimæ paschali laudes* (GH 172)

VÍ - cti - mæ pa - schá - li lau - des ím - mo - lent Chri - sti - á - ni.

A - gnus red - é - mit o - ves: Chri - stus ín - no - cens Pa - tri re - con -

ci - li - á - vit pec - ca - tó - res. **M**ors et vi - ta du - él - lo con -

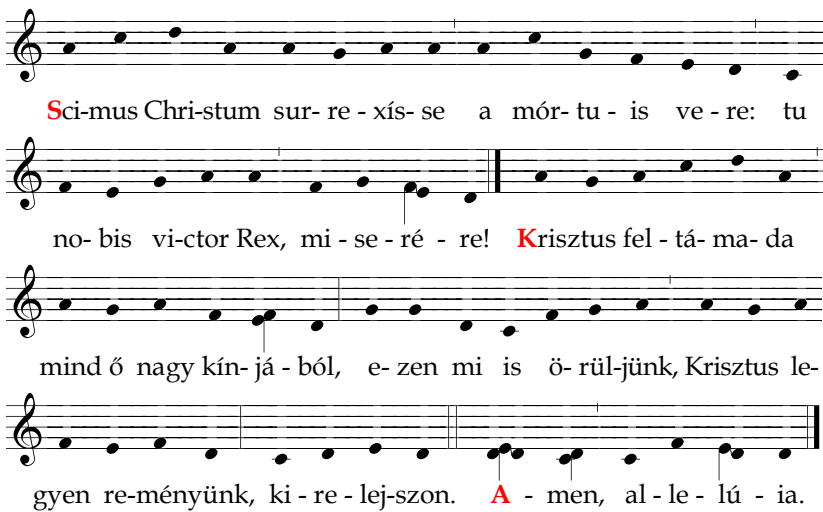
fli - xé - re mi - rán - do: dux vi - tæ mór - tu - us re - gnat vi - vus.

Dic no - bis Ma - rí - a: Quid vi - dí - sti in vi - a? **S**e - púl - crum

Chri - sti vi - vén - tis et gló - ri - am vi - di re - súr - gen - tis;

An - gé - li - cos te - stes su - dá - ri - um et ve - stes. **S**ur - ré - xit

Chri - stus spes me - a, præ - cé - det su - os in Ga - li - læ - am.

Sci-mus Chri-stum sur-re-xís-se a mór-tu-is ve-re: tu
no-bis vi-ctor Rex, mi-se-ré-re! **K**risztus fel-tá-ma-da
mind ő nagy kín-já-ból, e-zen mi is ö-rül-jünk, Krisztus le-
gyen re-ményünk, ki-re-lej-szon. **A**-men, al-le-lú-ia.

A szekvencia után a diákonus/pap magyarul éneklí az evangéliumot (Mc 16,1-7), ünnepélyes dallammal:

☩. Dóminus vobíscum!

☩. Et cum spírítu tuo!

☩. Sequéntia sancti Evangélii, secúndum Marcum.

☩. Glória tibi, Dómine!

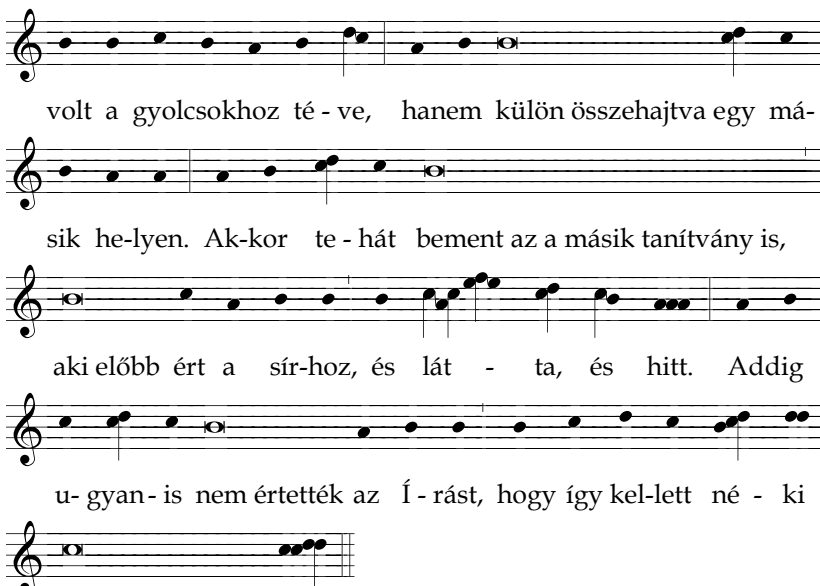
Evangélium | Mc 16,1-7 (NH 339-340)

Egy nap-pal szombat u-tán, kora reggel, mikor még ső-tét-ség
va-la, a sírbolthoz jött Mári-a Magdol-na, és látta, hogy a kő
el van hengerít-ve a sír-tól. El-futott tehát Si-mon Pé-ter-hez,

és a másik tanítványhoz, akit sze-re-tett Jé-zus, és mon-dá
né-kik: El-vit-ték az Urat a sírból, és nem tudjuk, ho-vá
tet-ték. Kiment a-zért Pé-ter és a má-sik ta-nít-vány,
és a sírhoz men-tek; ők együtt futot-tak ketten, de a másik
tanítvány gyorsabban fu-tott, mint Pé-ter, és előbb ért a sír-hoz.
És behajolva meglátta a lera-kott gyolcsokat, de mégsem ment
be a sír-bolt-ba. O-da-ért pe-dig Si-mon Pé-ter is,
kö-vet-ve őt, és bement a sír-ba, és meglátta a le-ra-kott
gyolcso-kat, és a szemfedőt is, mely az Úr fe-jén volt, s ez nem

volt a gyolcsokhoz té - ve, hanem külön összehajtva egy má-
sik he-lyen. Ak-kor te - hát bement az a másik tanítvány is,
aki előbb ért a sír-hoz, és lát - ta, és hitt. Addig
u- gyan- is nem értették az Í - rást, hogy így kel-lett né - ki
föltámadni a halál-ból.

Prédikáció előtti népének: Krisztus feltámadta, **mint nagyszombaton, a 164. oldalon.**
Credo **mint nagycsütörtökön, a 6-8. oldalon.** A Terra trémuit **offertóriumot a szkóla**
énekli latinul:

Offertorium 4 | Terra tremuit et quievit

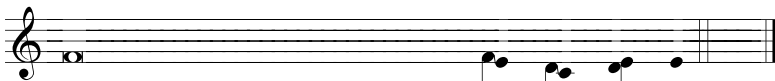

Ter - ra * tré - mu - it, et qui - é - vit,
dum re-súr - ge - ret in iu - dí - ci - o De -
us, al - le - - lú - ia.

Majd magyarul:

Offertórium | A föld megrendült és megcsöndesedett (GH 174)

Al - le - lu - ja! * Al - le - lu - ja! ♯. A föld megren-
 dült és meg csön-de - se-dett, mert föl - kelt az ítélet - re az
 Is - ten. * ♯. Meg is - mertette magát Júde - á - ban az Is - ten,
 nagy az Ő neve Iz - rá - el - ben. ** Al - le - lu - ja, al -
 le - lu - ja! ♯. A Béke Városában van az Ő haj - lé - ka,
 Sion hegyén az Ő la - kó - he - lye. *** Al - le - lu - ja, al -
 le - lu - ja, al - le - lu - ja! ♯. Ott tör - te meg a nyilak
 villámaid, a pajzsot, a kardot és a há - bo - rú t, tűn - dő -

kölsz Te csodálatosan az örökkéva-ló he - gyek-ről. **

Szükség esetén énekelhető még felajánlási énekként az Úr Krisztus feltámadott, mint nagyszombaton, a 164. oldalon. A felajánlás végén a pap csöndben imádkozza a Súszi-pe, quæsumus **szekrétát, magyar fordítása:**

Népednek könyörgéseit fogadd el, kérünk Urunk, a bemutatott áldozati adományokkal együtt, hogy miután azok a húsvéti misztériumokba bevitetnek, a te működésed folytán nekünk az örökkévalóságra szóló orvossággá váljanak! A mi Urunk...

Húsvéti prefáció és Sanctus, mint főntebb:

Sanctus | Lux et origo

San-ctus, san-ctus, san-ctus Dó-mi-nus De-us Sá-

ba-oth. **P**le-ni sunt cæ-li et ter-ra gló-ri-a

tu-a. **H**o-sán-na in ex-cél-sis. **B**e-ne-dí-ctus, qui

ve-nit in nó-mi-ne Dó-mi-ni. **H**o-sán-na

in ex-cél-sis.

A szentmise rendje a szokásos, de a pap a kánon első szakaszában különlegesen is megemlékezik az ünnepről. Úrfelmutatás után a szköla többszólamú motettát, vagy a gyülekezet népéneket énekel. A Pax Dómini után:

Agnus Dei | *Lux et origo*

A - gnus De - i, qui tol - lis pec - cá - ta mun - di: mi - se -

ré - re no - bis. (2×)

A - gnus De - i, qui tol - lis pec - cá - ta mun - di: do - na

no - bis pa - cem.

Az áldozási előkészület a szokásos, a Dómine, non sum dignus-ok után a szkóla latinul kezdi a Pascha nostrum **kommúniót**:

Communio 6 | *Pascha nostrum immolatus est*

Pa - scha no - strum * im - mo - lá - tus est Chri - stus,

al - le - lú - ia; í - ta - que e - pu - lé - mur in

á - zy - mis sin - ce - ri - tá - tis et ve - ri - tá - tis,

Majd a gyülekezet magyarul megismétli:

Kommunió | *A mi húsvéti bárányunk* (GH 175)

Al - le - lu - ja! * A mi hús-vé - ti Bá - rá-nyunk, al - le -
lu - ja, föl - ál - doz - ta - tott Krisztus, al - le - lu - ja, al - le -
lu - ja. Al - le - lu - ja! Űl - jük hát e la - ko-mát, al - le -
lu - ja, a tisztaság és igazság kovásztalan ke-nye - ré - vel,
al - le - lu - ja, al - le - lu - ja. 5. tónus

Hálát adjatok az Úrnak, **mert** jó,
mert az Ő irgalmassága örökkévaló!

Az Úr jobbjá győzelmet szerzett, †
az Úr jobbjá felmagasztalt **engem**, *
az Úr jobbjá **győzelmet szerzett**. **ANT.**

Nem halok meg, hanem élek, *
és hirdetem az Úrnak **műveit**.

A Kő, melyet megvetettek az építők, *
az lett most **Szegletkővé**. **ANT.**

Az Úrnak **műve** ez, *

és csodálatos a mi **szemeink** előtt.

Ez az a nap, melyet az Úr szerzett **nekünk**, *

örvendezzünk és **vigadjunk rajta**. **ANT.**

Tartsatok ünnepet lombos ágakkal, *

föl, egészen a **magas oltárig**.

Hálát adjatok az Úrnak, **mert** jó, *

mert az Ő irgalmassága **örökkévaló**. **ANT.**

Dicsőség. **ANT.**

Szükség szerint énekelhető még a Feltámadt már dicsőségben népének, mint nagyszombaton, a 165. oldalon. A purifikáció után a pap elolvassa a kommúniót, majd fennhangon recitálja a Spiritum nobis posztkommúniót, mint nagyszombaton, a 168. oldalon. Ite missa est ugyanott. Énekek kivonulásra, ÉE 224:

1. Mennynye Királyné Asszonya,
örülj, szép Szűz, alleluja!
Mert kit méhedben hordozni
méltó voltál, alleluja;

2. Amint megmondotta vala,
föltámadott, alleluja!
Imádd Istent, hogy lemossa
bűneinket, alleluja!

és ÉE 104:

1. Krisztus, az Úr, feltámadott,
alleluja, alleluja,
reményt minékünk így adott,
alle-, alleluja:

4. Maradjon mindig ő velünk,
alleluja, alleluja,
kiben megújult életünk,
alle-, alleluja!

2. Hogy mi is mind feltámadunk,
alleluja, alleluja,
dicsőségébe eljutunk,
alle-, alleluja.

5. Éljük azért az Istennek,
alleluja, alleluja,
Atya, Fiú, Szentléleknek,
alle-, alleluja!

3. Feltámadása Krisztusnak,
alleluja, alleluja,
romlása lőn a pokloknak,
alle-, alleluja.

Függelék

Krisztus feltámad

Föltámadt Krisztus e napon

100

Föl - tá - madt Krisz - tus e na - pon,
R) al - le - lu - ja, há - la lé - gyen az Is - ten - nek.

2. Hogy minden ember vigadjon. R)	11. Tudják meg az apostolok, R)
3. Értünk halált ki szenvedett, R)	12. hogy az Úr él s feltámadott. R)
4. s megváltott minden lelkeket. R)	13. Megjelent ő szent anyjának, R)
5. Mennek a szent nők sírjához, R)	14. kesergő szent Magdolnának. R)
6. kenetet visznek Krisztushoz. R)	15. Megjelent aztán Péternek, R)
7. Fényes szép angyalt látnak ott, R)	16. megjelent majd a híveknek. R)
8. s hallának boldog szózatot. R)	17. Húsvéti boldog lélekkel R)
9. Ti, félénk asszonyemberek, R)	18. dicsérjük Istent énekkel. R)
10. Galileába menjetek! R)	19. Dicsőség Szentháromságnak, R)
20. adjunk ma hálát Urunknak. R)	

Úr Krisztus feltámadott

103 *Poco rubato*

Úr Krisztus fel - tá - ma - dott, ránk malaszt - ja á - ra - dott,
szent vé - ré - nek hul - lá - sa lőn poklok - nak rom - lá - sa.
R) Meg - vál - tot - ta Is - ten mind e vi - lá - got
szent ha - lá - lá - val.

2. Első Ádám vétkezett,
mindnyájunkat megsebzett,
de a kegyes Úristen
könyörült az emberen. **R)**
3. Új Ádám lett szent Fia,
életünket újítja,
poklok zárját megtöri,
rabságunkat elveszi. **R)**
4. Méltó azért vigadni,
Húsvét titkát dicsérni.
Éljünk az új életnek,
adjunk hálát Istennek! **R)**

Krisztus, az Úr feltámadott

104

Krisztus, az Úr fel - tá - ma-dott,
al - le - lu - ja, al - le - lu - ja,
reményt mi - né - künk így a - dott,
al - le-, al - le - lu - ja.

<p>2. Hogy mi is mind feltámadunk,
alleluja, alleluja,
dicsőségébe eljutunk,
alle-, alleluja.</p>	<p>4. Maradjon mindig Ó velünk,
alleluja, alleluja,
kiben megújult életünk,
alle-, alleluja!</p>
<p>3. Feltámadása Krisztusnak,
alleluja, alleluja,
romlása lón a pokolnak,
alle-, alleluja.</p>	<p>5. Élünk azért az Istennek,
alleluja, alleluja,
Atya-, Fiú-, Szentléleknek,
alle-, alleluja.</p>

Feltámadt már dicsőségben

Fel-támadt már di-csőségben az Isten szent Fi-a.
Ör-vendez már győzelmében vi-lág Megvál-tó-ja.

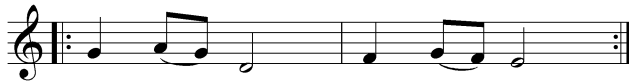
R) É-rettünk vállalt sebhelyek Al-le-, al-le-lu-ja.
már di-csőségben fénylenek.

2. A kereszten oldalából vér és víz áradott,
e forrásból a világnak új élet támadott. **R)**
3. Várja immár fenn a mennyben, Atyjánál székhelye,
váltságunk lett kínhalála, közbenjár érdeme. **R)**

Örvendetes napunk támadt

Ör - ven - de - tes na - punk tá - madt,
Jé - zus Krisztus mert fel - tá - madt.

Ör - vend - jük, ví - gad - junk,
ví - gan mind most mond - junk

al - le-, al - le - lu - ját!

<p>2. Szent asszonyok a kősírhoz
visznek fűszert, holt Krisztushoz,
szívük elfogódott,
hogy Uruk nem volt ott,
alle-, alleluja.</p>	<p>4. Urunkat ha látni vágytok,
ti és a hű tanítványok,
Galileában vár,
feltámadt, nincs itt már,
alle-, alleluja.</p>
<p>3. Fájdalmuk nagy örömmre vált,
fényes angyal eléjük állt,
Jézusról hirdeti,
hogy sír már nem fedí,
alle-, alleluja.</p>	<p>5. Jézust hogy ők megtalálták,
szavait is meghallották:
Hívek, ne féljete,
békeesség veletek!
Alle-, alleluja.</p>

Ó, ifjak, lányok, gyermekek

Ó, if - jak, lá - nyok, gyer - me - kek,
az an - gyal - szó - ból ért - se - tek,

fel - támadt Krisz - tus ér - te - tek, al - le - lu - ja.

R) Al - le - lu - ja, al - le - lu - ja, al - le - lu - ja.

2. Itt áll az Úr most köztetek:
„Békesség, már ne féljete!'
Én vagyok, bennem higgyetek!” Alleluja. R)
3. Ezen a szent-szent ünnepen
ujjongva csengő éneken
Urunkat áldjuk szüntelen, alleluja. R)
4. Illő, mert ily jót tett velünk,
átadva néki hú szívünk,
Istennek hálát zengenünk, alleluja. R)

Üdvöztőnk feltámadott

110

Üd - vö - zítőnk fel - tá - ma-dott,
 al - le - lu - ja, al - le - lu - ja,
 szen-tel - jük ví - gan e na - pot,
 al - le-, al - le - lu - ja.

2. A MESSIÁS feltámadott,
 alleluja, alleluja,
 beteljesült, mi íratott,
 alle-, alleluja.

3. ÉLETADÓNK feltámadott,
 alleluja, alleluja,
 kegyelme most kiáradott,
 alle-, alleluja.

4. VIGASZTALÓNK feltámadott,
 alleluja, alleluja,
 elűzte már a bánatot,
 alle-, alleluja.

5. ÖRÖMNAPOUNK feltámadott,
 alleluja, alleluja,
 ránk oly szép hajnal virradott,
 alle-, alleluja.

Krisztus, virágunk

Krisz-tus, vi - rá - gunk, szép ter-mő á - gunk,

R) fel - tá - madt Krisz - tus, ví - gad - junk,
a bűn-ből mink is tá - mad - junk!

2. Ki feküdt sírban, felkele vígan. **R)**
3. Felkele fényünk, Krisztus, reményünk. **R)**
4. Jézus hogy felkelt, Szentírás bételt. **R)**
5. Jézusnak éljünk, semmit ne féljünk! **R)**
6. Dicsőség légyen Istennek égben! **R)**

Dicsőség, szent áldás, tisztesség

112 *Alla breve*

Di - cső - ség, szent ál - dás, tiszt - tes - ség

a föl - támadt Úr - nak, hús - vé - ti Bá - rány - nak

di - cső - ség, szent ál - dás, tiszt - tes - ség!

2. A halál és élet harcra szállt.
Meghalván az Élet a halálon úr lett.
A halál és élet harcra szállt.
3. Mit láttál, szent asszony, a sírnál?
Sírnak ürességét, Krisztus dicsőségét.
Mit láttál, szent asszony, a sírnál?
4. Fényes nap, úradta, ékes nap!
Isten adta nekünk, ezért örvendezzünk!
Fényes nap, úradta, ékes nap!

Te Deum

(Pap:) Te De - um lau - da - mus!

(Nép:) Té - ged, Is - ten, di - csé - rünk, * té - ged Úr - nak val - lunk.

2. Té - ged, ö - rök A - tyá - is - tent * minden te - remt - mé - nyed

tisz - tel. 3. Né - ked mindnyá - jan az an - gya - lok, *

néked az egek és minden ha - tal - mas - sá - gok, 4. Né - ked a

kerub és sze - ráf an - gya - lok * szün - te - len szó - val

é - ne - kel - nek: 5. Szent, szent! Szent, szent! *

Szent a seregeknek U - ra, Is - te - ne! 6. Tel - jes az ég

és a föld * Fel - sé - ged - nek di - cső - sé - gé - vel.

7. Té - ged az a - pos - to - lok - nak * di - cső - sé - ges ka - ra,

8. Té - ged a pró - fé - ták - nak * di - csé - re - tes szá - ma,

9. Té - ged a már - tí - rok - nak * fé - nyes se - re - ge di - csér.

10. Té - ged szé - les e vi - lá - gon * vall és dicsér az

A - nya - szentegy - ház. 11. Vég - he - tet - len * felséges

A - tyá - is - tent, 12. A te tisz - te - let - re mál - tó *

igaz és egyetlen - egy Fi - a - dat, 13. A Szent - lelket is, *

a Vi - gasz - ta - lót. 14. Te, di - cső - ség - nek *

Ki - rá - lya, Krisz - tus! 15. Te az A - tya - is - ten - nek *

örökkéva - ló Fi - a vagy. 16. Te a megszabadításért

fölvevén az em - be - ri ter - mé - sze - tet, * nem iszonyodtál a

Szűz - nek mé - hé - től. 17. Te meggyőz - vén a ha - lál

ful - lánk - ját, * megnyitád híveidnek a menny - or - szá - got.

18. Te az Is - tennek jobbján ülsz * Atyádnak di - cső - sé - gé - ben.

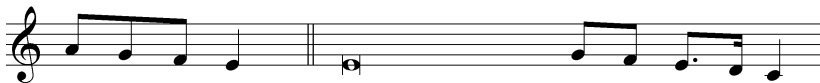
19. E vi - lág - ra jö - ven - dő bí - ró - nak * hiszünk, U - runk,

té - ged. 20. Téged azért kérünk, légy segítségé a te

szol - gá - id - nak, * kiket szent véreddel meg - vál - tot - tál.

21. Add meg, hogy az örök bol-dog-ság - ban * a te szenteid közé

szám-lál - tas-sunk. 22. Üdvözítsd, Uram, a te né - pe-det, *

áldd meg a te ö - rök - sé - ge-det! 23. És igazgasd, Uram, és

fel-ma-gasz-tal-jad * most és mind-ö - rök - ké! 24. Min - den

na-po-kon * ál - dunk té - ge-det! 25. És di - csér-jük

a te ne-ved ö - rök - ké * és mindörök - kön ö - rök-ké.

26. Mél - tóz - tassál, Uram, e ma - i na-pon * minden bűntől

minket meg - ő - riz-ni! 27. Kö-nyö-rülj raj-tunk, Úr-is-ten, *

kö-nyö - rülj mi-raj-tunk! 28. Legyen a te irgalmas - sá-god

mi-raj - tunk, * a - mint te - ben - ned bíz - tunk!

29. Te-ben-ned bíz-tam, U - ram, * so-ha meg nem szégye-nü-lők.

A - - men.

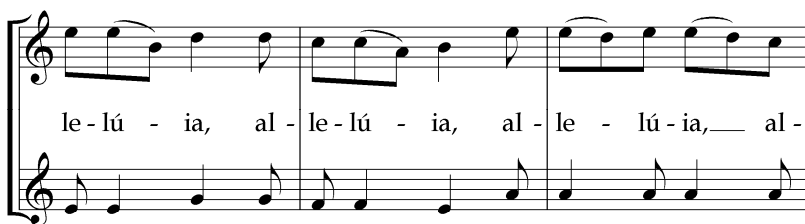
Surréxit Christus hódie

First system of musical notation. The treble staff begins with a treble clef and a key signature of one sharp (F#). The melody starts on a half note G4, followed by quarter notes A4, B4, and C5. The bass staff begins with a bass clef and a key signature of one sharp. It starts with a half note G2, followed by quarter notes A2, B2, and C3. The system concludes with a double bar line and repeat dots.

Second system of musical notation. The treble staff continues the melody with quarter notes D5, E5, F#5, and G5. The bass staff continues with quarter notes D2, E2, F#2, and G2. The lyrics "Sur-ré-xit_ Christus hó-di - e, hu-má - no pro_ so-" are written below the treble staff. The system concludes with a double bar line and repeat dots.

Third system of musical notation. The treble staff continues the melody with quarter notes A5, B5, and C6. The bass staff continues with quarter notes A2, B2, and C3. The lyrics "lá-mi - ne, _ al - le - lú-ia, al - le - lú - ia. _" are written below the treble staff. The system concludes with a double bar line and repeat dots.

Fourth system of musical notation. The treble staff continues the melody with quarter notes D5, E5, F#5, and G5. The bass staff continues with quarter notes D2, E2, F#2, and G2. The lyrics "Al-" are written below the treble staff. The system concludes with a double bar line and repeat dots.

<p>2. Mortem qui passus prídíe
Misérímo pro hómine.</p> <p>3. Mulíeres ad túmulum
Dona ferunt arómatum,</p> <p>4. Quaeréntes Iesum Dóminum
Qui est Salvátor hóminum,</p> <p>5. Album cernéntes ángelum
Annuntiántem gáudium:</p> <p>6. Mulíeres o trémulae,
In Galiláeam pérgite,</p> | <p>7. Discípulis hoc dícite,
Quod surréxit Rex glóriæ,</p> <p>8. Appáruit primo Matri,
Post Magdalénæ dolénti.</p> <p>9. Petro dehinc et céteris
Appáruit apóstolis.</p> <p>10. In hoc pascháli gáudio
Benedicámus Dómino.</p> <p>11. Glória tibi, Dómine,
Qui surrexísti hódie,
(húsvét után: e morte)</p> <p>12. Laudétur sancta Trínitas
Deo dicámus grátias!</p> |
|---|--|

TARTALOM

Nagycsütörtök

Közös bűnbánati liturgia	4
Szentmise	15
Az Oltáriszentség elrejtése	30
Vesperás	31
Oltárfosztás	38
Lábmosás	40
Virrasztás.....	43

Nagypéntek

Keresztúti ájtatosság	58
Előszenteltek liturgiája	69
Vesperás és sírbatétel	105

Nagyszombat

Lucernárium	109
Keresztvízszentelés	144
Keresztelés és litánia	153
Szentmise	157
Vesperás	166
Feltámadási körmenet	168
Kompletórium	173

Húsvétvasárnap

Matutínium	174
Rövidített prima	177
Szentmise	178

Függelék

Krisztus feltámadása	192
Föltámadt Krisztus e napon	193
Úr Krisztus feltámadott	194
Krisztus, az Úr feltámadott	195
Feltámadt már dicsőségben	196
Örvendetes napunk támadt	197
Krisztus feltámadott	198
Ó, ifjak, lányok, gyermekek	199
Üdvözítőnk feltámadott	200
Krisztus, virágunk	201
Dicsőség, szent áldás, tisztesség	202
Te Deum	203
Surréxit Christus hódie	208

A rövidítve idézett források jegyzéke

CGH	<i>Cantus Gregorianus ex Hungaria I–II.</i> LFZE Egyházzenei Kutatócsoport – MET, Budapest 2012
DP	<i>Diurnale Paulinum</i> (a hétközi nappali zsolozsma rendje pálos-esztergomi források szerint, kézirat)
ÉE	<i>Éneklő Egyház. Római Katolikus Népénektár liturgikus énekekkel és imádságokkal.</i> Szent István Társulat, Budapest 2004 ⁶
GH	<i>Graduale Hungaricum.</i> A Premontrei Rend Gödöllői Kanóniája, Gödöllő 2007
NH ¹	<i>Nagyhét. Segédkönyv és szöveggyűjtemény „A liturgikus év” c. tantárgyhoz.</i> Barsi Balázs OFM magánkiadása, Esztergom 1992
NH ²	<i>Nagyhét. Segédkönyv és szöveggyűjtemény „A liturgikus év” c. tantárgyhoz.</i> Barsi Balázs OFM magánkiadása, Tatabánya 2009 ²
OT	<i>Officia tenebrarum</i> (a szent háromnap matutínumai a Breviarium notatum Strigoniense szerint, kézirat)

Második, bővített próbakiadása készült a CLSMA nagyheti szertartásaira,

Gyömrő, Nepomuki Szent János-templom, 2013. március 28–31.

Első kiadása: 2011 © Scriptorium N&S